δήγμα γραφής

μια ντουζίνα και τρία διηγήματα

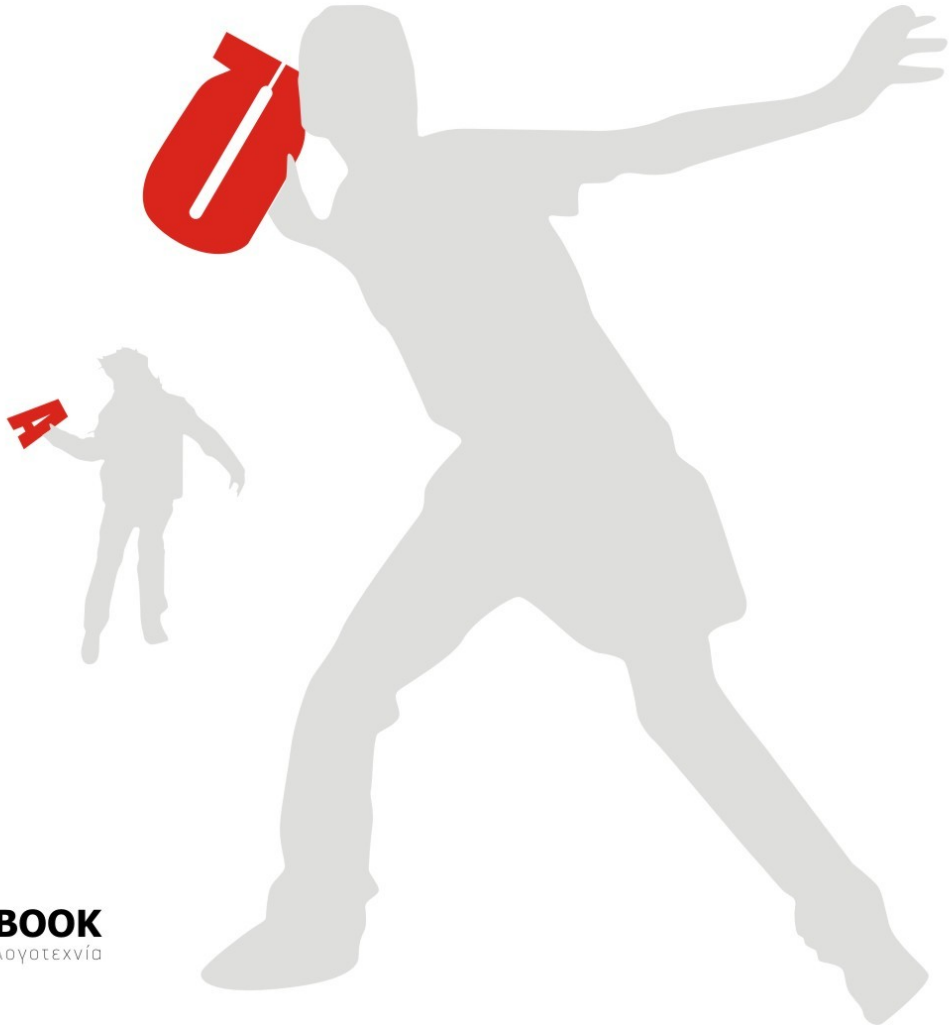

OPENBOOK
Ανοικτή Λογοτεχνία

Άκης **Βαΐου** | Σοφία **Γκιούσου** | Σοφία **Δευτερίγου**

Κατερίνα **Θεριουδάκη** | Θοδωρής **Κούτρης**

Ελένη **Κοφτερού** | Στέφανος **Λίβος** | Βασίλης **Πουλημενάκος**

Μαρία **Ρογδάκη** | Ελ **Ρόι** | Ελένη **Σεμερτζίδου**

Παναγιώτης **Σιμιτσής** | Νικόλας **Σμυρνάκης**

Γιάννης **Φαρσάρης** | Μιχάλης **Χαραλαμπάκης**

OPENBOOK
Ανοικτή Λογοτεχνία
www.openbook.gr

ΔΗΓΜΑ ΓΡΑΦΗΣ

Μια ντουζίνα και τρία διηγήματα

Παρακαλούμε σκεφτείτε το περιβάλλον πριν εκτυπώσετε

ΔΗΓΜΑ ΓΡΑΦΗΣ

Συλλογή διηγημάτων

ISBN 978-960-99990-0-7

2011

OPEN**BOOK** – Ανοικτή Λογοτεχνία

Εικόνα εξωφύλλου:
Δον Ψυχώτης [donpsychote.blogspot.com]

Σχεδιασμός εξωφύλλου:
Λευτέρης Παναγουλόπουλος [www.leftgraphic.gr]

Η συλλογή διηγημάτων *"Δήγμα Γραφής"*
διανέμεται ελεύθερα στο Διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου
με άδεια **Creative Commons**

[Αναφορά προέλευσης - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή]

Λέξεις που δαγκώνουν *…

Μας αρέσει να καθόμαστε τις νύχτες να ταιριάζουμε τα γράμματα στη σειρά, σε αμέτρητες ακολουθίες. Μας αρέσει η μοναξιά, γιατί έχουμε για συντροφιά την έμπνευση. Μας αρέσει το διαδίκτυο, γιατί είναι ελεύθερο και αφήνει τις λέξεις να ταξιδεύουν.

Έχουμε ιστορίες να σας πούμε, παραμύθια να διηγηθούμε κι είπαμε να μαζευτούμε παρέα να τις πούμε όλοι μαζί. Δεκαπέντε άνθρωποι, μια ντουζίνα και τρία διηγήματα…

Συναντηθήκαμε δημιουργικά - κι ας μην γνωριζόμαστε δια ζώσης οι περισσότεροι - και σας παρουσιάζουμε ένα συλλογικό ψηφιακό βιβλίο με μικρές ιστορίες. Ένα τόσο δα δείγμα γραφής μερικών αδιόρθωτων που επιμένουν να αντικρίζουν τον κόσμο αλλιώς μέσα από τη λογοτεχνία.

Το αφήνουμε ελεύθερο στα κύματα του διαδικτύου με την ελπίδα να διαβαστεί, να αγαπηθεί, να μοιραστεί…

Καλή σας ανάγνωση !

Υ.Γ.

Θα ξανασυναντηθούμε…

* **δήγμα** (το) | δήγμα-τος / -ατα, -άτων = το δάγκωμα - ΣΥΝ. δαγκωνιά, δαγκωματιά - ΕΤΥΜ. < αρχ. δήγμα < dak-ma, εκτεταμ. βαθμ. του ρ. δάκ-νω «δαγκώνω» *(Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας Γ. Μπαμπινιώτη)*

Άκης **Βαΐου**

Κόλαση – Παράδεισος 20 χιλιόμετρα

Τον σκοτωσα! Τον σκοτωσα! Λοιπόν πρέπει να ηρεμήσω πρέπει να αποτυπώσω όλες μου τις σκέψεις σε χαρτί. Έχω τη βοήθεια από ψηλά. Όλα θα πάνε καλά. Όλα θα πάνε καλά. Δεν με γνωρίζει κανείς ακόμη εδώ, οπότε δεν υπάρχει λόγος να φοβάμαι και κανένας απολύτως λόγος να δείχνω ανήσυχος. Είμαι σε μία παμπ στη μέση του πουθενά. Στη Βόρειο Ιρλανδία. Μόλις 120 χιλιόμετρα μακριά από τον προορισμό μου. Μόνο. Δεν είναι πολλά. 120 χιλιόμετρα με τα πόδια. Στην κατάσταση που είμαι τώρα και τον γύρο του κόσμου κάνω.

Θα ακολουθήσω τις οδηγίες. Πρέπει επιτέλους να μπει ένα τέλος στον εφιάλτη. Τουλάχιστον είμαι μακριά από την κόλαση. Λοιπόν, ονομάζομαι Τόμας Κάρολ. Είμαι συγγραφέας. Έχω γράψει αρκετά βιβλία. Δεν έχω κάνει ποτέ τίποτα κακό και ήμουν πέντε χρόνια στη φυλακή! Στην κόλαση! Πέντε χρόνια μέσα ενώ ήμουν αθώος! Έπρεπε να βγω. Έπρεπε να αποδράσω ανεξάρτητα από το γράμμα. Θα το έκανα. Όλοι ξέρουν το μίσος που έχω για τις φυλακές. Δύο βιβλία μου μιλούν αποκλειστικά για τις απαράδεκτες συνθήκες που αντί για ένταξη στην κοινωνία, επιτυγχάνουν μία αποστροφή της ανθρωπιάς. Να βγεις με ένα χαρακτήρα πολύ πιο ζωώδη από ό,τι αρχικά μπήκες. Να μετανιώσεις την ώρα και τη στιγμή όχι που έκανες το αδίκημα, αλλά που επέτρεψες να σε πιάσουν. Που δεν σκότωσες όποιον επιχείρησε να φυλακίσει τα χέρια και το μυαλό σου με τις ίδιες μεταλλικές χειροπέδες που αν και ανοξείδωτες, επιτρέπουν τη σκουριά της ψυχής σου. Και να, που με το δικό μου παράδειγμα τα βιβλία μου βγαίνουν αλήθεια.

Ο «Δραπέτης της Κολάσεως» ήταν το τελευταίο μου βιβλίο και μόνο αυτό είναι για μένα η φυλακή. Η κόλαση. Θεέ μου πώς έχω φτάσει ως εδώ; Πέντε χρόνια στη φυλακή για κάτι που δεν έκανα και τώρα σκότωσα άνθρωπο για να αποδράσω! Σκότωσα άνθρωπο! Όμως έχω στα χέρια μου το γράμμα. Θα ακολουθήσω τις οδηγίες. Υπάρχει κάποιος που με πιστεύει και θα με βοηθήσει. Δεν έκανα εγώ το αδίκημα και θα το αποδείξω! Το φωνάζω τόσα χρόνια και δεν ξέρω γιατί δεν το ακούνε. Είμαι σίγουρος πως αυτός που με έμπλεξε έχει άκρες. Είναι κάπου ψηλά και δεν άφησε κανέναν να πάει στο καλυβάκι να βρει τις

αποδείξεις. Είναι δυνατόν να μένω πέντε χρόνια στην κόλαση χωρίς να έχει πάει να δει έστω ένας αν λέω αλήθεια; Αφού οι αποδείξεις είναι εκεί.

Πρέπει όμως να ξεκινήσω. Ξέρω τα μέρη καλά. Εδώ είμαι λίγο απομακρυσμένα, όμως σύντομα θα φτάσω στα δικά μου λημέρια. Στη γαλήνη μου. Στην περιοχή που τριγύρναγα για χρόνια με τα πόδια, γιατί μου ερχόταν έμπνευση για συγγραφή. Στα βουνά και στο καλυβάκι μου δίπλα στη λίμνη. Στην παλιά μαρίνα που έφευγαν οι βάρκες των ψαράδων και έχει μείνει αχρησιμοποίητη εδώ και χρόνια. Μα πώς να αφήσεις αχρησιμοποίητο τον παράδεισο; Βάζεις ποτέ λουκέτο στην απόλυτη νηνεμία;

Θα πιάσει καταιγίδα, πρέπει να προχωρήσω όσο προλάβω.

Έχω διανύσει αρκετά χιλιόμετρα. Νιώθω τα πόδια μου βαριά αλλά θα αποδείξω σε όλους ότι κάνανε λάθος. Μετά ελπίζω να βοηθήσει ο φίλος από ψηλά να απαλλαγώ από το φόνο. Μάχη δώσαμε και εκπυρσοκρότησε το όπλο. Αυτό θα πω. Θα με βοηθήσει να ξεφύγω. Το λέει στο γράμμα καθαρά.

'Ξέρω ότι είσαι αθώος. Ξέρω όλη την αλήθεια. Αυτός που σε έμπλεξε θα αποκαλυφθεί. Πρέπει να βοηθήσεις όμως και εσύ. Πρέπει να αποδράσεις σήμερα το βράδυ. Κάνε ό,τι σου πω. Στις 2… …και σκότωσε τον φρουρό στην έξοδο 4. Τρέξε ευθεία στο προαύλιο και θα δεις σκαμμένη τρύπα. Βγες. Είναι όλα μελετημένα. Μπορείς. Πρέπει να το κάνεις. Μετά άστα σε μένα. Ο φόνος θα βγει ατύχημα και όταν αποδειχθεί η αθωότητά σου, θα κανονίσω να δικαστείς και να αθωωθείς και πάλι με μία αποζημίωση που θα αναλάβω εγώ. Σήμερα όμως. Όλα θα γίνουν σήμερα. Και να γράφεις τα πάντα. Πρέπει να γράφεις τα πάντα και τι κάνεις. Να δείχνεις το λόγο που γίνονται όλα αυτά. Είσαι αθώος! Μην το ξεχνάς'.

Δεν το ξεχνάω. Πέντε χρόνια δεν το ξέχασα ούτε στιγμή. Ούτε την ώρα που ο νους βυθίζεται τα βράδια στα σοκάκια του ονείρου. Εγώ ήμουν πάντα εκεί άγρυπνος και αγέρωχος περπατητής του εφιάλτη. Να τρέχω να προλάβω χωρίς να ξέρω τι. Συνεχώς να τρέχω. Και τώρα να που τρέχω στην πραγματικότητα. Νιώθω εξουθενωμένος. Δεν ξέρω πόσα χιλιόμετρα μείνανε ακόμη. Ήξερα πόσο απέχει η κόλαση από τον παράδεισό μου, το καλυβάκι μου, όμως τώρα δεν ξέρω πόσο ακόμα απέχω εγώ. Αυτή την ιστορία θα την πω κάποτε και στο βιβλίο μου. Το καινούριο μου βιβλίο που θα παίξω στον τίτλο κάπως με τα χιλιόμετρα. Πόσα διένυσα, πόσα χρειάστηκαν, κάτι τέτοιο. Θα δω. Συνεχίζω.

Θα αρχίσω να ηρεμώ μόνο όταν δω την Κορφή της Φλόγας. Τον αγαπημένο μου λόφο που έχει πάρει αυτή την ονομασία όταν κάποτε τα φυτά στην κορυφή πήραν φωτιά από μόνα τους καλοκαίρι από τον πυρακτωμένο ήλιο. Ο λόφος είναι τώρα πάλι κανονικό δάσος σχεδόν, όμως η Κορφή της Φλόγας δεν έχει ίχνος πράσινου σε ακτίνα πέντε μέτρων. Εκεί που κάθομαι εγώ. Που βλέπω κατάματα τον κυκλικό εμπρηστή να μου χαμογελάει ανάμεσα από τα σύννεφα και 20 χιλιόμετρα πιο πέρα να φαίνεται το καλυβάκι μου. Τόσο απέχει. Ο παράδεισός μου που έχουν γραφτεί τα βιβλία μου και που θα γραφτεί και το επόμενο. Μόλις λάμψει η αλήθεια. Μόνο εκεί θα ηρεμήσω. Όταν φτάσω εκεί που ξέρω ότι τέλειωσαν όλα. Προχωράω.

Δεν το πιστεύω αυτό. Είμαι στην Κορφή της Φλόγας. Έμεινα δέκα λεπτά με τα χέρια μου τεντωμένα στον ήλιο. Είμαι τόσο κοντά στον παράδεισο. Τόσο μακριά από την κόλαση. Ελπίζω να πάνε όλα όπως είναι σχεδιασμένα. Ελπίζω ο φίλος να μου σταθεί στα δύσκολα. Με τρομάζει όμως πιο πολύ από όλα που νιώθω εδώ και κάμποση ώρα πως με ακολουθούνε. Πως ακούω θόρυβο. Ίσως να είναι και η σκέψη ότι φτάνω στο τέλος και να φοβάμαι μήπως χαλάσουν όλα τελευταία στιγμή. Μήπως με πιάσουν γιατί δεν είναι δύσκολο να γυρίσει ένας δραπέτης στο λημέρι του. Έτσι δεν είναι; Θα έλεγα μάλλον ότι είναι και το φυσιολογικό, άρα τελικά… το απίθανο. Το φυσιολογικό είναι σε αστυνομικά μυθιστορήματα αυτό που δεν περιμένεις ποτέ να κάνει ο άλλος. Είναι απίθανο να γυρίσω εκεί που θα με βρούνε και ελπίζω να έχουν σκεφτεί και αυτοί το ίδιο. Ελπίζω και η ζωή μου να ξεφυλλιστεί σαν μυθιστόρημα. Έτσι θα γίνει και να ο τίτλος που έψαχνα. 20 χιλιόμετρα. Εδώ στην Κορφή της Φλόγας. Το αγαπημένο μου μέρος, θα γίνει το αγαπημένο μου βιβλίο. Το μυθιστόρημα της ζωής μου. Σκοτείνιασε όμως πολύ. Θα ξαπλώσω κάπου εδώ και με την αυγή ξεκινάω.

Δεν τους πρόλαβα. Άκουσα φωνές και πυροβολισμό. Και μετά ακόμη περισσότερες φωνές. Έτρεξα να δω ποιος είναι, όμως δεν πρόλαβα κανέναν. Να συστηθώ κι εγώ με τη σειρά μου. Είμαι περαστικός. Τουρίστας φυσιολάτρης και ήμουν κάτω από αυτό το λόφο όταν άκουσα τις φωνές. Ονομάζομαι Ντέιβιντ Φέλαν. Ανέβηκα εδώ και κοίταξα τριγύρω. Βρήκα αυτές τις σημειώσεις ανάμεσα σε κάτι φύλλα. Ανατρίχιασα στην ιδέα ότι μπορεί η ιστορία που διάβασα μόλις, να είναι αληθινή. Δεν ξέρω μήπως συνδέεται και με το

περιστατικό πριν. Όπως και να ‘χει, μιας και δεν έχω κάνει ποτέ κάτι παράτολμο στη ζωή μου, αποφάσισα να το κάνω τώρα. Να τελειώσω την αποστολή του ήρωα. Να φτάσω στο καλυβάκι που λέει πιο πάνω και να συνεχίσω να τα γράφω όλα όπως λέει εκείνο το γράμμα, μήπως και πράγματι μπορώ να βοηθήσω κάποιον αθώο. Δίπλα από τις σημειώσεις, γιατί βλέπω ότι δεν το αναφέρει κάπου, υπάρχει το δικάσιμο χαρτί φυλάκισης που τον κρίνει ένοχο για πέντε ληστείες τραπεζών και δύο ανθρωποκτονίες την ώρα των ληστειών. Οπότε με κάποιο τρόπο μέσα στο καλυβάκι θα πρέπει να φανεί η αθωότητά του. Πραγματικά με έχει πιάσει άγχος τώρα. Ελπίζω να μπορέσω να βοηθήσω. Ξεκινάω με το αυτοκίνητό μου, μιας και βλέπω έναν χωματόδρομο περιφερειακά. Θα δοκιμάσω να πάω από εκεί.

Είμαι στο καλυβάκι. Ο παράδεισός του είναι πραγματικά υπέροχος. Εδώ και εγώ θα μπορούσα να γίνω συγγραφέας όπως εκείνος νομίζω. Μπαίνω μέσα.

Αν πριν είχα ανατριχιάσει, τώρα κολυμπάω στον ιδρώτα. Η ιστορία είναι αληθινή πέρα για πέρα. Πρέπει να καλέσω μάλλον την αστυνομία. Βρήκα μέσα στο καλυβάκι σε ένα παλιό μπαούλο μία βαλίτσα γεμάτη χρήματα! Υπερβολικά πολλά χρήματα που πιθανώς, αφού είναι από ληστείες, να είναι και σημαδεμένα. Και ένα σημείωμα πάνω να γράφει:

Η επιλογή προσώπου είναι τυχαία. Συγγνώμη, αλλά πρέπει να σε μπλέξω για να απαλλαγώ εγώ. Λυπάμαι.

Αν εννοεί αυτό που νομίζω, τότε ο άνθρωπος είναι πράγματι αθώος. Κάποιος τον ενέπλεξε σε όλο αυτό. Κάποιος που κινεί τα νήματα και κατάφερε με κάποιον τρόπο να μη γίνει ποτέ έρευνα στην καλύβα. Κάποιος που δείχνει ότι έκανε τις ληστείες, όμως δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα χρήματα και ήθελε για αρκετό καιρό να ξεχαστεί η υπόθεση. Θα πάω στην αστυνομία.

Έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Είναι τελικά τίποτα στη ζωή τυχαίο; Πρώτη φορά που ασχολήθηκα με κάτι παράτολμο και φαίνεται ότι θα ανταμειφτώ. Ο επιθεωρητής μού είπε ότι εδώ και δύο μέρες έχει βγει απόφαση όποιος πιάσει τον δραπέτη και ανακαλύψει τα χρήματα τα οποία και θα παραδώσει στο σύνολό τους στην αστυνομία, θα αποζημιωθεί με

το 1/3 των κλοπιμαίων! Είναι δυνατόν; το 1/3; Αλλάζει όλη η ζωή μου από ένα τυχαίο περιστατικό! Ο δραπέτης δεν βρέθηκε μου είπαν. Τους είπα για τις φωνές που άκουσα, αλλά δεν κατάφεραν ακόμη να τον εντοπίσουν νεκρό ή ζωντανό, ωστόσο θα μου δώσουν κανονικά τα χρήματα που μου αναλογούν.

Είμαι σπίτι μου και από καθαρή τύχη κατάφερα να αλλάξω τη ζωή μου! Να βρω τον παράδεισό μου! Και ξέρετε κάτι; Μένω σχεδόν 20 χιλιόμετρα από τη φυλακή που ονομάζει κόλαση ο δραπέτης. Και δεν καταλαβαίνω γιατί το λέει αυτό. Ίσως να τον παρέσυρε το γεγονός ότι ήταν αθώος, αλλά πάλι το έγραφε και από πιο παλιά στα βιβλία του. Εγώ πάντως τις βλέπω θετικά τις φυλακές. Κάπου εδώ πρέπει να σταματήσω να γράφω. Ό,τι ήταν να ειπωθεί ειπώθηκε και τώρα θα απολαύσω εγώ.

Αναφορά επιθεωρητή

Ο Ντέιβιντ Φέλαν συνελήφθη. Οι σημειώσεις αυτές θα χρησιμοποιηθούν ως πειστήριο στη δίκη του για πέντε ληστείες, τρεις ανθρωποκτονίες και για υπευθυνότητά του ως ηθικού αυτουργού σε ανθρωποκτονία φύλακα φυλακών.

Ο ανωτέρω κατηγορούμενος έκανε τις ληστείες και ενέπλεξε με ψεύτικα στοιχεία και με βοήθεια από πρόσωπο της διεύθυνσης της φυλακής τον δραπέτη Τόμας Κάρολ, τον οποίο είχε μελετήσει ως προς την απέχθειά του για τη φυλακή και ήξερε ότι ήταν ικανός για οποιαδήποτε απονενοημένη προσπάθεια ώστε να αποδείξει την αθωότητά του. Του έστειλε το γράμμα έπειτα από πέντε χρόνια κανονίζοντας τον τρόπο διαφυγής με τη βοήθεια του ανθρώπου από μέσα. Τον ακολούθησε και τον σκότωσε όταν είχε γράψει αρκετά στις σημειώσεις, οι οποίες ήταν μέρος του σχεδίου. Να παρίστανε τον τυχαίο τουρίστα που θα έπαιρνε στο τέλος μία αμοιβή νόμιμη και ικανή να ζήσει αυτός και τα δισέγγονά του.

Τα στοιχεία που αποκάλυψαν την υπόθεση είναι το γεγονός ότι ο συγγραφέας πάνω στο άγχος του δεν έγραψε ποτέ στο χαρτί την αιτία που είχε κριθεί ένοχος. Ο Φέλαν στη συνέχεια φοβούμενος μήπως πάει κάτι στραβά στην υπόθεση για το πώς ένας τουρίστας θα έβρισκε τα χρήματα και δεν θα τα έπαιρνε να φύγει, συμπλήρωσε μόνος του ότι είναι από ληστείες τραπεζών και πιθανώς σημαδεμένα. Το δικαστικό χαρτί που ισχυρίζεται όμως ότι βρήκε δίπλα στις σημειώσεις δεν υπήρξε ποτέ, γιατί αυτά παραμένουν μόνο στα αρχεία της δίκης και χωρίς αντίγραφο. Χάρη στην άγνοιά του για τα δικαστικά, έπεσε στη δική του παγίδα.

Απίστευτο μέχρι που μπορεί να φτάσει τελικά ο ανθρώπινος νους. Να κατασκευάσει ιστορίες βγαλμένες από την κόλαση, ώστε να φτάσει στο τέλος στον παράδεισο. Στο δικό του παράδεισο. Δεν χρειάζεται να κουραστεί άλλωστε και πολύ για να τα καταφέρει. 20 χιλιόμετρα δρόμος είναι.

Εγώ πήγα εκεί. Μετά. Είδα το καλυβάκι και τη μαρίνα. Άκουσα τη νηνεμία. Άγγιξα τον ήλιο. Ανέβηκα στην Κορφή της Φλόγας και φύτεψα ένα ηλιολούλουδο στη γυμνή γη. Δεν ξέρω αν κάποτε πιάσει και φυτρώσει, μα η προσπάθεια αρκεί. Όπως η δική του. Αφιερώνω το ηλιολούλουδο σε εκείνον. Τον Δραπέτη της Κολάσεως. Συνήθως φτιάχνεις ένα βιβλίο πάνω σε μία ιστορία ζωής. Εκείνος κατάφερε να το κάνει ταυτόχρονα. Έμεινε μόνο ο επίλογος να γραφτεί. 20 χιλιόμετρα από τον Παράδεισο..

Ο **Άκης Βαΐου** γεννήθηκε το 1984 στα Τρίκαλα. Σπούδασε οικονομικά στη Θεσσαλονίκη και έπειτα δημοσιογραφία στην Αθήνα. Εργάζεται στο τμήμα μάρκετινγκ μίας εταιρίας και παράλληλα ασκεί το επάγγελμα του δημοσιογράφου. Αποτελεί μέλος της δημιουργικής ομάδας του Νεμάνια (εκδ. d(en)orizetai, 2008), της Γιορτής (εκδ. Εφύρα, 2010) και του Φορτηγού που πρόκειται να κυκλοφορήσει μέσα στο 2011 από τις Βορειοδυτικές Εκδόσεις.

Σοφία **Γκιούσου**

Το πανέρι με τα άπλυτα

-Μωρη ετσι και σε ξαναδω μ' αυτον θα σου το βγάλω το μαλλί τρίχα - τρίχα.

- Φίλοι είμαστε καλέ μάνα.

- Τι φίλοι μωρή, στο γόνατο θα σε σφάξω, αυτός είναι ο λήσταρχος Νταβέλης, αφορισμένη, μυαλό δεν έχεις στο κεφάλι σου.

Η μάνα γυρνάει στο εικόνισμα να ζητήσει βοήθεια τάχα - λες και απάντησε ποτέ η Παναγία να δώσει τη λύση - κι η Αρχόντω ανοίγει την πόρτα στα γρήγορα. Καστανά πόδια στις πλάκες της αυλής, τα τζιτζίκια έχουν τρελαθεί ήδη κι οι φωνές την ακολουθούν μέχρι τη γωνία.

- Άμα σε πιάσω με τον Αργύρη θα τα πω του πατέρα σου, ακούς; Θα σου σπάσει τα παΐδια. Αρχόντωωωωωωω.

Στη θάλασσα δεν υπάρχουν ούτε φωνές, ούτε η μάνα με το εικόνισμα, ούτε ο πατέρας. Κι οι απειλές για το ξύλο πνίγονται στα κύματα που σκάνε στα βράχια. Στις μικρές σπηλιές κρύβονται η Αρχόντω με το Γιάννη, τα πέλματα πετσί σκληρό πάνω στα βράχια και την άμμο, κι ο Αργύρης τους βρίσκει πάντα.

Χώνεται η Αρχόντω στην πιο σκοτεινή γωνιά κι ο Αργύρης ψάχνει πάντα με τα χέρια ανοιχτά, τυφλός μέσα στη σπηλιά από το φως του ήλιου. Σα να τη μυρίζει είναι, σα να ξέρει που θα τη βρει. Το ένα χέρι στον ένα τοίχο, το άλλο στον άλλον, να χαϊδεύουν την πέτρα κι η Αρχόντω δεν έχει από πού να ξεφύγει.

- Αρχόντω. Εδώ είσαι. Με περιμένεις.

Δε ρωτάει. Ψιθυρίζει σίγουρο το ξυπόλυτο αγόρι με το καστανό τσουλούφι στα μάτια και τα λακκάκια στα μάγουλα, πριν την ακουμπήσει στο μπράτσο και τρέξει πίσω στην παραλία για να μην τον προλάβει και πρέπει να τα ξανα-φυλάξει. Ο Γιάννης χοροπηδάει δίπλα από την πέτρα που τα φυλάνε "τρέχα Αρχόντω", κι όπως ανοίγει το στόμα μακραίνουν στο πρόσωπο οι φακίδες του, αλλά που να προλάβεις τον Αργύρη.

Ανάβουν φωτιές οι τρεις τους και μένουν να χαζεύουν το θαλασσινό νερό που διαμαρτύρεται πάνω στα μικρά άσπρα κλαδιά που 'χει ξεβράσει η θάλασσα. Τα βράδια οι

μανάδες βγάζουν τα αγκάθια των αχινών από τις φτέρνες τους και τους δίνουν και καμιά ξυλιά που χώνονται στο κρεβάτι με τα πόδια άπλυτα.

…

Όταν ο Αργύρης επιστρέφει, μετά από χρόνια, μετά την ξενιτιά, μετά τους γάμους και τις γέννες και τις ξυλιές που δίνουν ο Γιάννης κι η Αρχόντω στα δικά τους τα παιδιά είναι ήδη πολύ αργά.

...

Τα μάθαινε τα χαμπέρια η μάνα της και τα 'λεγε στην Αρχόντω, όταν περνούσε να της κρατήσει τα παιδιά. Κλέφτης ο Αργύρης, φυλακή ο Αργύρης, απέλαση ο Αργύρης, τρυπιέται ο Αργύρης.

- Στα 'λεγα μωρή; κουνούσε η μάνα το κεφάλι ευχαριστημένη, Λήσταρχος Νταβέλης. Καλά στα 'λεγα. Ίδιος η κυρά Κίτσα. Από τέτοια χολή τι παιδί περιμένεις να βγει. Στα 'λεγα; Και ήθελες να τον πάρεις. Δε λες που στραβώθηκε ο Γιάννης και σε πήρε. Στα 'λεγα 'γω!

Και κουνούσε το κεφάλι η Αρχόντω, ναι, μου τα 'λεγες, και τα κουβέντιαζε με το Γιάννη μετά, πριν πέσουν στο κρεβάτι κι αγκαλιαστούν και ανασάνουν τον ήσυχο ύπνο της τρυφερότητας.

…

Το απόγευμα εκείνης της Κυριακής ήρθανε στον καφενέ τρεις μπάτσοι με αυτοκίνητο αμαρκάριστο και ζήτησαν με το βλέμμα τον Αργύρη. Ο Στάθης ο διοικητής μπήκε πρώτος, χαιρέτησε ένα γύρο κι από πίσω δυο άλλοι, που δεν τους ήξερε το χωριό. Ο Αργύρης σηκώθηκε από το τραπέζι, άφησε τον καφέ να αχνίζει και το Γιάννη να κοιτάει τα γαλόνια. Τους χαιρέτησε, τους έκανε και χειραψία, "καλώς τα παιδιά", είπε δυνατά, "τι γίνεσαι ρε Στάθη;". Και πιο σιγά "πάμε παρέα σπίτι παιδιά, μη με κάνετε ρεζίλι στο χωριό".

Η κυρά Κίτσα καθάριζε φασολάκια στην αυλή, η καλτσοδέτα να σκάει τη γάμπα κάτω από το γόνατο και να πετάγονται οι μπλε φλέβες κάτω από την κλαρωτή τη ρόμπα.

- Τι έγινε Αργύρη;

- Τίποτα μάνα, εδώ κάτι δουλειές έχουμε με τα όργανα.

Φτιάχνει λίγο το σουτιέν της, πάει τα στήθια της λίγο πιο κει με τα μπράτσα, πάντα την ενοχλούν, και συνεχίζει με τα φασόλια ατάραχη.

- Αργύρη, έκανες μια δουλειά στην Αθήνα πριν από κάνα μήνα.

- Εδώ ήμουν.

Ο Στάθης ξεφυσάει, έχει και μια ζέστη καταραμένη αυτές τις μέρες. Ιδρώνει, γίνονται τα μάγουλά του ακόμα πιο κόκκινα, νιώθει τον ιδρώτα να μουσκεύει το γιακά του. Έχει τον συνάδελφο από την Αθήνα μιλημένο. Καλό παιδί ο Αργύρης, ευγενικός, έξυπνος, αλλά έμπλεξε. Ναρκωτικά, περιπέτειες, ορφανός από πατέρα. Να τα μπαλώσουμε μεταξύ μας, άσε το παιδί, έχει περάσει δύσκολα στην ξενιτιά, φυλακές, ξύλο, τέτοια.

- Αργύρη κοίτα να δεις, εδώ ο συνάδελφος μίλησε με τον Τσέβη.

Ο συνάδελφος στέκεται αμίλητος, φάτσα Πελοποννησιακή, σκέφτεται ο Αργύρης. Τετράγωνο μέτωπο, ρυτίδες, μουστάκι αυστηρό. Κι αν ο Αργύρης ξέρει τον Τσέβη, που τον ξέρει, ο Τσέβης κελάηδησε.

- Ντάξει ρε παιδιά και τι θέλετε;

- Εδώ του συνάδελφου του λείπει το υπηρεσιακό περίστροφο. Δώσε το όπλο να τελειώνουμε.

Τον ζυγιάζει τον Πελοποννήσιο ο Αργύρης και γεννημένος τζογαδόρος τους δείχνει το πανέρι με τα άπλυτα.

- Να εκεί μέσα είναι, στον πάτο.

Χώνουν τα χέρια οι μπασκίνες, βγάζουν κάτι άλλες κλαρωτές ρόμπες της κυρά Κίτσας, κάτι σώβρακα του Αργύρη και βρίσκουν μια σακούλα με χρυσαφικά, με ρολόγια, με κολιέ, με σκουλαρίκια και κάτω - κάτω το υπηρεσιακό περίστροφο.

- Τι είναι αυτά ρε Αργύρη;

Σηκώνει τους τέλειους ώμους του, γελάει το στραβό του γέλιο, ανθίζουν τα λακκάκια στα μάγουλά του.

- Παιδιά εντάξει, μοιράστε τα μεταξύ σας.

- Έτσι τους είπες; λέει ο Γιάννης στον καφενέ μετά και δεν ξέρει αν πρέπει να γελάσει, οι φακίδες μακραίνουν στα μάγουλά του όσο ανοίγει πιο πολύ το στόμα του.

- Έτσι βέβαια. Αυτά έχουν φύγει από ένα σωρό σπίτια. Σιγά μην κάτσουν να κάνουν σαράντα μηνύσεις και να καταγράφουν άλλους σαράντα μήνες. Παίρνουν το υπηρεσιακό, παίρνουν και τα χρυσαφικά και δεν γίνεται κουβέντα.

- Κρίμα μωρέ Αργύρη, γελάει ο Γιάννης, σου φάγανε τη σοδειά.

- Μην είσαι μαλάκας. Αυτά ήταν δευτέρας διαλογής. Τα πρώτης διαλογής τα ‘χω αλλού.

Η Αρχόντω γελάει τόσο πολύ το βράδυ που της το λέει ο Γιάννης, που σχεδόν δε μπορεί να πάρει ανάσα.

…

Ο Στάθης δεν έχει προλάβει να πιει την πρώτη γουλιά καφέ τη Δευτέρα, όταν μπουκάρει ο Αργύρης έξαλλος και αναμαλλιασμένος

- Θα σε πνίξω καριόλη μπάτσε, από δω μέσα ζωντανός δε βγαίνεις.

Ρε κάτσε καλά, ρε τι να τον κρατάνε κάνα - δυο νέοι που ξέρουν την κατάσταση, τι να προσπαθεί να τον λογικεύσει ο Στάθης, τίποτα.

- Πούστη μπάτσε θα σε σκίσω.

Με τα πολλά παίρνουν το Γιάννη τηλέφωνο, αδέλφια ο Αργύρης δεν έχει, ποιος θα έρθει να τον μαζέψει;

- Είπαμε ρε να βάλεις το χέρι, αλλά εσύ το έβαλες πολύ βαθιά. Είπαμε να πάρετε τα χρυσαφικά. Εσείς πήρατε ό,τι βρήκατε; Είμαι ‘γω κλέφτης αλλά σεις είστε κλεφταράδες. Ρε έταξα προικιά και δαχτυλίδια και τα πήρατε κι αυτά.

- Τι πήραμε ρε Αργύρη, τι λες; Εκεί δεν ήσουν;

Δεν μπόρεσαν να βγάλουν άκρη, μπερδεύτηκαν. Κάτι οι σακούλες, κάτι τα άπλυτα, κάτι για άλλες κρυψώνες, κάτι ο Στάθης να ‘χει ανάψει, να ‘χει κορώσει, να ιδρώνει και να ξανα-ιδρώνει. “Θα μας μείνει εδώ μέσα ο διοικητής”, σκέφτηκε ο Γιάννης και κοίταζε πώς θα λογικέψει τον Αργύρη.

- Σκατόφαρα, εγώ έχω χύσει ιδρώτα για να μαζέψω τα χρυσαφικά, κι ήρθες εσύ να τα σουφρώσεις;

Σηκώνεται ο Στάθης πάνω, έχει γίνει ολοκόκκινος, η φλέβα χτυπάει στο λαιμό, μέσα από το σφιχτό κολάρο.

- Αργύρη θα σε λιανίσω κάτσε καλά.

- Τι λες ρε φτύσμα που θα με λιανίσεις, εμένα με στήσανε στον τοίχο καπεταναίοι με πενήντα παλληκαράδες και δε φοβήθηκα, εμένα θα λιανίσεις; Θα σε φάω ζωντανό.

Από δω από κει, πώς έγινε και τον καταφέρανε και πήγε σπίτι. Στο αμάξι έκλαιγε.

- Τα έταξα ρε Γιάννη και μου φάγανε και τα άλλα χρυσαφικά.

- Σου πήρανε και τα άλλα;

- Η μάνα μου λέει τα πήρανε, κι όχι τίποτα άλλο αλλά είχα ταγμένο πράγμα εκεί μέσα.

Κι έκλαιγε σα μικρό παιδί.

Πέρασε καμιά βδομάδα μετά από το τμήμα, "είσαι καλό παιδί εσύ Στάθη, ντάξει, κάποιος άλλος θα τα πήρε, συγγνώμη", του είπε λίγο μπερδεμένα ο Αργύρης μέσα από όνειρα πολύχρωμα και χημικά.

…

Που και που η Αρχόντω θα το σκεφτόταν κι αυτό και θα γελούσε, τον Αργύρη να έχει το Στάθη από το γιακά και να του ζητάει τα καλά τα κλοπιμαία. Αν δεν ήταν η κυρά Κίτσα στην κηδεία.

…

Στη μικρή παραλία, ο Αργύρης κρατάει την Αρχόντω αγκαλιά, τα ξύλα να φτύνουν το θαλασσινό νερό στη φωτιά.

- Να έτσι κάνει αρχόντισσά μου το κορμάκι σου, της ψιθυρίζει και το σώμα το εφηβικό φλέγεται.

- Θα φύγεις όμως.

- Για σένα μάτια μου. Θα στείλω και για σένα. Λίγο μόνο να ορθοποδήσω και θα στείλω δαχτυλίδια και προικιά, να δεις.

- Δε θέλω προικιά Αργύρη μου, να μείνεις θέλω - το λέει και ξέρει ότι δεν την ακούει.

Της ψιθυρίζει την ώρα που σηκώνει το γόνατο της ψηλά, βάζει το χέρι του στο στήθος της και της ψιθυρίζει. "Αρχόντω. Εδώ είσαι. Με περιμένεις". Δεν είναι ερώτηση. Ανθίζουν τα λακκάκια στο πρόσωπό του. Κι εκείνη αναστενάζει και υπόσχεται να περιμένει με την καμπύλη της μέσης της που ανασηκώνεται για να τον συναντήσει.

…

Περπατάει ξυπόλυτη στο σπίτι, τα παιδιά είναι στο σχολείο κι εκείνη μόλις έχει μαζέψει τη σφουγγαρίστρα όταν χτυπάει το κουδούνι.

- Καλώς τον Αργύρη. Δεν είναι εδώ ο Γιάννης.

- Δεν ήρθα για το Γιάννη.

Του κάνει καφέ και κάθονται στην κουζίνα, χαϊδεύει με τα χέρια του το πλαστικό που είναι απλωμένο στο τραπέζι, από κάτω διαγράφονται τα κεντίδια στο κόκκινο τραπεζομάντηλο. Γέρνει το κορμί του προς τα μπρος, μισο-κλείνουν τα μάτια του.

- Αργύρη είσαι καλά;

- Σου έφερα πεσκέσι αρχόντισσά μου.

Ψάχνει τις τσέπες του αργά, αβέβαια. Γυαλίζει το χρυσό στην παλάμη της, μια πέτρα κόκκινη μέσα στη μέση. Ανοίγει με ένα μικρό κλικ το μενταγιόν, της χαμογελάνε δυο άγνωστοι, πάντα αντικριστά.

- Κλεμμένο μενταγιόν μου έφερες;

- Να βάλεις εσένα και το Γιάννη. Σου έταξα, δε σου έταξα;

- Δαχτυλίδια και προικιά.

Σωπαίνει λίγο. Λικνίζεται λίγο ακόμα στην ψάθινη καρέκλα.

- Να βάλεις εσένα και το Γιάννη. Το λέει πάλι, τα λακκάκια λίγο πιο χαμηλά από ό,τι στο χαμόγελό του το παιδικό.

- Να το πάρεις. Είναι κλεμμένο, δεν το θέλω.

- Είναι πρώτης διαλογής σου λέω. Δε το 'χω με τις παλιατζούρες. Είναι από τα καλά. Τα κρατάω για μένα, τα ακριβά, τα πιο καλά σου λέω.

- Ποια καλά;

Και της εξηγεί το κόλπο με τις δυο κρυψώνες. Η μια είναι πιο φανερή, της λέει. Έχει εκεί μέσα τα κλοπιμαία που 'ναι πιο μικρής αξίας. Αν καμιά φορά έρθουν στο σπίτι και μπορεί να τη γλιτώσει να τους δείξει αυτή. Να πάρουν τα χρυσαφικά, να τη γλιτώσει, να του μείνουν στην άλλη κρυψώνα τα καλά.

Γελάει η Αρχόντω, κουνιέται στο στήθος της.

- Αργύρη πάρ' το. Πες πως μου το έδωσες.

- Θα το βάλω στην καλή κρυψώνα και δε το πουλάω. Θα αλλάξεις γνώμη.

- Καλά, κράτα το.

Τον ταΐζει γεμιστά πού 'χει εκείνη τη μέρα και τον αφήνει να κοιμηθεί στον καναπέ μέχρι να έρθει ο Γιάννης. Παίρνει τα παπούτσια του για να τα βάλει στο πλυντήριο και περνώντας κάνει μια έτσι το τσουλούφι να μην κρύβει τα μάτια του. Αλλά κουνάει το κεφάλι της και συνεχίζει τις δουλειές του σπιτιού.

…

Στην κηδεία του τον θυμάται έτσι, ξαπλωμένο στον καναπέ, τα λασπωμένα παπούτσια στο σφουγγαρισμένο πάτωμα και το χέρι της στο πρόσωπό του για να πάει το τσουλούφι του πιο κει. Κουνάει το κεφάλι της και σηκώνει το βλέμμα της από το χώμα.

Η κυρά Κίτσα κάθεται στα μαύρα σε μια καρέκλα μεταλλική, τα κρέατα κρέμονται από όλες τις μεριές, η καλτσοδέτα πάει να σκάσει κάτω από το γόνατο. Σουφρώνει τα χείλη και κάνει μια κίνηση με τα μπράτσα της να φέρει βόλτα τα στήθια της. Και πάνω στα στήθια της γυαλίζει ο χρυσός με την κόκκινη πέτρα.

Το βράδυ στο σπίτι η Αρχόντω βγάζει τα μαύρα παπούτσια και ξυπόλυτη πάει μέχρι το δωμάτιο των παιδιών. Σκεπάζει τον μικρό που χασμουριέται καθώς γυρνάει πλευρό και μακραίνουν οι φακίδες στη μύτη του. Φιλάει τη μεγάλη τρυφερά, εκεί ακριβώς, στα λακκάκια που ανθίζουν στα μάγουλα της. Στο κρεβάτι, ο Γιάννης κρατάει το χέρι της Αρχόντως και κοιμούνται πλάι - πλάι. Το πρωί, το χέρι της κουρνιάζει ακόμα στο δικό του.

Η **Σοφία Γκιούσου** ζει στο εξωτερικό και στις πιο απίθανες επαρχίες της Ελλάδας. Συνηθίζει να γράφει για τις μικρές ιστορίες των φίλων και των οικογενειών, γιατί πιστεύει ότι όσα ακούγονται από τα παιδιά που κρύβονται κάτω από το τραπέζι πρέπει να σώζονται. "Τα Πρωινά Μετά", η πρώτη της νουβέλα, ετοιμάζεται.
www.digital-era.org

Σοφία **Δευτερίγου**

Στους -2 μονόλογος

Τα κλειδια στο φικο, το τζαμι της σιδερενιας πορτας μισάνοιχτο, αχνοφαίνεται το μπρελόκ με τ’ αρχικά. Τα φύλλα του σταλάζουν βροχή σε πέδιλο ξώφτερνο.

Ένα αντικλείδι για τον καθένα, κάτω από το χαλί τα εφεδρικά.

Πότισα τα λουλούδια στο παρτέρι, μέρες να μου φωνάζουν κι εγώ να τα αγνοώ επιδεικτικά, είχα με άλλου είδους φυσικά ν’ ασχοληθώ. Άφησα το λάστιχο να τρέχει για ώρα και φορώντας γάντια έχτισα σκεπή από κληματόβεργες. Η αυλή γέμισε λάσπες. «Πόση ποσότητα νερού ν' απορροφήσει η γη;» αναρωτήθηκα, την υπόλοιπη ξερνά.

Το πολύ μαραίνει κι αφήνει ίχνη, κάθε τόσο παρατήρηση, δεν προσέχουν που πατάνε, τριγύρω σημάδια. Ο ήχος της ηλεκτρικής σκούπας με κουφαίνει, τραυματίζει κάθε ευαίσθητο κύτταρο, ταράζει τα ορμονικά κι ύστερα αναπλάθει ιστούς και έλικες.

Πλάι στ' άρβυλα οι παντόφλες. Το σιφόνι στο μέρος πλημμύρισε, άπλωσα στο δάπεδο πετσέτες από τις καλές με το κέντημα. Σκέπασα με μαύρο μαντήλι τον καθρέφτη, δεν άντεχα πλέον να με αντιμετωπίζει υποτιμητικά. Ρίνισμα σιγής, εχέγγυο εκπνοής και μνήμης απέναντι στο σωτήρα και εχθρό, όνομα δεν έχει, μοναχά παράστημα.

Κοντοστάθηκα, χειρονομίες βιαστικές, άλλοτε πρόχειρες κι άλλοτε πάνω στον πανικό να σπάνε το ασυνείδητο, να γίνονται όλο και πιο επικίνδυνες, για μένα… Για μας…

Βρήκα απάγκιο στο νιπτήρα, να στάζει η βρύση σε ακανόνιστο ρυθμό, παραπατήματα λογισμών ακολουθούν τη ροή. Φιλτραρισμένα λόγια σα να μονολογούν στο κατώφλι, δεν πλησιάζουν την εσωτερική σκάλα που οδηγεί ψηλά. Ψίθυροι παρενοχλούν την ακοή, πως εντυπωσιάστηκες γυνή; Το μολυσμένο ήθος πηγή και όψη τα κοινά φιμώνει. Λύγισα τα γόνατα, το σώμα διαπερνά η ύλη, η καθαρή ύλη που μόνο εθισμό προκαλεί παρά κάτι άλλο. Κράτησα λίγη ποσότητα υγρού στο στόμα, φούσκωσα τα μάγουλα, άργησα να καταπιώ όσο περισσότερο να καθαριστούν τα δόντια.

Σαν έφερα πίσω τα μαλλιά με χάρη έπεσαν στην πλάτη, έγινα μούσκεμα.

Άρχισε να ξεθωριάζει το χρώμα, απ’ τις πολλές πλύσεις άλλαξε δέρμα κι η αλήθεια.

Ο λαιμός ακάλυπτος, σταγόνες λέκιασαν το λευκό νυχτικό, κατέβασα τις τιράντες κι ανασηκώθηκα στις μύτες των ποδιών. Αφέθηκα να κοιτώ το είδωλό μου, μοιάζει ξένο.

Το κορίτσι με τις μπούκλες τις ξανθές, τα μάτια τα πρασινωπά, τις βλεφαρίδες τις μακριές και το δέρμα το σταρένιο δεν υπάρχει πια, όσο τα χρόνια κυλούσαν εκείνη άλλαζε πίσω από παραβάν και νάτη τώρα σα να σκεπάζει τους ώμους με πλεκτό σάλι. Πότε πρόλαβαν κι έφυγαν; Άφησα την αγάπη σινιάλο να μου κάνει, μα κείνα προσπέρασαν.

Ραγισμένος στην άκρη, κάποιο πόδι έβαλε χέρι, αναγνωρίζω τις δαχτυλιές.

Πέρασα με κόκκινη μπογιά τα έπιπλα, σε εφημερίδες τύλιξα τα κειμήλια και κούτες έφερα απ' τις απέναντι αλάνες. Έβαλα μέσα τα τόπια και τις δωρεές, τα μπιμπελό και τις κανάτες που ξεχείλιζαν.

Βελούδινο το κάλυμμα που έκατσα, γλιστράς, στο διθέσιο ενοχές στριμώχνεις κι από ένα πάθημα. Άμα γυρίσεις εκεί που μ' άφησες θα στέκω να με βρεις.

Η ξύλινη κουτάλα προέκταση του χεριού μου. Ο ζωμός στη χύτρα κοχλάζει, το καπάκι σφυρίζει, τη φωτιά έσβησα προτού οι φλόγες της μ' ορμήξουν.

Η ποδιά στη μέση με στενεύει, από καιρό σημάδι έχει αφήσει σα να με κόβει στα δυο. θηλιά που το κορμί μου σφίγγει, ζώνη περασμένη από χέρι αρσενικό, λουρί σκύλου ημίαιμου με μήτρα στειρωμένη. Παραπέρα δεν κάνει απ' το ορισμένο σημείο κι έπαψε πια να γαβγίζει στον εχθρό. Κουρνιαστό σε μιαν άκρη το τρίχωμα του γλύφει, πότε - πότε τα νύχια του δείχνει σα γλωσσιάζει απ’ τον κουβά το νερό. Σε κόμπο τη δένω μην τύχει και πέσει, λεκιασμένη από ξεπλύματα σωρό, φθηνή και πολυφορεμένη.

Να σηκώσω τις μοκέτες, να γυαλίσω τα ασημικά, να σιδερώσω τις στοίβες ρούχων, να ξεσηκώσω συνταγές, να φωνάξω εργάτες ν' ασβεστώσουν, να.., να.., να..

Όλο ν’ αλλάζω θέση, να ξεχνιέμαι, να κοιτάζω τη θέα από το παράθυρο, κουβέντα με τον απέναντι ένοικο. Νέος, ευθυτενής με πιασμένη αλογοουρά. Κλεφτές ματιές κατά δω ρίχνει, πότε τα χείλη του δαγκώνει ελαφρά κι άλλοτε με ένα άγγιγμα την ηθική μου αμβλώνει. Μεγάλος προς τα νιάτα μου, μα και μικρός για τα δικά μου γηρατειά. Εμπρός μου η ανάμνηση κρατώντας ξύλινο μπαστούνι, ο κατά κόσμο άνδρας, σύντροφος, ο πάλαι ποτέ εραστής. Αναρωτιόμουν πώς σ' ένα στρώμα χωρούν δύο όποτε τύχαινε να ξαπλώσουμε πλάι - πλάι. Ουσιαστικά η θέση του κενή, τρύπησε το μπαλόνι, μαδημένα τα μαλλιά κι η παγωμένη του ανάσα να κρυώνει τους τοίχους και τα πλακάκια. Αδίκως

στριμώχνεις ήθελα να του πω, θα βρει το τίποτα την άκρη ν' απλωθεί, όσο θα μ' έχεις να κοιμάμαι μπρούμυτα. Πόσα να πει το στόμα; Ήχους βγάζει, είναι φορές που η πλάτη λέει περισσότερα, σε γυρισμένη ακουμπούσα, εκεί που άλλοτε έμπηγα τα δάχτυλα και του ψιθύριζα, άλλα όμως άκουγε απ' ό,τι είχα.

«Θα μιλήσεις;»

«Νομίζεις πως αν μιλήσω θα βρω και τη λύση;»

«Έστω διάβασε δυνατά το πρόβλημα..»

«Πού υπάρχει για να το κάνω;»

«Μπροστά σου..»

«Εσύ;»

«…Εγώ θα ήμουν η συνέπεια…»

Αυτά έπρεπε ν' ακούσει κι ας μην τα 'λεγα με τη φωνή, τα 'δειχνα με τα μάτια μα πάει καιρός που αγωνιούσε να τα δει.. Να αρκείται το βλέμμα στα μισά, πιο πέρα, πιο δώθε από τα χείλη να φθάσει μα πάντα εκεί. Είναι μάταιο τελικά να φυλακίζεις τη μορφή κάποιου που απλώς συνυπάρχει, κακό στα μάτια σου κάνεις, περισσότερο από ό,τι σ' αυτόν που είναι μέσα.

Θα φύγω νύχτα για να μη βγει και με ψάξει, όλα στο σκοτάδι μοιάζουν, μην απορεί που σβήνω το φως δε βγήκε ο ήλιος για να τραβήξω την κουρτίνα.

Θα φύγω μια ώρα πριν ωσότου νά 'ρθει, η απόφαση θα με τρέχει γρήγορα.

Θ' αργήσω να φτάσω, από πάντα καθυστερούσα για να έχει λόγο να μου θυμώσει, έστω να του προκαλέσω λίγη γκρίνια, δεν υποφέρεται η αφωνία.

Κι αισθανόμουν δυνατή όταν με είχε ανάγκη και λιγότερη όταν δε με είχε και δεν ξέρω πότε φάνηκα αναγκαία στη δική του τη ζωή στη δική μου όμως ήταν. Άραγε να το ήξερε; Να ξεπηδά απ' τα σπλάχνα μου η απορία κι η αναμονή μαζί που δε θα λάβω ποτέ την απάντηση. Ξεσπώ την αγανάκτησή μου συνωμοτώντας με του κόσμου την ανοησία, πώς αλλιώς; Δεν επιβιώνεις με άνθρωπο σήμερα...

Μία νύχτα τον πήρα ξωπίσω, ησυχία δεν είχε. Στη μνήμη του τηλεφώνου αποθηκευμένη η προ ολίγου κλήση. Προγραμματισμένη συνάντηση τριών λεπτών, όσο και μαζί μου κι έπειτα να ξιπάζεται, άκουγα τη φωνή του να τραγουδά μες το λουτρό.

Σ' ένα απόκομμα χαρτιού αντέγραψα τον αριθμό, όνομα σε επαφή αγνώστου μ' ένα διακριτικό θαυμαστικό κι ένα ξενόφερτο έμβλημα, τρόπαιο με καταγωγή απ' το μακρινό παρελθόν των σπηλαίων. Το σταθερό παραμάσχαλα, μια γυναικεία φωνή το σηκώνει κι απαντά. Απογοητευμένη συνέχισα, απ' ό,τι φάνηκε ήταν πιο νέα από μένα.

«Παρακαλώ;» είπε.

Ποιος τελικά παρακαλά ποιον και γιατί; Χρειαζόμουν επειγόντως τεχνητή υποστήριξη, ο αέρας είχε λιγοστέψει, ποιος όμως να βρισκόταν εκεί κοντά για να μου χορηγήσει οξυγόνο…

«Μισώ τις γυναίκες που ορέγονται σπέρμα συνουσίας, μισώ τις αγοραπωλησίες, τους άνδρες που παζαρεύουν τη νιότη σα να ήτανε ιδιοκτησία, μισώ τα κροκοδείλια δάκρυα και την ουρά που με χτυπά αλύπητα, τα μάτια που δεν έμαθαν να ξεχωρίζουν το γιατί, τα δόντια τα κοφτερά κι ας μην είναι μέσα σε στόμα, τα ούλα είναι πιο επικίνδυνα, σαλιώνουμε το θήραμα, κολλά στη γλώσσα, σε τρώνε αργά και βασανιστικά..».

Στον πειρασμό δεν ενέδωσα, ο νέος με τα αδρά χαρακτηριστικά φέρνει στο γιο μου, ηλικιακά κι όχι μόνο. Μέρες τώρα σα να γεμίζει το κανόνι με μπαρούτι.

Σε ψηλό ανάστημα κεφάλι σκυφτό. Κάνει πως μιλά μα λέξη δεν αρθρώνει, βυθισμένος σε σκέψεις ν' αποτρελαίνει το νου. Ποιαν άραγε τροπή έχει πάρει η ζωή του; Τα μάτια κατακόκκινα σ' αντίθεση με το χλωμό του πρόσωπο, σα το γαριασμένο ρούχο δευτέρας διαλογής. Να κατεβάσει μια μπουκιά ούτε λόγος, ο δίσκος άθικτος, που και που τσιμπολογά κι αυτό αν η πρώτη καλημέρα δε τον στοιχειώσει. Από το δωμάτιο ακούγονται κορώνες, σκορπισμένες σελίδες, στοιχισμένες περσόνες, ηρωίδες βιβλίων κι αγαπητικιές σοφών ανδρών. Κάθε λογής ανάγνωσμα θα βρει κανείς στα ράφια της βιβλιοθήκης του, μα κείνος ξεχωρίζει το εφηβικό, δώρο γενεθλίων.

Κάθε τόσο να συλλαβίζει τον τίτλο: «Στις όχθες του ποταμού Πιέδρα κάθισα κι έκλαψα», γραμμένη στ' οπισθόφυλλο η περίληψη και το δράμα μαζί.

Στους τοίχους να ζωγραφίζει μια συκιά με ίσκιο παχύ, αν λείψει το σχοινί από μένα θα 'ναι, αν όχι θα κρεμασθεί την επόμενη. Στις τσέπες να κρύβει δολώματα θαρρείς και ρίχνει στην ψυχή αγκίστρι, μα φυσά άνεμος Γαρμπής κι αν με άμμο νιφτεί θα πάρει χρώμα. Στο

τόξο σχεδιασμένα από λίπος τρωκτικού τα σύμβολα, από συνήθεια τρομάζουν τον άνθρωπο, τον αποδυναμώνουν. Τέσσερις κάθε φορά να σχηματίζουν κύκλο. Ντυμένοι στα μαύρα ως τον αστράγαλο, να κρέμεται στο λαιμό η αλυσίδα με τον επάργυρο σταυρό, το καρφί του θωπεύει το μαρτυρικό, το ματώνει κι ύστερα αφήνει να μιλήσει η ιστορία.

Κλείνω επίμονα τ΄ αυτιά, η σειρήνα του περιπολικού βοά, μυρίζομαι βεγγέρα.

Μια πρόχειρη ας μου δώσει ως το πρωί εξήγηση να 'χω ν 'αναρωτιέμαι αν ήμουν μάνα σε ρόλο γυναίκας ή γυναίκα σε ρόλο μάνας. Έχω και τη μικρή, τη χαζεύω να παριστάνει το γιατρό, της αγόρασα μάλιστα και στολή, τα μανίκια μακριά, σούρνεται χάμω. Κυκλοφορεί με εργαλεία πλαστικά, οι φίλοι την κοιτούν περιπαιχτικά, οι γνωστοί με επιφύλαξη κι εγώ σε ερμηνεία πεθαμένης σταυρώνω τα χέρια μήπως και σωθώ. Θα βγω προς αναζήτηση ειδικού, έχω πάψει να κοιμάμαι.

Ο ύπνος όσο και να με καλεί να πέσω στο κρεβάτι ν' απλωθώ από τη μιαν άκρη ως την άλλη, ν' απογυμνωθώ απ' ό,τι το περιττό, μου ξυπνά υποχρεώσεις.

Στην έξοδο κινδύνου ο άγνωστος Χ με περιμένει, έχουμε κλείσει ραντεβού κι άλλο που δε θέλω να τρέξω, θα τον προλάβω. Στο μαραθωνοδρόμο των αισθήσεων η σκέψη λαχανιάζει, νικήτρια εστέφθη στην παλαίστρα των εκλείψεων. Πρώτη να κόψω την κορδέλα, σε βάραθρο ν' ανέβω κι ό,τι λουλούδι πετάξουν απ' την εξέδρα σε καλάθι να το μαζέψω.

Αποτελείωσα το τσάι, άφησε στο στόμα μια γλυκόπικρη γεύση. Πολύ ζάχαρη δεν έβαλα, την έχω ελαττώσει και πόσο κάνω όρεξη να γευθώ έστω κι ένα μικρό κομμάτι από το γλύκισμα. Φέρνω βόλτες γύρω απ' το τραπέζι, κάνω ν' ανοίξω με το ένα χέρι μα το άλλο το χτυπά, έχω και μια φωνή τσιριχτή στα μέσα να μου μιλά γι' αναστολές. Καλύπτω τη μύτη απ' τα αριστερά με την παλάμη, γεμάτη σκλήθρες, εμπειρικά.

Έξω ηχούν καμπάνες, το καλωσόρισμα, μεγάλη γιορτή. Τρεις φαντάροι περιφέρουν το σαρκίο στολισμένο με γαρύφαλλα. Κρίθηκες άξιος στη χώρα των αγγέλων, δεκάρα στους ανθρώπους μη χαραμίσεις, εσύ ο επιλαχών, νεύμα ειρωνείας σε μας τους απομαχόντες.

«Μην περιμένεις να σου πω ότι αγαπώ τον άνθρωπο,
αγαπώ ό,τι γι' αυτόν δημιουργήθηκε μα εκείνος με τις πράξεις το προσβάλλει.
Άρχισα ν' αγαπώ το μυρμήγκι που κουβαλά στους ώμους την πραμάτεια,
το γέροντα στον πίνακα και το ξυλόγλυπτο κιούπι,

το χρυσοποίκιλτο άγαλμα, ντυμένο ως το κόκαλο με το κατάξανθο μετάξι,
να ψύχει τη σκόνη τριγύρω, σα χιόνι να σκεπάζει τον παράδεισο,
το σύννεφο που γύρεψε τη βροχή στο πλατύφυλλο,
τη σκούνα καταμεσής και το βασιλικό, το φλισκούνι και τ' ασημόχαρτο,
το παιδί που παίζει σιωπηλό, θεός κι αγρίμι..»

Ξάφνου τρέμουλο, όσα έχω καταθέσει τα παίρνω μονομιάς πίσω. Δε συνέρραψα σωστά τις στιγμές κι αντί για ζωή, κουρελόπανο ύφανα, χρήσιμο στο ν' απορροφά όσα δάκρυα έσταξαν στο πάτωμα. Τα σκούπισα μην από αφηρημάδα γλιστρήσω.

Κουνώ σπασμωδικά τα γόνατα, είμαι έτοιμη να ριχθώ με τόλμη στο τρεχαλητό.

Το κορμί κουράστηκε, αηδίασε. Σκεπάσματα λερωμένα, λουσμένα στον ιδρώτα, σταγόνες ν' αναμειγνύονται με τις εκκρίσεις, άλυτα σχοινιά. Στην κώχη η σάρκα ασφυκτιά, στα χαμνά το ξίφος καρφώθηκε, το τέλμα έφερε το πλήρωμα.

Όλα στη ζωή επαναλήψεις κι ας ελπίζεις σε καρμικά. Κάποιο χέρι να γυρίσει το πόμολο στην πόρτα, εύχομαι, δίχως μέσα να είμαι. Ό,τι υπήρχε το ξεπούλησα. Το ξύλο πότισε στη σκιά σου, ξεπροβάλλει η μορφή σου νοερά, σκαλισμένα τ' αρχικά σου στο κέντρο της ιδέας. Για καιρό απωθούσε το άγγιγμα της σκέψης παρά μόνο το αίσθημα είχε πρόσβαση στο οίκημα που φυλάσσετο η καρδιά σου.

«Κι ακόμη μόνη, να κοιτάζω την πίσω αυλή,
το κρεβάτι που περπάτησε στα δύο το δωμάτιο,
στο βιτρό τζάμι η μορφή σου θολή, σαν ένας μικρός εσπερινός,
σαν μια προκατάληψη που κατατρέχει την άβυσσο.
Η ανάμνηση να με πονά περισσότερο απ' όσο θυμάμαι,
να γράφω στο χαρτί το φόβο με φόβο, με το δεξί,
το χέρι που δεν έμαθε να γράφει, να τρώει, να ζει… το ξένο.
Δε φάνηκε καθόλου, κατακερματισμένο το εγώ
να πλάθει γραμματικές, να τονίζει τις λέξεις στη λήγουσα,
για το απαλό κορμί που ορκιζόταν μες τ' αχανή σεντόνια,
για κείνο το χάδι που έγειρε στο γυμνό σου ώμο ν' αποκοιμηθεί,
γι' αυτούς που 'φυγαν, γι' αυτούς που 'μειναν
υπηρέτες κι οι δυο σε λυπητερό όνειρο,

με το κερί και με το κάρβουνο, τη μωβ βεντάλια στα στήθη του προσκυνητή,
ποια φάτνη; Ποιαν ιαχή; Δε φυτρώνει γη ούτε και άγνωστο..
Να σε φυσώ και να σκορπίζεσαι σ' όλα τα μέρη της ανατολής,
στον Τροπικό του Καρκίνου, στη Μεγάλη Άρκτο,
στο ναό των Μαντιδών, στη λάμψη της Εσθήρ,
πάνω σε φάρους, σ' ελεύθερα σύνορα μόνη ν' ατενίζω το νησί
που ποτέ του δε βράχηκε από θάλασσα…».

Μονοψήφιος ο αριθμός των βημάτων, παροξύτονος συλλαβισμός ο δρόμος που οδηγεί στο στερέωμα. Είναι νωρίς, στο χρόνο απαγγέλθηκε κατηγορία. Δειλιάζεις να αντικρίσεις τα ερείπια του εμφυλίου. Μείνε με την απορία γυναίκα εσύ. Ντυμένη στα σατέν και στα μεταξωτά διαδίδεις φήμες. Χώρος για το πάντρεμα, χρόνος για τη διάζευξη. Υποταγμένη από τη στιγμή που τέθηκα σε λειτουργία, εγγύηση δεν έχω, ούτε κι επιστρέφομαι.

Η **Σοφία Δευτερίγου** γεννήθηκε στις 25 Μαρτίου του 1990 στην Αθήνα και μεγάλωσε στην Πάτρα. Σπουδάζει Κοινωνιολογία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Η αγάπη της για τη λογοτεχνία την οδήγησε από νωρίς στο ν' ασχοληθεί με τη συγγραφή βιβλίων και ποιητικών συλλογών. Έχει γράψει δύο μυθιστορήματα και μία ποιητική συλλογή με τίτλο "Εκ Βακχείας Μονογένεσις" τα οποία είναι υπό έκδοση. Έργα της έχουν δημοσιευθεί κατά καιρούς στο διαδίκτυο καθώς και στα περιοδικά "Φαινόμενα" (της εφημερίδας "Ελεύθερος τύπος") και "Λογοτεχνικό μπιστρό". Για εκείνην η τέχνη είναι τρόπος ζωής, δε θεωρεί πως είναι συγγραφέας μα γνώστρια του εαυτού της και του κόσμου όταν γράφει.

Κατερίνα **Θεριουδάκη**

Το τελείωμα μιας μέρας (που ξεκίνησε σαν όλες τις άλλες)

«Ο ΛΟΓΟΣ ΠΟΥ ΣΕ ΔΙΑΛΕΞΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΠΟΥΔΕΣ που έχεις κάνει, αλλά για τις σπουδές που δεν έχεις κάνει». Ποτέ δεν κατάλαβε τι εννοούσε με αυτή την περίεργη φράση του ο καθηγητής της την ώρα που την προσλάμβανε σαν βοηθό του, αλλά με μεγάλη προθυμία ξεκίνησε να δουλεύει στο πλάι του και τώρα κόντευε να συμπληρώσει σχεδόν πέντε χρόνια.

Φυσικά, όπως είναι λογικό, ένας επαγγελματίας δεν μπορούσε να ρισκάρει τη φήμη του και να της εμπιστευτεί σοβαρές υποθέσεις πριν βεβαιωθεί ότι η μέχρι πρόσφατα φοιτήτρια ψυχολογίας είχε ωριμάσει. Κι αυτό δεν μπορούσε να συμβεί απ' τη μια μέρα στην άλλη. Έτσι η δουλειά της όλον αυτό τον καιρό ήταν περισσότερο περιφερειακή. Υποδεχόταν τους πελάτες, έκλεινε τα ραντεβού, καθαρόγραφε τις σημειώσεις του καθηγητή, ήταν δηλαδή περισσότερο γραμματέας του. Αρκετές φορές όμως συζητούσε μαζί της κάποιες υποθέσεις που τύχαινε να παρουσιάζουν ασυνήθιστο ενδιαφέρον, και όταν η εμπειρία του συγκρουόταν με τον αυθορμητισμό της, αναγνώριζε χαμογελαστός ότι εκείνη είχε το δίκιο και παραδεχόταν πως η ρουτίνα τον είχε κάνει να μην σκέφτεται πια με τόση διαύγεια.

Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που απλώς δεν έχουν τη στόφα ανθρώπου που μπορεί να μεγαλώσει παιδιά. Το δυσάρεστο ήταν ότι στην περίπτωση των γονιών της Νέλης, η τύχη το 'χε φέρει να συναντηθούν δύο τέτοιοι άνθρωποι και να αφήσουν τον έρωτά τους να καρποφορήσει, την ώρα που ήξεραν ότι ούτε μπορούσαν ούτε ήθελαν να αναλάβουν μια τέτοια μάλλον δυσάρεστη γι' αυτούς συνέπεια. Έτσι, η ...συνέπεια, από μικρό παιδί είχε οδηγηθεί στη σκέψη πως ο Δημιουργός είχε κάνει ένα λάθος που δεν μπορούσε να καταλάβει. Αντί να κάνει τη σύλληψη ενός παιδιού μακρόχρονη και δύσκολη διαδικασία και τη γέννα κάτι στιγμιαίο, έκανε τα πράγματα ακριβώς αντίστροφα. Μια ματιά ανάμεσα σε έναν άντρα και μια γυναίκα μια δροσερή βραδιά, μια ζάλη από ένα ποτό παραπάνω, ένα πάθος δευτερολέπτων συχνά είναι αρκετά για να ανάψουν τη σπίθα που

καταλήγει στη δημιουργία μιας ακόμη ανάσας στον πλανήτη. Αλλά η μέρα ως γνωστόν, δεν είναι πάντα πρόθυμη να αντιμετωπίσει τα δημιουργήματα της νύχτας.

Η αδιαφορία που εισέπραττε από τους δύο μισότρελους, μισοταλαντούχους καλλιτέχνες γονείς της, έβρισκε ισορροπία στην αγάπη που έπαιρνε από τον παππού και τη γιαγιά. Η προσεγμένη ανατροφή και ο αξιόλογος χαρακτήρας της οφείλονταν στην μεγάλη θετική ενέργεια που εισέπραξε από αυτούς τους δύο ανθρώπους, στο πρόσωπο των οποίων βρήκε τους μόνους γονείς που ουσιαστικά της προσφέρονταν. Παρ' όλη την περίεργη δομή της οικογένειάς της ωστόσο, δύσκολα θα μπορούσε να πει πως της έλειψε κάτι. Μέσα σε όλο αυτό το παράδοξο σκηνικό, η ζωή της κυλούσε σχεδόν ευτυχισμένα.

Η μέρα αυτή είχε ξεκινήσει χωρίς κανένα οφθαλμοφανές σημάδι που να φανερώνει ότι ήταν προορισμένη να δώσει τελείως διαφορετική τροπή στη ζωή της. Αν και κάποιες ενδείξεις ενδεχομένως να υπήρξαν, αλλά μόνο ένας έξωθεν παρατηρητής θα μπορούσε να τις έχει αντιληφθεί εγκαίρως.

Είναι σίγουρο ότι ο συναισθηματισμός που βαραίνει την κρίση του ανθρώπου όταν πρόκειται για την προσωπική του πορεία τον αποτρέπει από μια αντικειμενική αντιμετώπιση των πραγμάτων. Όλα είναι παραμορφωμένα πίσω από το γυαλί ενός μεγεθυντικού φακού που τοποθετείται πότε από τη όψη που δείχνει τα πράγματα πολύ μεγαλύτερα και πότε από την αντίθετη, αυτή που τα δείχνει πολύ μικρότερα. Πόσο διαφορετική θα ήταν η εξέλιξη της ζωής μας εάν ακολουθούσαμε οι ίδιοι τις προκαθορισμένες νόρμες που επικαλούμαστε με σοβαρότητα όταν συμβουλεύουμε τους άλλους… Η θεωρία όμως είναι στη μια όχθη και η πράξη στην άλλη, και αντί για ένα ποτάμι, αυτό που τις χωρίζει φαίνεται να είναι τελικά κάτι πολύ μεγαλύτερο, ένας αγριεμένος ωκεανός που δεν επιβραβεύει τις απόπειρες μετάβασης από τη μια πλευρά στην άλλη παρά μόνο σε λίγους.

Ήταν Πέμπτη και η ώρα κόντευε πέντε και μισή το απόγευμα. Η Νέλη επέστρεφε στο γραφείο μετά το διάλειμμα για μεσημεριανό και απολάμβανε τον ήλιο αυτής της όμορφης Απριλιάτικης μέρας. Δεν είχε και πολύ συχνά την ευκαιρία να το κάνει αυτό, αφού συνήθως έτρωγε κάτι πρόχειρο στο γραφείο και όταν πια έφευγε από 'κει ήταν ήδη βράδυ. Αλλά τώρα που η μέρα είχε μεγαλώσει, είχε επιτρέψει στον εαυτό της την πολυτέλεια του να ξεκλέβει δύο ώρες το μεσημέρι για να βρεθεί κάπου έξω για φαγητό με φίλους ή

γνωστούς της. Κατάφερνε έτσι να γεμίσει τις μπαταρίες της με το ηλιόφως που στερούνταν τις υπόλοιπες ώρες μέσα στους τοίχους του γραφείου. Το ότι ήταν επιλογή της να δουλεύει τόσο πολύ όμως, έκανε αυτή τη στέρηση να χάνει την έντονη επίδραση που δικαιολογημένα θα είχε αν η δουλειά της δεν της προσέφερε ουσιαστική ικανοποίηση.

Δεν είχε ιδιαίτερη πίεση χρόνου και έτσι εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία για να χαζέψει λιγάκι στην αγορά και να κάνει μερικά ψώνια. Είχε καιρό να το κάνει αυτό και της ανέβασε αισθητά τη διάθεση. Δεν παρέλειψε μάλιστα να αγοράσει και ένα όμορφο, καλοδεμένο σημειωματάριο για να το κάνει δώρο στον καθηγητή με την ευκαιρία των γενεθλίων του που θα τα γιόρταζε σε λίγες μέρες, και περπατούσε απορροφημένη στη σκέψη της αφιέρωσης που θα έπρεπε απαραιτήτως να γράψει στην πρώτη σελίδα πριν του το χαρίσει. Αυτή η σκέψη τη διασκέδαζε πολύ, γιατί έβλεπε τις αφιερώσεις σαν μια από τις λίγες ευκαιρίες που είχε ο κάθε άνθρωπος να αφήσει τα χνάρια του ζωντανά σ' αυτή τη γη.

Χωρίς να καταλάβει καλά – καλά πώς, έπεσε πάνω της μια γυναίκα. Η Νέλη έκανε ένα απότομο, ασυναίσθητο βήμα πίσω και ζήτησε αμήχανα συγνώμη, παρόλο που δεν ήταν απόλυτα σίγουρη αν έφταιγε η ίδια γι' αυτή την αναπάντεχη σύγκρουση. Η γυναίκα αυτή φαινόταν πολύ παράξενη. Ήταν φανερό πως κάτι της συνέβαινε. Το βλέμμα της ήταν απλανές και η αδυναμία φανερή σε όλο της το σώμα. Ψέλλισε ένα «δεν το ήθελα» και με το που πήγε να απομακρυνθεί δεν πρόλαβε να κάνει δύο βήματα πιο πέρα και της έπεσε η τσάντα. Η Νέλη τη βοήθησε να τη σηκώσει και τη ρώτησε αν αισθανόταν καλά. Όχι, δεν αισθανόταν καθόλου καλά κι αυτό φαινόταν, δε χρειαζόταν ιατρική γνωμάτευση.

«Πού πηγαίνατε, θέλετε να σας πάω εγώ;» ρώτησε την αδιάθετη γυναίκα. «Αν και νομίζω ότι όπου και να πηγαίνατε, θα ήταν καλύτερα να το αναβάλετε και να πάτε σε ένα νοσοκομείο, είστε πραγματικά πολύ χλωμή». Η πεσμένη της άμυνα σε συνδυασμό με την καλοσύνη που εξέπεμπε το φωτεινό πρόσωπο της νεαρής αυτής κοπέλας την έκαναν να δεχτεί μισοψελλίζοντας την πρότασή της, και έτσι βρέθηκαν σε ένα ταξί ζητώντας από τον οδηγό να κατευθυνθεί όσο πιο γρήγορα γινόταν προς το κοντινότερο νοσοκομείο. Λίγα λεπτά αργότερα βρισκόντουσαν εκεί, και με το που πάτησαν το πόδι τους στο κεντρικό χωλ, η εξαντλημένη γυναίκα έχασε τις αισθήσεις της.

Μερικές ώρες πριν, όταν περπατούσε αμέριμνη προς το γραφείο, ούτε θα μπορούσε να προβλέψει ή να φανταστεί ότι θα βρισκόταν τώρα σε μια αίθουσα αναμονής νοσοκομείου

να περιμένει τους γιατρούς να την ενημερώσουν για την κατάσταση της υγείας μιας γυναίκας που μέχρι λίγη ώρα πριν δε γνώριζε.

Μέσα στη σαστιμάρα της είχε ξεχάσει να ειδοποιήσει και τον καθηγητή που ανησύχησε γι' αυτήν, αφού δεν το συνήθιζε να αργεί, και την αναζήτησε στο κινητό. Μόλις του εξήγησε την κατάσταση την παρότρυνε να μείνει εκεί να σταθεί στη γυναίκα αυτή, αφού η ζωή το είχε φέρει έτσι ώστε να συναντηθούν σε μια τέτοια δύσκολη στιγμή.

Η ατμόσφαιρα εκεί μέσα ήταν καταθλιπτική, όπως είναι πάντα σε τέτοιους χώρους. Οι νοσοκόμες κινούνταν με βήμα αργόσυρτο, απροκάλυπτα προδοτικό της αδιαφορίας που διαδέχεται τη ρουτίνα όταν κάνει κανείς κάτι που δεν το αγαπά. Περιφερόντουσαν από ασθενή σε ασθενή έχοντας το ίδιο απαθές βλέμμα στα μάτια, ανεξάρτητα αν είχαν μπροστά τους ένα παιδί που μόλις είχε βγάλει τις αμυγδαλές του ή έναν ογδοντάχρονο που μετρούσε αντίστροφα τις ώρες που του απέμεναν. Στους συνωστισμένους διαδρόμους επικρατούσε, όπως ήταν φυσικό, μια ανάμεικτη κατάσταση αναμονής, κούρασης, αγωνίας και θλίψης. Ο καθένας ήταν εκεί για κάποιον λόγο, σίγουρα όχι ευχάριστο, και δεν έβλεπε την ώρα να αποδράσει από 'κει μέσα. Με το που πρόβαλε ένας γιατρός, έτρεχαν γύρω του σαν τις μέλισσες, θεωρώντας πάντα ότι το δικό τους πρόβλημα ήταν το σημαντικότερο και το μοναδικό ίσως που είχε σημασία. Οι γιατροί βεβαίως είχαν συνηθίσει και είχαν βρει αποτελεσματικούς τρόπους να αντιμετωπίζουν τέτοιες «επιθέσεις» με τρόπο κοφτό και ψυχρά διεκπεραιωτικό.

Είχε περάσει πολλή ώρα από την στιγμή που η άρρωστη είχε εισαχθεί στα Επείγοντα και ακόμη δεν βγήκε κάποιος να ενημερώσει για την πορεία της, πράγμα που κατά πάσα πιθανότητα δεν ήταν ευχάριστο. Αλλά για στάσου! Ακόμη και να τελείωνε η εξέταση, η νεαρή κοπέλα δεν είχε κανένα δικαίωμα να ρωτήσει τι συνέβαινε, αφού ήταν ουσιαστικά μια ξένη. Αυτό το συνειδητοποίησε μόλις τη στιγμή που ένας ταλαιπωρημένος κύριος που βρισκόταν εκεί τη ρώτησε με διάθεση για κουβέντα για ποιόν δικό της άνθρωπο βρισκόταν εκεί. Απάντησε με μια υπεκφυγή και κατάλαβε ότι κάτι έπρεπε να κάνει αμέσως, να προσπαθήσει να βρει και να ειδοποιήσει τους δικούς της ανθρώπους που έπρεπε να βρίσκονται εκεί αυτή τη στιγμή αντί για εκείνη.

Αφού ήπιε δύο καφέδες και διάβασε την πολυχρησιμοποιημένη, δύο μηνών εφημερίδα που βρισκόταν στην αίθουσα αναμονής, πήρε στα χέρια της το κινητό της για να συμβουλευτεί τον καθηγητή αν έπρεπε να περιμένει κι άλλο, αφού πλέον είχαν

ειδοποιηθεί οι συγγενείς, οι οποίοι περιέργως δεν είχαν φανεί μετά από τόση ώρα. Τη στιγμή εκείνη ακριβώς χτύπησε το κινητό της και στην οθόνη είδε έναν αριθμό που δεν της θύμιζε τίποτα. Απάντησε αμέσως, ενώ προσπάθησε να κρύψει την αμηχανία που αισθάνθηκε από τα βλέμματα που έπεσαν πάνω της σαν επίκριση για τη διατάραξη ησυχίας που προκάλεσε το κουδούνισμα, παρόλο που η αίθουσα ήταν ούτως ή άλλως παράδοξα θορυβώδης. Η αντρική φωνή που την καλησπέρισε της συστήθηκε ως ο γιος της άρρωστης γυναίκας, και ήθελε καταρχήν να την ευχαριστήσει που είχε την καλοσύνη να βοηθήσει τη μητέρα του. Την παρακάλεσε όμως αν μπορούσε να καθίσει λίγο ακόμη εκεί, αφού ο ίδιος δεν θα κατάφερνε να φτάσει σε λιγότερο από μία ώρα. Ακουγόταν ταραγμένος. Φυσικά δεν αρνήθηκε και μετά την σχετική παρότρυνσή του, του υποσχέθηκε πώς θα μιλούσε η ίδια με το γιατρό εάν κατάφερνε να τον δει πριν φτάσει εκείνος.

Έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα δεν είχε άλλη επιλογή παρά να δεχτεί να παίξει το ρόλο που η μοίρα της είχε επιφυλάξει σ’ αυτή την ιστορία. Κοίταξε το ρολόι της και διαπίστωσε με έκπληξη ότι η ώρα κόντευε οχτώ και μισή. Θα ήταν καλύτερα να μην πιει κι άλλο καφέ, μετά δε θα μπορούσε να κλείσει μάτι και θα στριφογυρνούσε όλη τη νύχτα σαν την άδικη κατάρα. Όχι, ήταν προτιμότερο να πάει λίγο έξω να πάρει αέρα, να ξεφύγει από αυτή την αποπνικτική ατμόσφαιρα, αλλά αν εκείνη την ώρα έβγαινε ο γιατρός και δεν έβρισκε κανέναν για να ενημερώσει; Έπρεπε να μείνει εκεί μέχρι να έρθει ο γιος της τουλάχιστον.

Κοίτα τώρα τι της έμελλε να πάθει στα ξαφνικά! Κι αυτός ο άνθρωπος πια, δεν μπορούσε να κάνει πιο γρήγορα; Προσπαθώντας να νικήσει τον εκνευρισμό της, ξαναρίχτηκε στο διάβασμα της μπαγιάτικης εφημερίδας περιμένοντας, μια και δεν μπορούσε ούτως ή άλλως να κάνει τίποτα άλλο.

Ένα μαλακό σκούντημα στον ώμο την έκανε να ξυπνήσει έντρομη και χρειάστηκαν αρκετά δευτερόλεπτα μέχρι να θυμηθεί που βρισκόταν. Η αναμονή και η έντασή του επεισοδίου την κατέβαλαν και την πήρε ο ύπνος, ευτυχώς όμως όχι για πολύ, όπως την διαβεβαίωσαν οι αδιάψευστοι δείκτες του παλιού ρολογιού που διακοσμούσε τον μαυρισμένο από τον καπνό τοίχο της αίθουσας.

Τα νυσταγμένα μάτια της αντίκρισαν έναν ψηλό, μελαχρινό άντρα, όχι πάνω από 35 χρονών, ντυμένο στα μαύρα, με πρόσωπο εκφραστικό και μάτια ιδιαίτερα φωτεινά και έξυπνα. Συνήθιζε να ακτινοσκοπεί κάθε άνθρωπο με την πρώτη ματιά, μόνο που σ’ αυτή

την περίπτωση χτυπούσε μέσα της κάποιο καμπανάκι που είχε πραγματικό πολύ καιρό να ακούσει.

«Σας ευχαριστώ με όλη μου την καρδιά για ό,τι κάνατε για τη μάνα μου. Αν δεν ήσασταν εσείς, ίσως...».

«Δεν υπάρχει ίσως» τον διέκοψε, «ήμουν εκεί και τα πράγματα έγιναν όπως έγιναν. Δεν έχει νόημα τίποτα άλλο αυτή τη στιγμή. Τώρα πρέπει να προσευχόμαστε και να ευχόμαστε η μητέρα σας να γίνει γρήγορα καλά».

«Ο γιατρός δεν πρόκειται να ξαναπεράσει για απόψε».

Βρέθηκαν οι δυο τους καθισμένοι σε ένα τραπεζάκι της ταβέρνας που βρισκόταν σε απόσταση λίγης ώρας από το νοσοκομείο.

Ο καβαλιέρος ήταν πραγματικά άψογος σε όλα και θα έλεγε κανείς πώς η διάθεσή του δεν ήταν ιδιαίτερα πτοημένη, όπως θα περίμενε κανείς από έναν άνθρωπο στη θέση του. Μιλούσε άνετα και ανοιχτόκαρδα στην κοπέλα που είχε απέναντί του, ενώ συζητούσαν ασταμάτητα για διάφορα άσχετα θέματα, λες και δεν είχαν μόλις αφήσει σε ένα κρεβάτι σε κρίσιμη κατάσταση τη μητέρα του.

Το φαγητό σερβιρίστηκε και τα ποτήρια γέμισαν με την παγωμένη βαρελίσια ρετσίνα. «Στην υγειά της μητέρας σου» είπε τρυφερά η Νέλη, και με την κουβέντα αυτή λες και έσπασε ένα ορμητικό φράγμα, αφού ο μέχρι πριν λίγο αξιοθαύμαστα συγκροτημένος άντρας ξέσπασε σε κλάματα με πίκρα μικρού παιδιού. Εκείνη, προτίμησε να μην τον σταματήσει πριν στεγνώσει και το τελευταίο του δάκρυ.

Η **Κατερίνα Θεριουδάκη** γεννήθηκε ένα φθινόπωρο του 1977 στη Θεσσαλονίκη, όπου και κατοικοεδρεύει διακριτικά μέχρι σήμερα. Μη γνωρίζοντας τι ήθελε να γίνει όταν μεγαλώσει, σπούδασε ξένες γλώσσες και ασχολήθηκε με τα μαθήματα και τη μετάφραση. Γρήγορα όμως ο χώρος των επιχειρήσεων την κέρδισε και σήμερα εργάζεται σε μια πολυεθνική – κανείς δεν είναι τέλειος. Σε νεαρή ηλικία διαγνώστηκε με την αρρώστια που κάνει κάποιους ανθρώπους να πιάνουν μολύβι και να μην μπορούν να το αφήσουν. Η δημοσίευση χιουμοριστικών άρθρων σε διάφορα μέσα, ένα σενάριο για stand up comedy, ένα θεατρικό έργο, ένα χιουμοριστικό μυθιστόρημα βαραίνουν μεταξύ άλλων το ενεργητικό της. Παράλληλα, φλερτάρει και με την στιχουργία.

Θοδωρής **Κούτρης**

Όλγα

Η Όλγα Μαντη γεννηθηκε στις 21 Ιουνίου 1948 σε ένα ορεινό χωριό της Ηπείρου. Εφτά μηνών έγκυος η μητέρα της είχε πάει να προσκυνήσει στο εξωκλήσι του Αγίου Ζήνωνα, παραμονή των Αγίων Πάντων. Από θαύμα έζησε το μωρό είπε η μαμή. Όμως δεν ήταν το μόνο θαύμα για την μικρή κοινότητα. Τη μέρα εκείνη γεννήθηκαν τέσσερα ακόμα κορίτσια από το ίδιο χωριό. Η Αφροδίτη, η Ζένια και οι δίδυμες Ιουλία και Ευγενία. Πέντε γέννες σε μια μόνο μέρα!

Τεσσάρων χρονών η μικρή Όλγα δεν έπαιζε με παιχνίδια, ούτε έβγαινε βόλτα με τη μητέρα της στη γειτονιά σαν τα άλλα κορίτσια. Εξαφανιζόταν μόνη της για ώρες, έτρεχε στα χωράφια και στα στενά του χωριού. Πάντα γυρνούσε στο σπίτι με λερωμένα ή σκισμένα ρούχα κι έτρωγε ξυλιές από τη μητέρα της, η οποία την περίμενε με αγωνία κάθε φορά που σουρούπωνε. Μα εκείνη, αντί να βάζει μυαλό, έμπλεκε σε χειρότερες περιπέτειες, κόντρα στις απαγορεύσεις της μητέρας της. Ο πατέρας από την άλλη αδιαφορούσε. «Παιδί είναι» έλεγε. «Πού να πάει; Το πολύ - πολύ να φτάσει στ' αλώνια και να γυρίσει πίσω». Μερικές φορές την έπαιρνε μαζί του στα χωράφια για να παίζει με το σκύλο και τον γάιδαρο. Ώσπου μια μέρα ο γάιδαρος την κλώτσησε στην κοιλιά με αποτέλεσμα να μελανιάσει και να πονάει για μέρες. Όταν έγινε καλά, πήρε το βαζάκι με τις καρφίτσες, τις πέρασε μέσα από μπαλάκια ζύμης και μ' ένα φυσοκάλαμο έκανε το ζώο να υποφέρει για ένα ολόκληρο απόγευμα.

Είχε μόνο μια φίλη, την συνομήλικη της Αφροδίτη που έμενε στο διπλανό σπίτι. Κόρη της δασκάλας του χωριού. Η Αφροδίτη ήταν πάντα ντυμένη με καθαρά και όμορφα ρούχα, σε αντίθεση με τη Όλγα. Τα μακριά μαύρα της μαλλιά τα είχε πάντοτε λυτά για να τα φυσάει ο άνεμος. Μια φορά η Όλγα την παρέσυρε μαζί της μέχρι την Κάτω Βρύση. Μια στέρνα φτιαγμένη από πέτρα που κατέβαζε νερό από το ποτάμι. Εκείνο το απόγευμα επέστρεψαν και οι δυο μούσκεμα σαν βρεγμένες γάτες. Στάζανε από τα μαλλιά μέχρι τις κάλτσες. Από τότε η δασκάλα απαγόρευσε στην κόρη της να απομακρύνεται από την

αυλή. Και η καημένη η Όλγα, με μισή καρδιά, καθόταν συχνά μαζί της μέσα στο σπίτι για να παίζουν όλα τα βαρετά κοριτσίστικα παιχνίδια.

Πάντως ό,τι κι αν έκανε, όπου κι αν πήγαινε, πάντα επέστρεφε στο δωμάτιο της λίγο πριν νυχτώσει. Γιατί περισσότερο από τις περιπέτειες της και περισσότερα από κάθε τι στον κόσμο, η Όλγα Μάντη λάτρευε τον ύπνο και τα όνειρά της. Τα θεωρούσε μαγικά!

Το πρώτο όνειρο που είδε, ή μάλλον που θυμόταν αφού ξύπνησε, ήταν στα έξι της χρόνια μια μέρα πριν ξεκινήσει το σχολείο. Βρισκόταν σε ένα λιβάδι γεμάτο λουλούδια μέρα μεσημέρι με τον ήλιο να την ζεσταίνει και τις μυρωδιές να την ζαλίζουν. Στριφογύριζε ανέμελη με το λευκό της φορεματάκι και κυλιόταν πάνω σε γαρδένιες, ζουμπούλια, παπαρούνες και κάθε λογής λουλούδι. Και ενώ όλα ήταν τόσο ήρεμα και παραδεισένια, ξαφνικά πανικοβλήθηκε επειδή δεν έβρισκε κοντά της ούτε ένα τριαντάφυλλο. Γύρισε σ' όλο το λιβάδι. Έψαξε παντού. Και όσο έψαχνε τόσο συννέφιαζε, όμως μάταια. Στάθηκε για λίγο στη μέση του λιβαδιού, τρία φίδια την περικύκλωσαν απειλητικά. Τσίριξε δυνατά προς τον ουρανό. Τρία κόκκινα τριαντάφυλλα αναδύθηκαν τότε μπροστά από κάθε φίδι και πολύ γρήγορα πολλαπλασιάστηκαν. Έκαναν χοντρούς κορμούς γεμάτους αγκάθια και δημιούργησαν ένα τείχος προστασίας γύρω της. Αμέσως τα σύννεφα αραίωσαν, ο ήλιος φώτισε ξανά το τοπίο και η μικρή Όλγα, χωρίς να διατρέχει πια κίνδυνο, πλησίασε την τριανταφυλλιά και έκοψε έναν από τους καρπούς της.

Όταν ξύπνησε ένιωθε χαρούμενη και γαλήνια. Έκλεισε ξανά τα μάτια για να συνεχίσει το όνειρο, όμως δεν είχε άλλο ύπνο. Ωστόσο κάτι την έκανε να φαντάζεται ότι βρίσκεται ακόμα εκεί, στο λιβάδι. Ήταν η μυρωδιά από το τριαντάφυλλο. Δεν ήταν ιδέα της, μύριζε τριαντάφυλλο. Ήταν σίγουρη. Άρχισε να ρουθουνίζει έντονα, δεν χρειάστηκε να πάει μακριά. Ήταν ακριβώς κάτω από τη μύτη της, κάτω από το μαξιλάρι της. Ένα κομμένο κόκκινο τριαντάφυλλο.

Στο σχολείο ήταν η καλύτερη μαθήτρια και η πιο σκανδαλιάρα επίσης. Ήταν λες και μεταμορφωνότανε. Άλλη μέσα στην τάξη και άλλη στο προαύλιο του σχολείου. Το σχολείο ήταν διθέσιο. Μια δασκάλα, η μητέρα της Αφροδίτης, είχε τις μικρές τάξεις και ένας δάσκαλος τις μεγαλύτερες. Στην ίδια χρονιά με την Όλγα ήταν η Αφροδίτη, τα υπόλοιπα τρία κορίτσια που γεννήθηκαν την ίδια μέρα με εκείνη και ένα μόνο αγόρι, ο Φίλιππος. Οι δίδυμες ήταν ίδιες σαν δυο σταγόνες νερό. Ξεχώριζαν μόνο από ένα μυριστικό σημάδι στο

λαιμό της Ιουλίας. Η οποία είχε μια κακή συνήθεια, έφερνε πάντα σπίρτα στο σχολείο για να παίζει στα διαλείμματα. Μια φορά κόντεψε να βάλει φωτιά στην ποδιά της αδερφή της αλλά εκείνη δεν άρπαξε, ήταν μονίμως βρεγμένη. Την Ευγενία που την έχανες που την έβρισκες, στο πηγάδι της εκκλησίας καθόταν και τραβούσε νερό με τον κουβά. Η τρίτη η Ζένια ήταν συνήθως απορροφημένη στις σκέψεις της. Της μιλούσες και σε κοιτούσε σαν χαμένη, όμως πάντα απαντούσε, έστω και μετά από μερικά λεπτά.

Την πρώτη χρονιά όλα κύλησαν ομαλά μεταξύ τους. Τα πέντε κορίτσια ήταν μια δεμένη ομάδα. Μαζί στο μάθημα, μαζί στα διαλείμματα, μαζί στις εκδηλώσεις του σχολείου, μαζί και στις ζαβολιές. Το πιο σύνηθες θύμα τους, ο καημένος ο Φίλιππος. Μια φορά του βάψανε το πρόσωπο με νερομπογιές. «Θα σε κάνουμε αρχηγό μας!» του είχαν υποσχεθεί για να τον πείσουν. Έξαλλη έγινε η μάνα του, πήγε και στην δασκάλα να παραπονεθεί. Κι εκείνη έξαλλη με τη σειρά της τράβηξε πρώτα την Αφροδίτη από τ' αφτί και μετά κατσάδιασε τις υπόλοιπες. Κι έτσι πέρασε η χρονιά με γνώσεις, με γέλια, χαρές και κλάματα.

Το καλοκαίρι τα κορίτσια συνέχισαν να συναντιούνται σχεδόν καθημερινά για να παίζουν τις Μικρές Μάγισσες. Η Όλγα είχε επινοήσει τον τίτλο. Καμιά φορά κρύβονταν στο δάσος και κυνηγούσαν υποτιθέμενους δράκους και άλλα τέρατα για να σώσουν το χωριό. Η Ζένια όμως ήταν αυτή που βαρέθηκε πρώτη τις φαντασίες της Όλγας και σταμάτησε να συμμετέχει στα παιχνίδια τους. Έπειτα ακολούθησαν οι δίδυμες και η ομάδα έσπασε. Η Όλγα είχε πια μόνο την Αφροδίτη να μοιράζεται τα μυστικά και το χρόνο της. Και μόνο σ' εκείνη είπε για το μαγικό όνειρο που είδε τη μέρα των γενεθλίων τους.

«Ήταν πριγκίπισσα σε ένα παλάτι και γινόταν μια μεγάλη γιορτή προς τιμήν της. Πλούσιοι μαζεύτηκαν από όλο τον κόσμο προσφέροντάς της δώρα. Διαμάντια, χρυσάφι, μαργαριτάρια και κάθε λογής αντικείμενο μεγάλης αξίας. Μα εκείνη δεν εντυπωσιάστηκε με τίποτα απ' όλα αυτά. Μέχρι που την πλησίασε ένα αγόρι κρατώντας στο χέρι του ένα κλουβί που μέσα στεκόταν υπερήφανος ένας μεγάλος χρωματιστός παπαγάλος. Η Όλγα σηκώθηκε από τον θρόνο της και δέχθηκε ενθουσιασμένη το δώρο. Άνοιξε το κλουβί για τον ελευθερώσει. Το πουλί όμως δεν πέταξε μακριά, πήγε και κάθισε στον ώμο της. Πλησίασε το ράμφος του στ' αφτί της και ψιθύρισε 'Χρόνια Πολλά πριγκηπέσσα'».

Ξύπνησε από το θόρυβο φτερουγίσματος, ο ίδιος ακριβώς παπαγάλος πετούσε από πάνω της κάνοντας κύκλους μέσα στο δωμάτιο. Τρόμαξε. Βιάστηκε κι άνοιξε αμέσως το παράθυρο. Το πανέμορφο πουλί χάθηκε ψηλά στον ουρανό….

«Δεν έπρεπε να τ΄ ανοίξω...» είπε στη φίλη της, δακρυσμένη. Η Αφροδίτη πρώτη φορά έβλεπε την Όλγα να κλαίει. Αν και δεν την πίστεψε, της χάιδεψε τα μαλλιά και την παρηγόρησε λέγοντάς της ότι μια μέρα θα πετάξουν κι αυτές να πάνε να το βρουν. «Θα περιμένουμε τον πιο δυνατό άνεμο και θα τρέξουμε μέχρι να μας σηκώσει ψηλά» είπε.

Την επόμενη σχολική χρονιά οι σχέσεις μεταξύ των πέντε κοριτσιών άλλαξαν δραματικά από τη στιγμή που η Όλγα αποφάσισε ότι έπρεπε να σταματήσουν να πειράζουν τον Φίλιππο. Έπαιζε μαζί του στα διαλείμματα περισσότερο από ό,τι με εκείνες. Η Ζένια δεν τη δέχτηκε αυτή τη συμφιλίωση. «Τα αγόρια με τα αγόρια και τα κορίτσια με τα κορίτσια» έλεγε στην Ιουλία και την Ευγενία και εκείνες συμφωνούσαν. Η Αφροδίτη δεν έπαιρνε θέση. Σιγά – σιγά η τάξη χωρίστηκε σε δυο στρατόπεδα. Από τη μια η Όλγα, η Αφροδίτη και ο Φίλιππος και από την άλλη η Ζένια με τις δίδυμες.

Στις μεγάλες κόντρες στο προαύλιο του σχολείου, αν είχαν μαγικά ραβδάκια, θα τα χρησιμοποιούσαν για να εξοντώσουν η μια την άλλη. Για αρκετό καιρό όμως αρκέστηκαν στις πέτρες και τα χαλίκια. Και για να σταματήσουν έπρεπε να ανοίξει το κεφάλι του Φίλιππου. Πάλι εκείνος την πλήρωσε. Μια πληγή τον έλουσε με αίμα λίγους πόντους πιο πάνω από το δεξί του αφτί. Την επόμενη μέρα η Όλγα είχε ήδη καταστρώσει το σχέδιο εκδίκησης. Τρεις μαστίχες κολλημένες στα μαλλιά των τριών κοριτσιών. Αναγκάστηκαν να κόψουν μια ολόκληρη τούφα από τρίχες για να φύγουν οι μαστίχες από πάνω.

Τιμωρήθηκαν και οι πέντε από τους γονείς τους μετά από παράκληση των δασκάλων για συμμόρφωση των κοριτσιών. Όλες έμειναν κλεισμένες στο σπίτι για μια βδομάδα. Κάποιες ένιωσαν καλά το τι θα πει χαστούκι. Όταν πια επέστρεψαν στο σχολείο, μόνο το μίσος μπορούσες να διακρίνεις στα μάτια τους. Τις βιαιοπραγίες διαδέχτηκαν οι βωμολοχίες. Τα χρόνια πέρασαν, όμως το μίσος παρέμεινε.

Τέσσερα χρόνια μετά

Εκείνο το πρωί η Όλγα δεν ξύπνησε καλά. Δεν θυμόταν καν το όνειρό της. Ετοιμάστηκε για το σχολείο, έκτη δημοτικού πια, 11 χρονών κορίτσι. Όταν μπήκε στην αίθουσα, ο Φίλιππος έκανε επίδειξη ένα επίχρυσο ρολόι τσέπης που του έκανε δώρο ο

πατέρας του. Όλη η τάξη το κοιτούσε, μικροί και μεγάλοι. Εκείνος καμάρωνε. Ο δάσκαλος τού είπε να το κρύψει στο σάκο του για να ξεκινήσει το μάθημα. Τα κορίτσια έφυγαν σ' άλλη αίθουσα. Θα μάθαιναν να κεντάνε. Διάλεξε η καθεμία από ένα μαντίλι και χρώμα κλωστής. Η Όλγα διάλεξε ένα λευκό και κέντησε πάνω του με γαλάζια κλωστή τα αρχικά της, Ο. Μ.

Το μεσημέρι λίγο πριν το σχόλασμα, και ενώ τα κορίτσια κρατούσαν περήφανα τα μαντίλια στα χέρια τους, η φωνή του Φίλιππου «Το ρολόι μου. Έχασα το ρολόι μου», έφερε αναστάτωση στο σχολείο. Οι δυο δάσκαλοι απαγόρευσαν την έξοδο σε όλα τα παιδιά. Έψαξαν παντού, στις αίθουσες, στην αυλή, ακόμα και στα πράγματα των μαθητών. Και το ρολόι βρέθηκε, μέσα στη τσέπη της μάλλινης ζακέτας της Όλγας. «Κλέφτρα» αναφώνησε αμέσως η Ζένια. Η Όλγα αρνήθηκε ότι το πήρε εκείνη, αλλά δεν μπορούσε να το αποδείξει. Δεν θα ξεχάσει ποτέ το βλέμμα του Φίλιππου, όταν με δάκρυα ακόμα στα μάτια κράτησε και πάλι το λαμπερό ρολόι στα χέρια του. Μετά από ένα δεκάλεπτο κήρυγμα των δασκάλων έφυγε μόνη για το σπίτι. Ούτε καν η Αφροδίτη δεν την περίμενε. Ήταν σίγουρη πως οι τρεις κάριες η Ζένια, η Ευγενία και η Ιουλία είχαν οργανώσει αυτή την πλεκτάνη.

Δεν είχε ξανανιώσει ποτέ της τόση ντροπή. Κλείστηκε στο δωμάτιο και ξέσπασε στα ρούχα και τα σεντόνια της γεμάτη οργή. Ήθελε να τους εκδικηθεί όλους. Κάλυψε το πρόσωπο της με το μαντίλι που είχε ράψει το πρωί. Έκλαψε πάνω στο ανάστατο κρεβάτι της μέχρι που αποκοιμήθηκε. Στο όνειρο της είδε ότι ανέβαινε σκαλοπάτια. Τριακόσια οχτώ σκαλοπάτια, τα μέτρησε ένα – ένα. Ήταν νύχτα και φυσούσε πολύ. Στη κορυφή υπήρχε ένα εκκλησάκι. Το μέρος που γεννήθηκε. Μια μαυροφόρα την περίμενε στο εσωτερικό του. Ο αέρας δεν την ενοχλούσε πια μέσα στο φωτισμένο από κεριά εκκλησάκι. Η άγνωστη γυναίκα της μίλησε στοργικά και παρήγορα. Την αγκάλιασε και της είπε ότι ξέρει πως είναι αθώα, να πάψει να σκέφτεται την εκδίκηση και να περιμένει το χρόνο να τα απαλύνει όλα. Της υποσχέθηκε ότι στα δέκατα όγδοα γενέθλια της θα αποκτήσει μια υπέρτατη δύναμη. Δεν της εξήγησε το πως ούτε το γιατί και μετά εξαφανίστηκε. Η Όλγα έφυγε ήρεμη από μέσα. Ο αέρας έξω δεν την ενοχλούσε πια και ας της ανακάτευε αγριεμένος τα μαλλιά. Άνοιξε την παλάμη της, ξεδίπλωσε το μαντίλι που τόση ώρα κρατούσε σφιχτά και ξάφνου ο αέρας της το άρπαξε, το πήρε ψηλά στο σκοτεινιασμένο ουρανό.

Ξύπνησε για ακόμη μια φόρα γαληνεμένη. Αναζήτησε το μαντίλι της. Δεν το βρήκε πουθενά αλλά δεν την πείραξε. Χάθηκε στο Όνειρο, σκέφτηκε. Δεν ξαναπήγε σχολείο. Δεν τελείωσε ποτέ το δημοτικό. Όσο μεγάλωνε διάβαζε από μόνη της βιβλία, απέκτησε γνώσεις για τον κόσμο και για άλλα πολλά. Με τον Φίλιππο ξαναμίλησε μετά από δυο χρόνια, εκείνος της ζήτησε συγνώμη. Κι εκείνη τον συγχώρεσε, όπως και την Αφροδίτη. Δεν μπορούσε να της κρατήσει κακία, ήταν η παιδική της φίλη και την αγαπούσε. Όσο για τις υπόλοιπες τρεις συμμαθήτριες της, απλά περίμενε το χρόνο να περάσει και θα φρόντιζε να πάρουν ξανά το μάθημά τους.

Στις 21 Ιουνίου 1966, στα δέκατα όγδοα γενέθλια της έμεινε ξύπνια παρακολουθώντας τον ήλιο να δύει κατακόκκινος πίσω από τα βουνά. Μια τόσο μεγάλη μέρα, η μεγαλύτερη όλου του χρόνου, περίμενε να γίνει… τι θα γινόταν; Ούτε η ίδια δεν ήξερε τι θα συνέβαινε. Τι να εννοούσε η μαυροντυμένη γυναίκα σε εκείνο το όνειρο πριν χρόνια; Ωστόσο, ήξερε βαθιά μέσα της πως ό,τι κι αν επρόκειτο να συμβεί, θα το μάθαινε το βράδυ και όχι τη μέρα, στον ύπνο της. Κι έτσι λοιπόν κοιμήθηκε μόλις χάθηκε και η τελευταία ακτίνα φωτός από τον ορίζοντα.

Στο όνειρό της βρέθηκε και πάλι στο ίδιο μέρος, στο εξωκλήσι του Αγίου Ζήνωνα. Ήταν πρωί, ένα ζεστό ηλιόλουστο πρωινό. Η ίδια γυναίκα την περίμενε στο προαύλιο φορώντας λευκά αυτή τη φορά. Την αγκάλιασε πάλι θερμά, είχαν σχεδόν το ίδιο ύψος τώρα. Της εξήγησε για τη μέρα που γεννήθηκε, 21 Ιουνίου, τη μέρα του θερινού ηλιοστάσιου. Ημέρα γιορτής της γυναικείας μαγείας. «Τέσσερα κορίτσια, είχε προγραμματιστεί να γεννηθούν εκείνη τη μέρα του 1948 στους ορεινούς αυτούς τόπους, για να πάρουν από μια δύναμη και να τη χρησιμοποιήσουν με τόλμη και σοφία. Να μάθουν να ελέγχουν τη Φωτιά, το Νερό, τον Αέρα, και το Νου. Εσύ όμως ήρθες απρόσμενα, βιάστηκες να γεννηθείς, και η μητέρα φύση αποφάσισε να σου χαρίσει κι εσένα μια πέμπτη δύναμη. Μια δύναμη που σε συνοδεύει όλα αυτά τα χρόνια». Σταμάτησε να μιλάει και ύψωσε ανάμεσά τους ένα πήλινο αγγείο. «Βάλε το χέρι σου μέσα και πάρε την» την πρόσταξε. Η Όλγα έκανε όπως της είπε και από τον πάτο του αγγείου τράβηξε ένα μαντίλι. Εκείνο με τα αρχικά της επάνω, εκείνο που είχε παρασύρει ο άνεμος. «Όταν ξυπνήσεις θα καταλάβεις. Μην το χάσεις ποτέ» είπε η γυναίκα και εξαφανίστηκε από μπροστά της.

Η Όλγα ξύπνησε απότομα. Ήταν ακόμα νύχτα. Διέκρινε μέσα στο σκοτάδι το λευκό της μαντίλι να πέφτει αργά σαν πούπουλο από το ταβάνι. Άπλωσε το χέρι της και το άρπαξε. Και τότε ένιωσε τη δύναμη! Αναμνήσεις πέρασαν μπροστά από τα μάτια της, όχι της ζωής της αλλά των ονείρων της. Μόνο αυτά δεν την απογοήτευσαν ποτέ και μόνο σ' αυτά θα ήταν πάντα πιο δυνατή. Έκλεισε τα μάτια και επέστρεψε ξανά στο μαγικό κόσμο τους. Πλέον μπορούσε να ελέγχει το όνειρο καθενός... Και για κάποιες, τα όνειρα μετατράπηκαν σε εφιάλτες.

«Καληνύχτα, όνειρα γλυκά και ανήσυχα!».

Ο **Θοδωρής Κούτρης** γεννήθηκε στη Ρόδο το 1980. Σπούδασε Τηλεπληροφορική και Διοίκηση στην Άρτα (1998-2003). Εργάζεται σε δίκτυο κινητής τηλεφωνίας. Αγαπάει τον κινηματογράφο, τα βιβλία, το θέατρο και τα puzzle. Τα τελευταία χρόνια ασχολείται με τη συγγραφή μυθιστορημάτων. Το 2009 αποφάσισε να μετακομίσει στην Αθήνα με σκοπό να παρακολουθήσει σεμινάρια Λογοτεχνίας και Δημιουργικής Γραφής. Το 2010 πήρε τον 1ο του Έπαινο για το διήγημα «Γαμήλια Δεξίωση» από τον ηλεκτρονικό διαγωνισμό "ΛόγωΤέχνης" του www.artmag.gr

Ελένη **Κοφτερού**

Η αποκλειστική

Καθοταν στην καρεκλα που της ειχε φερει απο το σπιτι ο γιος της γιαγιάς, δίπλα στο κρεβάτι της και παρακολουθούσε μηχανικά με πόση ακρίβεια στην περιοδικότητά τους, σαν υγρά δευτερόλεπτα, έπεφταν οι σταγόνες του ορού στο σωληνάκι και κατέληγαν στο μελανιασμένο χέρι της.

Το βλέμμα της ήταν προσηλωμένο στον ορό. Οι σταγόνες που έπεφταν την οδηγούσαν σε παράξενους συνειρμούς. Την έστελναν σε παγωμένες ζωογόνες σταγόνες βροχής που έπεφταν στο πρόσωπό της όταν ήταν παιδί στην πατρίδα της, τη Μολδαβία, σε θεραπευτικές σταγόνες που έριχνε στα μάτια της κορούλας της όταν είχε πάθει μια μόλυνση, σε σταγόνες αγιασμού που πετούσε ο παπάς στο χωριό της κι αυτή έτρεχε μπροστά για να προλάβει μερικές. Και μετά σκοτείνιασε κάπως, όταν σκέφτηκε ένα ποτήρι νερό που της πέταξε στο πρόσωπο ένας μεθυσμένος στην ταβέρνα που δούλευε, εδώ στην Ελλάδα όταν πρωτοήρθε, επειδή αντέδρασε άσχημα όταν τη χούφτωσε.

Έδιωξε γρήγορα αυτές τις σκέψεις και επανέφερε το βλέμμα της και το μυαλό της στη γιαγιά.

Είχε κάνει από νωρίς όλα αυτά για τα οποία την πλήρωναν, δηλαδή έπλυνε τη γιαγιά με μωρομάντηλα, την τάισε, της άλλαξε νυχτικό και της έδωσε, με λίγη δυσκολία είναι αλήθεια, τα φάρμακά της. Το μόνο που της έμενε τώρα ήταν να περάσει η νύχτα. Να σπρώξει τις ώρες, τα λεπτά, τα δευτερόλεπτα να φύγουν. Να πετάξουν, να μην είναι μπροστά της μοχθηρά κοράκια, αλλά ανάλαφρα χελιδόνια που φύγανε και δεν χρειάζεται ν’ ανησυχεί πια γι’ αυτά.

Γιατί η Βαλεντίνα είχε αυτό το πρόβλημα. Είχε συνεχώς άγχος για το χρόνο, ήθελε να περνάει γρήγορα, να μη τον καταλαβαίνει, σε αντίθεση με τους περισσότερους ανθρώπους που δε θέλουν να περνάει από πάνω τους ή από δίπλα τους. Κι αυτό το πρόβλημα εντάθηκε τους τελευταίους τρεις μήνες που είχε βρει αυτή τη δουλειά της «αποκλειστικής». Έτσι την είχε χαρακτηρίσει ο Γιάννης, ο γιος της.

«Η δουλειά σας θα είναι η 'αποκλειστική' φροντίδα της μητέρας μου. Αυτό θα είναι το πρωταρχικό σας μέλημα. Δεν με νοιάζει αν θα κάνετε τις άλλες δουλειές του σπιτιού, αν χρειαστεί θα σας φέρω βοήθεια, αρκεί να μην αφήνετε τη μητέρα μου απ' τα μάτια σας». Κι αυτή αγχώθηκε γιατί δεν ήξερε τι σημαίνουν οι λέξεις: 'πρωταρχικό' και 'μέλημα'. Παρόλα αυτά συμφώνησε αμέσως κι έπιασε δουλειά αμέσως μετά την πρώτη τους συνάντηση.

Η γιαγιά δεν ήταν στο νοσοκομείο από την αρχή που την ανέλαβε. Την είχε και στο σπίτι για τρεις μήνες περίπου, τη φρόντιζε καθημερινά και έκανε όλες τις δουλειές του σπιτιού, όλα στην εντέλεια αν και δεν ήταν υποχρεωμένη, γιατί φοβόταν μήπως τη διώξουν. Κι αυτός ο φόβος είχε φωλιάσει τόσο πολύ μέσα της που είχε μετουσιωθεί σε ευσυνειδησία και σε υψηλό αίσθημα καθήκοντος. Ένιωθε πλέον υπεύθυνη γι' αυτή τη γιαγιά, έτρεμε μήπως πεθάνει γρήγορα και χάσει κι αυτή τη δουλειά. Πριν απ' αυτήν είχε φροντίσει ένα γέρο ο οποίος πέθανε σε έξι μήνες. Τότε βέβαια είχε στενοχωρηθεί που έμενε πάλι άνεργη, αλλά ένιωσε και μεγάλη ανακούφιση γιατί υπέφερε με το γέρο, της έκανε τη ζωή δύσκολη και το χειρότερο απ' όλα την παρενοχλούσε σεξουαλικά σχεδόν κάθε μέρα.

Σήκωσε λίγο το μανίκι της για να δει το σημάδι στο χέρι της, που είχε γίνει όταν μια φορά αυτός την άρπαξε απ' το μπράτσο τόσο δυνατά και δε την άφησε παρά μόνο αφού τον απείλησε ότι θα φύγει. Αν είναι δυνατόν, ένας γέρος που φοράει πάνα γιατί δε μπορεί να συγκρατήσει τα ούρα του, να ορμάει σε μια γυναίκα και μάλιστα να έχει τόση δύναμη στα χέρια. Τόσος καιρός και μια ελαφριά γαλάζια θαμπάδα στο αριστερό της μπράτσο, της θυμίζει την ταπείνωση και τον εξευτελισμό και μεγαλώνει τον φόβο της.

Αυτά σκεφτόταν και φούντωσε το πρόσωπο της. Μετά ηρέμησε λίγο όταν ξανακοίταξε τη γιαγιά. Εδώ τουλάχιστον δεν είχε ν' αντιμετωπίσει τέτοιες σιχαμένες επιθέσεις. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν η γιαγιά ήταν καλοσυνάτη ή στριμμένη στα νιάτα της, αν υπήρξε όμορφη ή άσχημη, γιατί τη γνώρισε αφού είχε πάθει το εγκεφαλικό που τη χτύπησε στο κέντρο της ομιλίας και φυσικά είχε αλλοιώσει και τα χαρακτηριστικά της. Ήταν δασκάλα. Μόνο αυτό ήξερε και δεν ρωτούσε και πολλά.

Μετά από κάποιο διάστημα, άρχισε να συνεννοείται μαζί της με νοήματα και κάποια στιγμή ανακάλυψε ότι της ζητούσε χαρτί για να γράψει κάτι. Με αργές κινήσεις και μεγάλα γράμματα έγραφε λέξεις όπως: 'Γιάννης' και η Βαλεντίνα έπαιρνε τηλέφωνο το γιο της για να έρθει, ή 'ράδιο' και τότε αυτή άνοιγε το ραδιόφωνο ψάχνοντας κλασική

μουσική, γιατί απ' ότι είχε καταλάβει, αυτή της άρεσε. Εδώ, δεν πίστευε στην τύχη της, αφού και η Βαλεντίνα λάτρευε την κλασική μουσική. Έτσι αναπτύχθηκε μια σχέση ανάγκης και εξάρτησης που είχε όμως και κομματάκια τρυφερότητας από τη μεριά της Βαλεντίνας. Πολλές φορές σκεφτόταν αν η γιαγιά ήταν καλή σαν δασκάλα, αν αγαπούσε ή όχι τα παιδιά, αν βοήθησε κάποια ή τους έκανε κακό, αλλά τι σημασία είχε τώρα πια που ο χρόνος και η αρρώστια είχαν αφαιρέσει απ' αυτή τη γυναίκα όχι μόνο την ιδιότητα της δασκάλας, αλλά και τη δυνατότητα να μιλά.

Έπειτα παράτησε αυτές τις σκέψεις και το μόνο που την ένοιαζε ήταν να είναι άψογη στη δουλειά της. Ήθελε μόνο σεβασμό και τον μισθό της. Τίποτε άλλο!

Μια φορά θυμήθηκε ότι είχε έρθει μια συμβολαιογράφος προφανώς για να γράψει στο γιο της κάποιο περιουσιακό στοιχείο κι όταν της έδωσε το έγγραφο για να υπογράψει, η γιαγιά αντί για υπογραφή έγραψε τη λέξη: «Βοήθεια».

Από τότε η Βαλεντίνα την αγάπησε με μια παράξενη αγάπη τη γιαγιά γιατί τους ένωσε αυτό το "βοήθεια". Κάθε μέρα φώναζε βοήθεια χωρίς ήχο, γιατί ήταν πολύ περήφανη για να το πει δυνατά. Από τότε που έφυγε απ' την πατρίδα της αφήνοντας τα παιδιά της πίσω και ήρθε στην Ελλάδα για να δουλέψει, δε θυμάται ούτε μια ξέγνοιαστη μέρα, μια μέρα που να μην ξεπήδησε η κραυγή "βοήθεια" απ' τα σωθικά της, χωρίς ποτέ ν' ακουστεί παραέξω.

Πιο σπαραχτική ήταν στην αρχή όταν δούλευε στην ταβέρνα, κουβαλώντας κάθε μέρα το καζάνι με τα χόρτα κι ας την πέθαινε η μέση της και έπλενε τα ταψιά και τις κατσαρόλες που δεν έμπαιναν στο πλυντήριο και τα ξημερώματα σφουγγάριζε όλο το μαγαζί.

Όταν βέβαια τόλμησε να ζητήσει τα ένσημά της, το αφεντικό της την αποκάλεσε «πουτάνα». Κι η κραυγή συνεχιζόταν, όταν μετά δούλεψε σε σπίτια και οι διάφορες κυρίες την προσβάλλανε γιατί δεν είχε γλείψει τη σκόνη από το σοβαντεπιέ.

«Μα τι έπαθες σήμερα;» μάλωσε τρυφερά τον εαυτό της, «εδώ είπαμε να μη σκεφτόμαστε κι εσύ όλη την ώρα τα ανακυκλώνεις;».

Πλησίασε για να σιγουρευτεί ότι η γιαγιά κοιμάται, τη σκέπασε λίγο καλύτερα και κόλλησε το πρόσωπό της στο παράθυρο. Αυτό το παράθυρο έβλεπε στο δρόμο κι όχι στο προαύλιο του νοσοκομείου. Για μερικά λεπτά δεν έβλεπε κανέναν στο πεζοδρόμιο και

εστίασε το βλέμμα της στην κολόνα της ΔΕΗ, ενώ στον δρόμο υπήρχε μια σχετικά αραιή ροή αυτοκινήτων.

Αλλά να, δυο φιγούρες φαίνεται να κινούνται στο πεζοδρόμιο και σταματάνε ακριβώς κάτω απ' την κολόνα. Είναι ένα ψηλό αγόρι κι ένα αδύνατο κορίτσι με αλογοουρά. Στην αρχή δίνουν ένα πεταχτό φιλί και τα πρόσωπά τους απομακρύνονται για μερικά δευτερόλεπτα. Κοιτάζονται για λίγο και αμέσως μετά ξανακολλάνε σα δυο μαγνητάκια με αντίθετα φορτία. Τώρα το φιλί κρατά περισσότερο. Η Βαλεντίνα δε μπορεί να υπολογίσει αν είναι ένα, δυο, ή τρία λεπτά. Τους παρακολουθεί μαγεμένη. Το κορίτσι φέρνει τα χέρια του στα μάγουλα του αγοριού και αγκαλιάζει τόσο τρυφερά το πρόσωπό του, ενώ το φιλί συνεχίζεται, σα να μην έχουν σώματα, σα να είναι μόνο δυο κεφάλια που το ένα το κρατάνε δυο άσπρα χέρια. Τα χέρια του αγοριού δε φαίνονται, γιατί μάλλον αγκαλιάζει το κορίτσι απ' τη μέση.

Αυτή η κίνηση διαλύει τη Βαλεντίνα. Ενώ στην αρχή παρακολουθεί και χαμογελά, χαίρεται με την ευτυχία τους, όταν εμφανίζονται τα χέρια πάνω στο πρόσωπο, οι φλέβες της φουσκώνουν απ' τον πόνο. Νιώθει σαν τον Τόρου, τον ήρωα του Μουρακάμι στο «Κουρδιστό πουλί» που κατέβηκε σ' ένα πηγάδι για να βρει τις απαντήσεις. Αυτός όμως κατέβηκε οικειοθελώς, ενώ αυτή νιώθει σα να την έσπρωξε κάποιος βίαια μέσα.

Η κίνηση του κοριτσιού μεγεθύνει τη μοναξιά της σε τέτοιο βαθμό, που αισθάνεται ότι στενεύουν τα τοιχώματα του πηγαδιού, μικραίνει απειλητικά η διάμετρος και η ασφυξία την κυκλώνει. Νιώθει να λιγοστεύει η ανάσα της γιατί δεν της λείπει ούτε ο έρωτας, ούτε τα φιλιά, - έμαθε με τα χρόνια να ζει χωρίς αυτά - ούτε καν τα παιδιά της, που έχει σχεδόν ένα χρόνο να τα δει.

Το χάδι στο πρόσωπο! Αυτό είναι που της λείπει! Μ' ένα τρόπο που αυτή τη στιγμή κοντεύει να την τρελάνει. Νιώθει ότι σε λίγο, κάποιος θα βάλει το καπάκι και θα σφραγίσει για πάντα το πηγάδι. Το να μη μπορεί να χαϊδέψει ένα αγαπημένο πρόσωπο, όπως λάτρευε να κάνει στους άντρες που αγάπησε κι αργότερα στα αγγελικά προσωπάκια των παιδιών της, την καθιστά αυτή τη στιγμή συναισθηματικά και κυριολεκτικά, ανάπηρη και λειψή. Σα να μην έχει χέρια, ή κι αν έχει, της είναι άχρηστα. Αυτό το συναίσθημα, αυτή η έλλειψη, είναι πιο σκληρή κι απ' τη μοναξιά, την κούραση, την πείνα ή τη δίψα.

Έφυγε γρήγορα από το παράθυρο και πήγε στο μπάνιο για να ξεπλύνει το πρόσωπό της. Πήρε μερικές βαθιές ανάσες και με αρκετή προσπάθεια ανέκτησε λίγη απ' την ηρεμία που έχασε τόσο απότομα και συνεχώς αναζητούσε.

Όταν ο Γιάννης ήρθε το πρωί, αυτή είχε αποκοιμηθεί στην καρέκλα με το κεφάλι της να γέρνει απαλά απ' τη δεξιά πλευρά προς τον τοίχο. Φαινόταν ήρεμη και πολύ γλυκιά, ωστόσο αν κάποιος ήταν μυημένος στον πόνο, μπορούσε να διακρίνει το ανεπαίσθητο σφίξιμο στα χείλη, που δε χαλάρωνε εντελώς ούτε στον ύπνο. Αυτός ήταν μυημένος, γιατί κάτι ήξερε από πόνο κι ο Γιάννης, κι ας μεγάλωσε με όλες τις ανέσεις, κι ας πήγε σε κολλέγιο στην Αγγλία, κι ας ήταν βολεμένος με το δικηγορικό γραφείο του, τη γυναίκα του, τα παιδιά, το εξοχικό, τους φίλους του και τις περιστασιακές ερωτικές του περιπέτειες.

Το αναγνώρισε αυτό το σφίξιμο και καθηλώθηκε ακίνητος να την κοιτάζει. Παρατηρούσε μ' ένα παράξενο δέος και μια αγνώστου προελεύσεως γλύκα, τη γραμμή της μοναξιάς στα χείλη της και το κατάλευκο πρόσωπό της, που στολιζόταν από κάποια μικρά κόκκινα σημαδάκια από παλιό έρπη, κι άλλα μικρά δερματικά εξανθήματα και ένιωσε ένα κάψιμο στο λαιμό και μια μαρμαρυγή στο μυαλό του.

Την πλησίασε προσεχτικά, έχοντας στο νου του να τη σκουντήξει ελαφρά στον ώμο για να την ξυπνήσει. Στάθηκε όρθιος από πάνω της και πλησίασε ασυναίσθητα το πρόσωπό του προς το δικό της, χωρίς να καταλαβαίνει γιατί ο εγκέφαλός του δεν έδινε εντολή στο δεξί του χέρι να σηκωθεί και να ταρακουνήσει ελαφρά τη Βαλεντίνα, παρά τα χέρια του μένανε ακίνητα προς τα κάτω κι από τη βαρύτητα μόνο ελεγχόμενα. Μια ακατανίκητη, ανυπέρβλητη επιθυμία να φιλήσει αυτά τα σφιγμένα χείλη, είχε πάρει τον έλεγχο θριαμβευτικά.

Κι ενώ είχε πλησιάσει τόσο ώστε δεν έβλεπε πια το πρόσωπό της, παρά μόνο τα δυο κλειστά της μάτια να ενώνονται σε ένα μεγάλο, η Βαλεντίνα άνοιξε τα μάτια της τρομαγμένη, αλλά ευτυχώς δεν έκανε το ασυναίσθητο εκείνο «αχ» που της έβγαινε όταν τρόμαζε ή φοβόταν. Χωρίς να προλάβει να σκεφτεί τίποτε, σα να λειτούργησαν από μόνα τους τα χέρια της - δεν υπήρχε χρόνος για εντολές, επεξεργασία του εγκεφάλου και εκτέλεση - αγκάλιασαν το πρόσωπο του Γιάννη, κόλλησαν απαλά στα μάγουλά του, ένιωσαν τη θερμότητα του δέρματος, ψηλάφισαν τους πόρους του και αναγνώρισαν

ελάχιστες μικρές τριχούλες που είχαν ξεφύγει απ' το ξυράφι του. Τα χέρια της έμειναν εκεί μερικά δευτερόλεπτα. Το χάδι ήταν σπαραχτικά στατικό και αγγελικά τρυφερό.

Αυτός αιφνιδιάστηκε και το ξάφνιασμα τον επανέφερε στην πραγματικότητα. Το φιλί έμεινε στον αέρα, σα την ενοχή του μικρού παιδιού που ενθουσιασμένο κρατά το σπάγκο του χαρταετού κι από ένα λάθος χειρισμό, ή επειδή δεν έχει αρκετή δύναμη στο χεράκι του, ο αετός φεύγει και χάνεται ψηλά. Το πέταγμα έχει γίνει, αλλά το χαρταετό του δεν πρόκειται να τον ξαναδεί. Καλύτερα να κλείσει τα μάτια του, για να μη τον δει να κομματιάζεται στο στύλο της ΔΕΗ.

Σε δευτερόλεπτα η αυτοκυριαρχία του Γιάννη είχε ανακτηθεί και πιάνοντας ελαφρά τα χέρια της Βαλεντίνας, τα κατέβασε απ' το πρόσωπό του, αφού όμως τα κράτησε απαλά για μια ελάχιστη, πολύτιμη στιγμή.

Για να έρθουν τα πράγματα στη θέση τους, της είπε με σιγανή φωνή, αφού με το ζόρι μπορούσε να μιλήσει:

«Βαλεντίνα μου, σε παρακαλώ να μην επαναληφθεί αυτό. Εννοώ, ότι το ξέρεις καλά ότι δε πρέπει να κοιμάσαι καθόλου. Αυτή είναι η δουλειά σου, όσο η μητέρα θα είναι στο νοσοκομείο. Να μένεις ξύπνια. Φαντάσου να τελείωνε ο ορός της ενώ εσύ κοιμόσουν!».

Αυτή ευχόταν ν' ανοίξει η γη να την καταπιεί για να καταπιεί μαζί και τη ντροπή της, το κοκκίνισμα στο πρόσωπό της και την τεράστια αμηχανία της, όταν συνειδητοποίησε τι είχε κάνει.

«Συγνώμη κύριε Γιάννη. Μόνο ακούμπησα λίγο, γιατί είχα πονοκέφαλο, δεν ξέρω πως αποκοιμήθηκα, κατάφερε να ψελλίσει. Σας υπόσχομαι να μην επαναληφθεί», έλεγε με τα μάτια της καρφωμένα στο πάτωμα. Για το άγγιγμα στο πρόσωπό του φυσικά δεν είχε κουράγιο, ούτε φωνή να δικαιολογηθεί. Γύρισε αμέσως προς το μέρος της γιαγιάς για να ελέγξει τον ορό, που ευτυχώς ήταν ακόμη στη μέση.

Ο Γιάννης πήγε στο προαύλιο για τσιγάρο έχοντας τα χέρια του στα μάγουλά του μήπως κι είχε μείνει λίγη από τη γλύκα της…

Η **Ελένη Κοφτερού** γεννήθηκε στην Αριδαία Πέλλας την τελευταία μέρα του καλοκαιριού του 1965. Μεγάλωσε και σπούδασε στη Θεσσαλονίκη ενώ τώρα ζει και εργάζεται στην Καλαμάτα. Η πρώτη της επαφή με τη λογοτεχνία έγινε σε πολύ μικρή ηλικία και εξελίχθηκε σε μια μεγάλη αγάπη για το διάβασμα που κρατάει ακόμη. Μέσα από αυτήν οδηγήθηκε στα δύσκολα μονοπάτια της γραφής. Μερικά κείμενά της έχουν δημοσιευτεί στο διαδίκτυο καθώς και στο ηλεκτρονικό περιοδικό "Λογοτεχνικό Μπιστρό της Στέλλας".

Στέφανος **Λίβος**

Τράπουλα σημαδεμένη

Έτσι γινεται παντα. Φευγεις και αλλαζουν ολα. Μένεις και δεν αλλάζει τίποτα. Λες και η ζωή είναι ο καλύτερος παπατζής και, ανακατεύοντας την τράπουλα, σου λέει: *εδώ η καλή τύχη, εκεί η καλή τύχη, πού είναι η καλή τύχη;* Και ενώ νομίζεις ότι έχεις κάνει την σωστή επιλογή, πάντα διαλέγεις το λάθος φύλλο.

Έτσι έγινε και με το Δημοσθένη. Πάνω που γνώρισε τη Ρία, έπρεπε να φύγει στην Αγγλία για το μεταπτυχιακό του. Αυτή είχε ενδοιασμούς για τις σχέσεις εξ αποστάσεως. Αυτός πάλι όχι.

Τι είναι πλέον το Αθήνα – Λονδίνο; Τίποτα. Μόνο 3,5 ώρες. Περισσότερο θες για να πας με το λεωφορείο από Κηφισιά Πειραιά, άμα έχει πορεία στο κέντρο. Και δεν σου σερβίρουν και φαγητό! Και τα αεροπορικά; Τίποτα κι αυτά. Λίγο νωρίς να τα κλείσεις και στα δίνουν τσάμπα. Άλλωστε, και τι; Μήπως άμα έμενε Ελλάδα, θα βλέπονταν πιο συχνά; Αυτός θα δούλευε, αυτή θα δούλευε, μια ώρα στην κίνηση να πας μία να γυρίσεις, δυο φορές τη βδομάδα θα βρίσκονταν στο τέλος. Ενώ τώρα; Ένα σαββατοκύριακο στο Λονδίνο και θα ήταν ουσιαστικό, όλη μέρα μαζί. Και προπαντός όλη νύχτα…

Τα άκουγε όλα αυτά η Ρία και άρχισε να το βλέπει με άλλο μάτι το πράγμα. Κι αν ο Δημοσθένης ήταν ο άντρας της ζωής της; Μπορεί όχι, αλλά αν ήταν; Να μην το προσπαθούσε καν; Ένα χρόνο θα ήταν το μεταπτυχιακό, και από αυτόν τι; Δεκαπέντε μέρες τα Χριστούγεννα, δεκαπέντε το Πάσχα, τρεις μήνες το καλοκαίρι, πάνε οι τέσσερις μήνες. Και στους οχτώ που έμεναν, μία θα ανέβαινε αυτή, μία θα κατέβαινε αυτός, μία θα βρίσκονταν στο Παρίσι, όπου σπούδαζε η αδερφή της. Μέχρι να λησμονήσει ο ένας τον άλλον, θα βρίσκονταν και πάλι.

Έτσι είναι ο έρωτας. Μαθηματικά. Ή σου βγαίνουν ή δεν σου βγαίνουν. Κάνεις τους υπολογισμούς σου, αν δυσκολεύεσαι το παλεύεις περισσότερο, και κάποια στιγμή ή το λύνεις το πρόβλημα ή το παρατάς. Κι αν τα δεδομένα είναι δύσκολα και το αποτέλεσμα σου βγει εύκολα, ξέρεις ότι κάτι λάθος έχεις κάνει. Και καλά στα μαθηματικά, το σβήνεις και το διορθώνεις, αλλά στον έρωτα; Δεν έχει γόμες η ζωή ούτε μπλάνκο ούτε ctrl και z.

Κοιτάς τα φύλλα σου, κοιτάς το τραπέζι, παίρνεις μια βαθιά ανάσα και τραβάς το επόμενο φύλλο.

Το φύλλο που τράβηξε ο Δημοσθένης ήταν το εισιτήριο για το Λονδίνο. Μπορεί η Ρία να είχε συμφωνήσει να δοκιμάσουν τη σχέση τους από απόσταση, αλλά είχε και μια κρυφή ελπίδα ότι δε θα έφευγε τελικά ο Δημοσθένης. Είχε να κάνει λίγο και με τον εγωισμό της. Άλλο να αλλάξει κάποιος για πάρτη σου τα σχέδιά του, και άλλο απλά να σε συμπεριλάβει.

Κι αφού είχαν σχέση, έπρεπε να πάει και στο αεροδρόμιο, να του κουνήσει το μαντήλι. Τη μια άκρη να την κρατά αυτή, την άλλη η κλαψιάρα η μάνα του και, μόλις φύγει ο Δημοσθένης, να πιάσουν το καλαματιανό.

Τι της έμελλε να πάθει… Δύο μήνες σχέση και να πρέπει να γνωρίσει τους γονείς του. Και όχι μόνο έπρεπε να τους γνωρίσει, όχι μόνο έπρεπε να δώσει το αποχαιρετιστήριο φιλί μπροστά τους, αλλά έπρεπε και να δεχτεί να την γυρίσουν στο σπίτι με το αμάξι. Γιατί τι δικαιολογία θα έβρισκε; Προτιμώ το μετρό γιατί χαζεύω τις διαφημίσεις και τον κόσμο; Πέντε τετράγωνα απόσταση είχαν τα σπίτια τους.

Ευτυχώς όμως που θα ήταν και η αδερφή του μαζί, καλή κοπέλα, να κάνουν ότι κουτσομπολεύουν κανέναν, μπας και γλιτώσει την ανάκριση από τη μάνα. Ναι, καλά. Σιγά μην αφήσει η σερνικομάνα την υποψήφια νύφη να ξεφύγει, χωρίς να συμπληρώσει πρώτα το ερωτηματολόγιο του Προυστ. Κι όμως, η Ρία ξέφυγε.

Η σερνικομάνα, όταν αποχαιρετάει το γιο της, αφήνει το δάκρυ να τρέχει σαν κορόμηλο σε κατηφόρα, χωρίς σταματημό. Αν ρωτήσεις τον πατέρα, που θα καταλάβει ότι λείπει το παιδί όταν δε θα ‘χει με ποιον να σχολιάσει την αγωνιστική της Κυριακής, θα σου πει ότι η μάνα κλαίει μέχρι να την πάρει ο γιος και να της αναγγείλει την ημερομηνία της επιστροφής του.

Και τότε, σταματάει μεν να κλαίει, αλλά όχι επειδή έφτασε το γέλιο και δεν χωράει να περάσει, αλλά επειδή ο κανακάρης της την ειδοποίησε τελευταία στιγμή, μόλις είκοσι μέρες πριν. Πότε να προλάβει να καθαρίσει το σπίτι, πότε να ψωνίσει για να του μαγειρέψει, πότε να πάει κομμωτήριο;

Γιατί όταν έρθει ο προκομμένος, δεν πρέπει να καταλάβει ότι η μάνα του έχει μαραζώσει απ’ το φευγιό του. Πρέπει να αποκομίσει την εντύπωση ότι ξανάνιωσε, ότι

θυμήθηκε τα νιάτα της, σαν να ήταν βάρος για την εικόνα της ένας μαντράχαλος είκοσι τεσσάρων χρονών.

«Καλή κοπέλα η Ρία», έριξε την αναγνωριστική βολή η μάνα, μόλις την άφησαν έξω από το σπίτι της. Αν συμφωνήσει ο σύζυγος, καταλαβαίνει ότι πρέπει να αδειάσει το όπλο της και να το αφήσει στην άκρη, αλλά στην περίπτωση που διαφωνήσει, κουμπώνει το γεμιστήρα και πυροβολεί, μέχρι να πέσει νεκρή κάθε θετική εντύπωση για την άτυχη μέλλουσα νύφη.

Όμως η Ρία από μέλλουσα νύφη σύντομα έγινε πρώην γκόμενα. Δεν το άντεξε το Αθήνα – Λονδίνο. Έβλεπε το Δημοσθένη στο skype και ήθελε να τον αγκαλιάσει, να τον φιλήσει, να του πειράξει τα μαλλιά, να του πετάξει παιχνιδιάρικα στα μούτρα το αρκουδάκι που της είχε κάνει δώρο. Τώρα πετούσε το αρκουδάκι στην οθόνη και αυτό έπεφτε κάτω, με τρόπο αστείο, αλλά και λυπηρό ταυτόχρονα.

Ο έρωτας μπορεί να είναι μαθηματικά, αλλά στην τεχνολογία δεν χωράει. Δεν μετατρέπονται τα φιλιά σε bits και bytes, δεν φωτίζεται το χαμόγελο από pixels, δεν σκανάρεται η αγκαλιά. Όταν σου πει ο άλλος πόσο πολύ σ' αγαπάει, δεν στο λέει σε gigabytes.

Δεν άντεξε λοιπόν η Ρία, και, δυο μέρες πριν επιστρέψει αυτός για Πρωτοχρονιά, του ζήτησε να μην επικοινωνήσουν ξανά. Καλύτερα έτσι. Καλύτερα τώρα που ήταν αρχή, παρά να έχουν δεθεί περισσότερο και να είναι ακόμα πιο δύσκολο.

Χωρισμός μέσω skype. Να θες να φωνάξεις και να πρέπει ο άλλος να χαμηλώσει την ένταση για να μην τον ξεκουφάνεις από τα ακουστικά. Να μην ξέρεις τι να κάνεις από τη στεναχώρια και να σου σκάει παράθυρο από τον Κινέζο γείτονα στην εστία: *Are yu goin at the party tonigh?*

Δυο μέρες υπομονή έπρεπε να κάνει ο Δημοσθένης. Μόνο δυο μέρες. Θα επέστρεφε στην Ελλάδα και το πρώτο πράγμα που θα έκανε θα ήταν να πάει σπίτι της. Θα έβγαιναν για ένα ποτό, θα της έλεγε πόσο πολύ του έχει λείψει ήδη, ότι μένουν μόνο έξι μήνες, θα της πρότεινε να κάνουν ένα road trip ως τα Χάιλαντς και μετά, επιστρέφοντας, στο πάρκο κοντά στο σπίτι της, θα την άρπαζε ξαφνικά και θα την φιλούσε. Της άρεσαν τα φιλιά του. Του το είχε πει. Δεν μπορεί, αν δεν την έπειθε με την πρώτη, θα την έβαζε τουλάχιστον σε σκέψεις. Με τη δεύτερη θα τα κατάφερνε σίγουρα.

Μία μέρα πριν φύγει, άρχισε να ετοιμάζει τη βαλίτσα του. Έβαλε τα σώβρακα, τις φανέλες, τις κάλτσες, τα πουκάμισα, τα έβαλε όλα και έμεινε ένα μικρό κενό. Και τότε, συνειρμικά, συνειδητοποίησε ότι θα έφευγε για την Ελλάδα χωρίς δώρο για τη Ρία. Άρπαξε τα κλειδιά του και βγήκε έξω. Άρχισε να βηματίζει γρήγορα, ψάχνοντας για βιτρίνες που θα τον δελέαζαν να μπει μέσα.

Δεν ήθελε να της πάρει κάτι σοβαρό, αλλά ούτε και σουβενίρ. Ήθελε κάτι αστείο και γλυκό μαζί, που να δείχνει πόσο πολύ την σκέφτεται, αλλά χωρίς να… Το βρήκε. Μόλις το είδε, το αναγνώρισε. Ανάμεσα σε μαγνητάκια με κόκκινα λεωφορεία, ομοιώματα του Μπιγκ Μπεν και κονκάρδες με ονόματα σταθμών του μετρό, ένας λούτρινος σκύλος, που κουνούσε το κεφάλι του φορώντας καπέλο μπέρσκιν[1], τον κοιτούσε, σαν κουτάβι που περίμενε να το υιοθετήσουν. Το αγόρασε.

Το έβαλε στη βαλίτσα, την έκλεισε και κοίταξε το ρολόι. Δεκαεφτά ώρες μέχρι την αναχώρησή του. Ξάπλωσε στο κρεβάτι, έσβησε το φως και, αφού επανέλαβε στη φαντασία του τη συζήτηση επανασύνδεσης που θα είχε με τη Ρία, ένιωσε χαρά που τα είχε τακτοποιήσει όλα. Ένα πράγμα όμως είχε ξεχάσει και ήταν και το πιο σημαντικό. Να κοιτάξει τον καιρό.

Όσο αυτός κοιμόταν, το χιόνι έξω έσπερνε το υγρό χωράφι της νύχτας. Όταν θα ξυπνούσε το επόμενο πρωινό, το μόνο που θα μπορούσε να δει θα ήταν μια άσπρη σοδειά, που κανείς δεν μπορούσε να μαζέψει.

Δεν αγχώθηκε όμως. Ήξερε ότι οι Άγγλοι, τυπικοί σε όλα τους, θα είχαν προβλέψει τη χιονόπτωση και δε θα επέτρεπαν να κλείσει το Χίθροου και να ακυρωθούν τόσες πτήσεις. Μπήκε στην ιστοσελίδα του αεροδρομίου και με χαρά επιβεβαίωσε ότι η πτήση του θα έφευγε κανονικά, αν και με καθυστέρηση. Άφησε την εστία και άρχισε να περπατάει προς το σταθμό των τρένων, ακολουθώντας προσεκτικά ένα άσπρο μονοπάτι που είχαν ανοίξει οι πρώτοι εξερευνητές του πεζοδρομίου.

Φτάνοντας στο Χίθροου, από την ομίχλη και την καταχνιά, ένα σκούρο γκρι τού έκρυψε τη θέα απ' το παράθυρο. Άρχισε το χιόνι να του προκαλεί ρίγος, να ανακατεύεται με το αίμα του και να το παγώνει στη σκέψη ότι δε θα μπορούσε να ταξιδέψει. Και όταν τελικά είδε στον πίνακα των αναχωρήσεων το μισητό cancelled, ένιωσε το χιόνι να λιώνει

[1] *bearskin = το μαύρο, ψηλό, γούνινο καπέλο που φορούν οι Βρετανοί φρουροί*

και να γίνεται δάκρυ. Δεν μπορούσε να συμβαίνει αυτό. Ήταν άδικο. Απλά άδικο. Μέχρι την προηγούμενη μέρα είχε ήλιο.

Ξαφνικά αναθάρρεψε, και ένιωσε χαζός. Και την ίδια μέρα να μην πετούσε, θα πετούσε την επόμενη. Τρεις μέρες όμως ήταν τελικά κλειστό το Χίθροου. Τέτοιο χιόνι δεν το είχε ξαναδεί το Λονδίνο, και ούτε και θα το ξανάβλεπε. Αλλά κι αφότου άνοιξε το αεροδρόμιο, δεν θα έβρισκε πτήση για να φύγει, μιας και είχε εξαργυρώσει το εισιτήριό του, ελπίζοντας ότι θα μπορούσε να επιστρέψει στην Ελλάδα με ανταπόκριση από άλλη χώρα.

Την αλλαγή του χρόνου την έκανε μόνος του, με τον Κινέζο γείτονα να του εύχεται ανορθόγραφα από το Πεκίνο μέσω skype *Hapy new year, meit*. Το κινητό του στο περβάζι του παραθύρου σιωπηλό, σαν αυτόν. Ούτε η Ρία ούτε οι φίλοι του τού έστειλαν. Θα ήταν όλοι μαζί σε κάποιο πάρτι χορεύοντας και γελώντας, πίνοντας και ξεχνώντας αυτούς που λείπουν.

Ο Δημοσθένης κοιτούσε το κινητό του, η Ρία κοιτούσε την πόρτα. Περίμενε να ανοίξει και να τον δει να μπουκάρει σα σίφουνας, εκπλήσσοντάς τους όλους που ήρθε στην Ελλάδα τελευταία στιγμή. Ούτε το τηλέφωνο όμως χτύπησε ούτε η πόρτα άνοιξε.

Ο Δημοσθένης έπεσε για ύπνο, και η Ρία έπεσε στην αγκαλιά ενός γοητευτικού νεαρού που ήταν δάσκαλος λάτιν χορών. Με λίγο κρασί παραπάνω αυτή, με λίγα λόγια παραπάνω αυτός, έγιναν ένα κουβάρι στο τέλος της βραδιάς, στο σπίτι του, με τη συνοδεία ισπανικής κιθάρας.

Καθώς ο Δημοσθένης βυθιζόταν στον ύπνο, βυθιζόταν και ο δάσκαλος στη λίμνη της Ρίας, η οποία έβλεπε πλέον ξαστεριά στον ουρανό της, αφού όλη η καταχνιά είχε στριμωχτεί στη μεριά του Δημοσθένη. Βουτούσε αυτός την πικραμένη του καρδιά στη ζάχαρη των ονείρων του, βουτούσε και η Ρία τα χείλη της στο στόμα του χορευτή.

Το επόμενο πρωινό ήταν μια καινούρια χρονιά. Ήταν μια καινούρια ζωή για τη Ρία, αλλά η ίδια ζωή για το Δημοσθένη. Βγήκε έξω, ντυμένος καλά, και περπάτησε στο πάρκο. Κάθε τόσο κοιτούσε πίσω για να τις πατημασιές του στο χιόνι, που είχε αρχίσει να λιώνει κάτω από τον ήλιο που σκαρφάλωνε σιγά - σιγά πάνω από τα κτίρια.

Στην Αθήνα, η Ρία ξυπνούσε με πονοκέφαλο δίπλα σε έναν άγνωστο. Κάνοντας μια σύντομη αναδρομή, θυμήθηκε πώς έφτασε εκεί, σε εκείνο το σπίτι με τα έντονα χρώματα και τα ζεβρέ χαλάκια. Ντύθηκε γρήγορα γρήγορα, πριν ξυπνήσει ο χορευτής, και χωρίς να κοιτάξει πίσω της, έφυγε.

Περπατώντας προς το σπίτι της, σκέφτηκε το Δημοσθένη. Ήταν από τις πρώτες τις σκέψεις κάθε πρωί. Μήπως ήταν λάθος η απόφασή της; Μήπως δεν έκανε αρκετή υπομονή; Μήπως έπρεπε να του τηλεφωνήσει; Μήπως ένα e-mail; Μα και τι να του έλεγε…

Ούτε ο Δημοσθένης είχε πλέον κάτι να της πει. Είχε καταλάβει ότι δεν ήταν γραφτό να είναι μαζί. Ολόκληρη χιονοθύελλα σηκώθηκε τη μέρα που ήθελε αυτός να ταξιδέψει. Άλλωστε, για να του πει να χωρίσουν, μπορεί να υπήρχε ήδη κάποιος άλλος. Δε θα ήταν παράλογο. Αυτά συμβαίνουν στις σχέσεις εξ αποστάσεως.

Δεν το ήξεραν, αλλά περπατούσαν μαζί. Ο Δημοσθένης στο χιόνι και η Ρία δίπλα σε νερατζιές. Περπατούσαν μαζί, αλλά δεν χωρούσαν στο ίδιο πεζοδρόμιο και γι' αυτό είχαν χωρίσει.

Ο Δημοσθένης ένιωσε στα πόδια του μια κίνηση. Κοίταξε και με ευχάριστη έκπληξη είδε ένα φοξ τεριέ να τον κοιτάει με τα μάτια που τον κοιτούσε και ο σκύλος της Ρίας με το μπέρσκιν.

«Συγγνώμη», του είπε μια κοπέλα πλησιάζοντας. Έσκυψε, πήρε το σκύλο στην αγκαλιά της, και με ένα χαμόγελο, έκανε να φύγει.

«Πώς τον λένε;» την σταμάτησε αυτός.

Ζήτησε να μάθει το όνομα του σκύλου, αλλά τελικά έμαθε και το δικό της, και από πού είναι, και ποιο χρώμα της αρέσει, και ότι φοβάται το σκοτάδι, και ότι ο αδερφός της είχε ένα φανταστικό φίλο που τον έλεγε Σμιθ, και ότι ήθελε να κάνει τρία παιδιά. Τελικά έκανε δύο. Μαζί του. Αγόρια και τα δύο, για να στερέψει από το κλάμα όταν θα τα αποχωριστεί.

Έτσι συμβαίνει πάντα. Η ζωή παριστάνει τον παπατζή, αλλά επειδή παίζει με τράπουλα σημαδεμένη, όταν διαλέγεις εσύ, διαλέγεις πάντα λάθος. Όταν το καταλάβεις όμως, όταν πεις πάσο και κάνεις να φύγεις, τότε σαν από πείσμα, όταν καθίσεις πάλι στο τραπέζι, ένα καλό φύλλο θα σου έρθει στην επόμενη μοιρασιά. Κάτι σαν ανταμοιβή. Το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να το παίξεις σωστά…

Ο **Στέφανος Λίβος** γεννήθηκε στην Αθήνα, μεγάλωσε στην Ζάκυνθο, ζει στην Αγγλία, και μάλλον θα πεθάνει στην ψάθα. Έχοντας σπουδάσει Ψυχολογία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, και με ένα μεταπτυχιακό στην πλάτη του, κατέληξε πολυτεχνίτης και ερημοσπίτης, αφού δεν έχει καταφέρει να στεριώσει σε τίποτα απ' ό,τι έχει καταπιαστεί. Το 2003 έλαβε έναν έπαινο από την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών, για το διήγημα «Στιγμές», το οποίο συμπεριέλαβε στη συλλογή διηγημάτων «Κλεφτές Ματιές», την πρώτη του εκδοτική προσπάθειά, με δεύτερη να έρχεται το μυθιστόρημα «Όσα χωράει μια στιγμή»…
(http://stefivos.wordpress.com)

Βασίλης **Πουλημενάκος**

Νυχτερινή

-Ε ΝΑ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΜΕ ΤΗΝ 604 ΓΙΑ ΑΘΗΝΑ, παρακαλώ.

- Το τρένο κάπως θα αργήσει. Περιμένει ακόμα να δέσει η ανταπόκριση στη Δράμα.

- Ευχαριστώ, δε βιάζομαι.

Στο μπράτσο σκούρο λεπτό σακάκι, γαλάζιο πουκάμισο με γυρισμένα τα μανίκια και δυο κουμπιά ανοιχτό, τζην παντελόνι με χοντρή μαύρη ζώνη. Δροσερό κι ανήλιαγο εκείνο το κυριακάτικο απόγευμα. Τέλη Μάρτη και αρχές μίας ξεχασμένης δεκαετίας. Ξανάβαλα το πάσο στην κωλότσεπη και περίμενα στην αίθουσα δίπλα στο εκδοτήριο αφήνοντας μια ματιά στον ξεβαμμένο τοίχο που γέμιζε μόνο με τους τεράστιους λεπτοδείχτες. Πριν λίγες μέρες βγήκαν τα αποτελέσματα της εξεταστικής κι έπαιρνα το δρόμο για την Αθήνα με την ίδια νυχτερινή αμαξοστοιχία που κατεβαίνω όλα αυτά τα χρόνια.

Πάντα αγαπούσα το τρένο. Η ελευθερία της κίνησης από τη μια, αλλά και η ανάμιξη με κόσμο τόσο διαφορετικό σε προκαλεί και σε απαγκιστρώνει από την ανία της πολύωρης διαδρομής. Απ' το παράθυρό του μπορείς να κάνεις παράλληλα ένα δεύτερο ταξίδι. Μέσα στη φύση και στον άνεμο, στη διεύθυνση που λυγάνε τα σπαρτά και οι κορφές από τα κυπαρίσσια. Στο σούρουπο, στα χρώματα, στ' αποσκιερά, αλλά και στον ουρανό. Στ' αστέρια, στα σύννεφα, στις πολλές αναμνήσεις που πλανώνται και στα όνειρα που αποπλανώνται. Τα βράδια οι περισσότεροι επιβάτες κοιμούνται. Γέρνουν με τρόπο στα προσκέφαλα και καμώνονται ότι βλέπουν έξω. Στην πραγματικότητα μαγκώνουν ένα χαρτονάκι στη χούφτα για τον ελεγκτή και αφήνονται στην αγκαλιά του Μορφέα.

Πήρα μια εφημερίδα, έσυρα το σάκο κάθετα στα πόδια και χώθηκα στο φαρδύ παγκάκι του σταθμού περιμένοντας. Καταπιάστηκα με τις σελίδες, αλλά με την άκρη του ματιού παρατηρούσα τους συνταξιδιώτες που αργά αλλά σταθερά σχημάτιζαν ουρά στο γκισέ. Άνθρωποι με ακριβά αλλά και με πρόχειρα ρούχα, σκουρόχρωμοι, ανοιχτοί. Με βαλίτσες ή σακβουαγιάζ, με νάιλον σακούλες και τάπερ με φαγητό. Έβγαζαν εισιτήριο και

οι περισσότεροι έβγαιναν στις αποβάθρες. Σύντομα αντιλήφθηκα ένα βλέμμα. Μια έντονη ματιά κάποια στιγμή σα να φρέναρε πάνω μου. Με πλησίασε.

Τα τακούνια της ακούγονταν σωστό ρολόι, χτύποι καρδιάς. Στον πετρόχτιστο σιδηροδρομικό σταθμό, ηχούσαν κι αντηχούσαν σαν καμπάνες, αφήνοντας μια επωδό να τ' ακολουθεί. Ένας σταθερός τόνος αλλά σε διπλό χρόνο. Αρκούσε για να γυρίσεις να κοιτάξεις. Είχε περισσότερα μετά να φαντασιωθείς, τα πάντα για ν' αποζητήσεις.

- Συγνώμη, στην Αθήνα πηγαίνετε;

Σήκωσα το βλέμμα από την εφημερίδα και προσπάθησα να φτιάξω ένα χαμόγελο.

- Ναι, στην Αθήνα.

- Ξέρετε επειδή ταξιδεύω μόνη μου, θα ήθελα να σας παρακαλέσω, αν κι εσείς θέλετε, να ταξιδέψουμε παρέα. Φοβάμαι το ταξίδι μέσα στη νύχτα.

Με ξάφνιασε, ειδικά η τελευταία της φράση. Φαινόταν γυναίκα που μπορούσε να ταξιδέψει μόνη της, αρκετά θαρραλέα κι αποφασισμένη.

- Κανένα πρόβλημα.

Δεν έκανα σκέψεις. Δεν με ενδιέφερε το πώς και το γιατί. Ούτε για το τέλος της φοιτητικής μου ζωής είχα χαρά. Έζησα όμως όμορφα. Τόσο απρογραμμάτιστα, τόσο χαλαρά και τρελά μαζί. Διαβάσματα άτακτα και της τελευταίας στιγμής σε νύχτες αγωνίας για τα τεστ, την παράδοση των εργασιών και τις εξετάσεις. Αλλά και νύχτες παρορμητικές, πλάνες, υγρές κι ατέλειωτες.

- Σε ποιο βαγόνι είσαι;

Πριν της απαντήσω, είχα υπόψη μου ότι απέκτησα παρέα γι' αυτό το βράδυ. Μια παρέα που δεν αναζήτησα και δεν κυνήγησα. Μια γυναίκα συνηθισμένη και μόνη, ζητούσε συντροφιά. Και δεν μπορούσα ή μάλλον δεν ήθελα να την αποφύγω.

- 345Α.

Δεν ήξερα όμως αν ήθελα κάποιον ή κάποια να περάσουμε μαζί όλο το βράδυ. Ήταν ένα ολονύχτιο ταξίδι. Από τις 6 το απόγευμα. Μάλλον δεν με απασχολούσε. Ίσως να με εξίταρε το συναίσθημα της προστασίας και να εκτίμησα το ενδιαφέρον της, αλλά μέχρι εκεί. Τελικά ένα απόγευμα ανοιξιάτικης Κυριακής ήταν. Που επέστρεφα. Ένα ακόμα μέτριο και σκυμμένο δειλινό. Που το πορτοκαλί του πνίγει το γαλάζιο και καταπίνει τη μέρα, χωρίς κανείς να μπορεί να του φέρει εμπόδιο. Να χαλάσει το πεπρωμένο. Κι ό,τι γράφει στη μοίρα του καθενός.

- Ω!, πρέπει να αλλάξω το εισιτήριο, είπε προετοιμασμένη αλλά με ύφος πανικού. Πιστεύω να γίνεται να αλλάζει. Μη φύγεις…

Κατάλαβα πως "κάτι συμβαίνει εδώ", αλλά και πώς να φύγω; Και γιατί να κρυφτώ; Ένας γοητευτικός κίνδυνος ήταν.

- Ρωτήστε, την παρακίνησα με προσποιητό ενδιαφέρον.

Μετά από μια ώρα καθυστέρησης, πέρασε επιτέλους και μας πήρε το τρένο. Αφετηρία Ορμένιο, Έβρος. Προορισμός Σταθμός Λαρίσης, Αθήνα. Εννέα βαγόνια με κουπέ και διάδρομο στην άκρη, τρία απλά με σειρές καθισμάτων, ένα διαμορφωμένο σε μπαρ -εστιατόριο και αυτό του μηχανοδηγού. Οι επιβαίνοντες ήταν μουσουλμάνοι της Θράκης - τα τσαντόρ στις γυναίκες τους με τα καλάθια στα χέρια τούς προσδιόριζαν - τσιγγάνοι, αγρότες από την ύπαιθρο, στρατιώτες, αλλά και πολλοί φοιτητές κυρίως από Ξάνθη - Κομοτηνή. Η σχεδόν πάντα ίδια ανθρωπογεωγραφία της επιβατικής. Κάθε τέλος εξεταστικής οι φοιτητές ήταν πλειοψηφία.

Η 604 έκανε ένα μεγάλο κύκλο στη Μακεδονία περνώντας από τα σύνορα και τη μαγευτική λίμνη Δοϊράνη με τα πολύχρωμα πουλιά, πριν προβάλλει στη Θεσσαλονίκη. Σε όλη αυτή τη διαδρομή αλλάξαμε διάφορα βαγόνια και θέσεις. Στην αρχή σε ένα βαγόνι με αντικριστές θέσεις, παραπονέθηκε ότι κάνει κρύο και μου ζήτησε ευγενικά, αλλά σα να με ήξερε χρόνια, να κοιτάξω για κάτι πιο ζεστό. Και με ακολούθησε. Όμως στην πραγματικότητα με οδηγούσε.

Καταλήξαμε σ' ένα βαγόνι που κόλλησε στη διαδρομή, εντελώς άδειο. Κλειστήκαμε σε ένα κουπέ με σωμόν ξεθωριασμένες κουρτίνες και μπορντό καθίσματα. Κάθισε απέναντί μου. Μου μιλούσε για την καθημερινότητά της. Για τις αγωνίες και τους σχεδιασμούς της. Μια ζωντανή γυναίκα, ένας άνθρωπος με φιλοδοξίες, που κάνει όνειρα, αλλά και με ανθρώπινες ελλείψεις. Την άκουγα ευχάριστα, αλλά ήμουν καρφωμένος στο παράθυρο, στον κόσμο και στη μέρα που έφευγαν βιαστικά. Μου έκλεινε το μάτι με νόημα ο ήλιος καθώς έφευγε. Η νύχτα έριχνε πάνω μας ένα δίχτυ σαν σεντόνι που σκούραινε ολοένα, που σκέπαζε τα πάντα κι έσβηνε ίχνη από τα χρόνια που πέρασαν. Τσιγάρο στο τσιγάρο. Βαγόνι στο βαγόνι.

- Πόσο είσαι;

Με ρώτησε ψιθυριστά κάποια στιγμή και αναίτια γιατί ήξερε πάνω κάτω. Δεν έμοιαζε με περιέργεια. Πρέπει να ήταν η γυναικεία φιλαρέσκεια. Η διάθεση για εξερεύνηση του

καινούργιου, του απαίδευτου και ορμητικού. Οι λέξεις που φεύγουν μόνες τους. Τα κύτταρα που ψάχνουν αίτιο ν' απελευθερωθούν.

- 24.

Φαινόταν μεγάλη. Που πάλευε κυρίως με το ταμπεραμέντο της να κρατηθεί φρέσκια και ζωντανή. Κι αυτό την έκανε ακόμα πιο γοητευτική. Η ομορφιά της όμως κάλυπτε τις αυλακιές του χρόνου. Μεγάλα γαλανά μάτια σχεδόν χωρίς μακιγιάζ. Λεπτά δάχτυλα και ανοιχτή επιδερμίδα. Αγέρωχη κορμοστασιά.

Όταν άκουσε τον αριθμό, άπλωσε ένα τεράστιο χαμόγελο ικανοποίησης και απέκτησε βλέμμα ζεστό, ανάμικτο τρυφερότητας και αφοσίωσης. Τα χέρια της αμήχανα κατευθύνθηκαν στα κοντοκομμένα μαλλιά της, τα ανασήκωσε και τα χτένισε πρόχειρα βουτώντας μέσα τους τα δάχτυλα, σα να ήθελε να τους δώσει αέρα και όγκο. Διόρθωσε το πεσμένο μανίκι από το μπεζ φουστάνι που σταύρωνε ανοιχτά στο στήθος. Ανασηκώθηκε ελαφρά και κουνώντας κυκλικά τους γοφούς έκατσε σταυροπόδι στρώνοντας τις ζάρες στο καλσόν, προσφέροντάς μου θέα σε δυο κομψότατες γάμπες. Ασυναίσθητα ή συνειδητά τόνιζε το αρμονικό που ζωγράφισε η φύση πάνω της. Την έσπρωχνε προφανώς μια εσωτερική ανάγκη να προβάλλει την εικόνα της. Τη νέα, όμορφη και τσαχπίνα γυναίκα. Άναψε τσιγάρο. Το κράτησε ψηλά λυγώντας πρώτα τον αγκώνα, μετά τον καρπό και με αυτοπεποίθηση συνέχισε.

- Μάλιστα! Εσύ αγόρι μου είσαι πολύ νέος. Έχεις δεσμό;

Γέλασε ναζιάρικα και παιδικά με πρόφαση φιλικού ενδιαφέροντος, απαντώντας μόνη της, αλλά και πάλι προχώρησε ένα βήμα, με κάποια υποφαινόμενη αγωνία.

Ήμουν σίγουρος ότι εκείνη στην ίδια ερώτηση θα έκρυβε 4-5 χρόνια τουλάχιστον. Αλλά τα μάτια της είχαν τη λαχτάρα και αυτό το βλέμμα ενός μικρού κοριτσιού. Δε μ' ενόχλησε ούτε η διαφορά στην ηλικία ούτε ο τρόπος που κινήθηκε από το σταθμό. Άρχισα να τη συμπαθώ. Μου άρεσε που έβλεπα κάτι αυθεντικό. Μια εντυπωσιακή γυναίκα.

- Όχι… δηλαδή κάτι υπήρχε, αλλά…

Αποκρίθηκα μακρόσυρτα και απογοητευμένος για την αλήθεια του λόγου, σα να ήθελα να περιγράψω τα παλιά, αλλά με την πρόθεση να τα ξορκίσω. Όμως είχα συνειδητά συμπεριλάβει το "πριν" στη σκέψη μου, σαν τίτλο που έπρεπε να κουβαλήσω. Στο "αλλά" με διέκοψε απότομα.

- Εκείνη έχασε.

Την φράση της αυτή την φωτογράφησα αναλλοίωτη. Με την ίδια ακριβώς ένταση. Με την ίδια συνοφρυωμένη όψη. Τόσο σίγουρη κι απόλυτη. Δεν ήταν ένα απλό κομπλιμέντο. Δεν ήξερε τίποτα για μένα. Μίλησε όμως κοφτά και ίσως θυμωμένα. Άρχισε μετά να δείχνει ελεύθερη και τολμηρή. Έσκαγε περισσότερα χαμόγελα, έκανε χειρονομίες, έλεγε ανέκδοτα και ιστορίες. Παρατηρούσε τις τελευταίες σκιές του ήλιου και τα παιχνίδια του στα κτίρια, στα βουνά και στα χωράφια. Και τα παρομοίαζε με μια συνάδελφό της στη δουλειά, με την γειτόνισσα όταν απλώνει ρούχα, με τον μπακάλη όταν κόβει το τυρί.

Στη Θεσσαλονίκη παραμείναμε για μισή ώρα περίπου. Είχε ήδη πέσει το σκοτάδι. Δέκα η ώρα. Πήγαμε για καφέ στο μπαρ. Ήρθαμε πιο κοντά. Μετά γυρίσαμε στο άδειο κουπέ μας, την ώρα που το τρένο έφευγε σφυρίζοντας για τελευταία φορά. Πέρασε ο ελεγκτής, τρυπώντας βαριεστημένα τα εισιτήρια. Η ματιά μου έφυγε πάλι έξω στο πουθενά, αλλά εκείνο μόνο φώτα μου ‘δειχνε κι ένα φεγγάρι που ‘στελνε οβάλ θαμπάδα. Εικόνα μαγική. Στρογγυλές μπάλες γυαλιστερές, αστέρια χαμένα στο χρόνο, λαμπιόνια που καθρέφτιζαν στο παράθυρο. Και το τζι-αρ να φέγγει δίδυμο φεγγάρι, σε δάχτυλα κιτρινισμένα από τις ρουφηξιές στη νικοτίνη, βαθιές βουτιές στη λήθη, βάλσαμο…

- Επιτέλους, τι βλέπεις;

Δεν κοιτούσα. Κοιμήθηκα ή μάλλον έφυγα. Πες πως πήγα ένα ταξίδι στην τροχιά του αποσπερίτη.

Είδε το αδιέξοδο και βγήκε στην επίθεση. Πριν το τρένο πιάσει Κατερίνη, πέρασε απέναντι και κάθισε δίπλα μου.

- Μα δεν έχεις καταλάβει τίποτα;

Αυτή τη φορά δεν αποζητούσε λόγια και χωρίς δεύτερη σκέψη, έπιασε το δεξί μου χέρι όπως ήταν αφημένο στο τζην. Γερμένος στην πλευρά του παραθύρου με κλειστά τα μάτια και το μυαλό κάπου ανάμεσα στο πριν και στο τώρα, αντέδρασα αδύναμα. Βρήκε τα δάχτυλα, πέταξε το τσιγάρο που ‘χε σβήσει πάνω τους σχεδόν άκαυτο και φρόντισε να κατευθυνθούν στο στήθος της.

- Πες μου, τι ακούς;

Δεν μίλησα. Όμως ακολούθησα ψάχνοντας ήχους μέσα από το σταυρωμένο μπούστο. Με τα δάχτυλα στην αρχή, με τα χείλη μετά. Κι εκείνοι ίδιοι με τα τακούνια της, σαν καμπάνες, σαν ρολόγια που χτύπαγαν δυνατά τις ώρες. Σ’ ένα ζεστό στήθος. Θυμάμαι και

δυο λεπτεπίλεπτα χέρια που έδειχναν τώρα τανάλιες που ‘σφιγγαν απίστευτα, όταν δεν έψαχναν τους δικούς μου χτύπους.

Άρχισα να συμμετέχω σ’ ένα ερωτικό παιχνίδι χωρίς όρους και προϋποθέσεις σ’ ένα βαγόνι. Πάνω σε μπορντό καθίσματα. Σ’ ένα κουπέ ντυμένο από ξεθωριασμένες σωμόν κουρτίνες.

Ελεύθερος ή δέσμιος στην απόφαση του απόλυτου αισθησιασμού. Χωρίς άγχη, αγωνίες, προαπαιτούμενα, αλλά με ένα απερίγραπτο ξεσηκωμό. Το ημίφως του τρένου τα σκέπαζε όλα. Τις ηλικίες, τις φοβίες, τις αναστολές, τις αμφιβολίες. Τα χείλη της είχαν το πάθος γυναίκας που δεν γνωρίζει “πρέπει”, που ήξερε να δίνει και τον τρόπο να παίρνει.

- Πες μου, τι αισθάνεσαι;

Υγρή φωνή, αντάρα, υπερένταση, ιδρωμένα κορμιά που δεν άντεχαν να περιμένουν. Ή νιώθεις ή είσαι νεκρός.

- Η πόρτα είναι ανοιχτή.

Ψίθυροι, άχρηστες λέξεις, άμυνες τρύπιες, από γλώσσες που ‘χαν μιλήσει ήδη. Εδώ ήταν μονόδρομος. Ή προχωράς ή εξαφανίζεσαι.

- Και λοιπόν;

Λέξεις, βαριές αναπνοές, καρφιά πάθους, που δεν χώραγαν αντιρρήσεις. Εδώ ήταν η ζωή απόψε. Ή έχεις ή χάνεσαι.

Μέσα από ρούχα μισοβγαλμένα, ακολουθήσαμε τη ρυθμική κίνηση του τρένου σκεπασμένοι από τον ήχο του. Έκλεισε τα μάτια κι έμοιαζε να βιώνει το πρωτόγνωρο, αλλά και τόσο παράδοξα δικό της. Ένα κύμα τόσο βαθύ κι ένα ρίγος τόσο ζεστό που πλημμύρισαν και μένα και ξέχασα και το χώρο και το χρόνο. Οι επιθυμίες της είχαν μεταγγισθεί στο αίμα μου κι έγιναν δικές μου.

Εκείνο το ταξίδι δεν σταμάτησε εκεί. Είχαμε παρασυρθεί από μας, από τη νύχτα και το ρυθμό. Τριγυρίζαμε σαν τρελοί στα βαγόνια, χωνόμασταν σε γωνιές, σε σκοτεινούς διαδρόμους, σε λευκά σύννεφα καπνού. Με τον κόσμο ανάμεσα. Με την μυρωδιά του ξαναζεσταμένου στο μπαρ να αναδεύεται με την γεύση του δέρματος. Με την ευλογία της καυτής ανάσας.

Αυτό το τρένο δεν είχε φρένα, ούτε η νύχτα προορισμό. Περίσσευαν η φλόγα και η δίψα. Πιοτό από στόμα σε στόμα. Από σώμα σε σώμα. Πέρα από τη γη και τον αέρα. Σαν

μια έκρηξη κορμιών σε ένα γαλαξία δίνης και ακατάσχετης ενεργειακής έκλυσης. Κοσμογονία.

Όσο χάραζε η μέρα, τόσο αποκαλύπτονταν τα πρόσωπα και διαμόρφωναν τα χαρακτηριστικά. Τίμημα κι επιστέγασμα της νύχτας κι όλων όσων προσέφερε απλόχερα στο πέρασμά της. Έμοιαζα να έχω φύγει, να έχω χαθεί και να έχω επανέλθει. Δάγκωσα για τελευταία φορά τα χείλη της, σχεδόν τα μάτωσα.

Κι εκείνη κατακτητής κι αιχμάλωτη, στα νυσταγμένα της χαμόγελα ζούσε ακόμα, μέσα στο κάστρο που χτίστηκε στην άμμο του άγνωστου, το ταξίδι. Από κείνα που οι θέσεις δεν κλείνονται νωρίτερα και τα εισιτήρια δεν τσεκάρονται.

Αυτό το τρένο πάντα αργεί. Σε παίρνει απ' τους σταθμούς, σε γαντζώνει σε βαγόνια, σε κυριεύει, σε ταξιδεύει χωρίς λογικές. Σε κλέβει από την πραγματικότητα, σε κρύβει από τα συμβατά. Κι όταν το γλυκό μεράκι του σε γλεντήσει, αρνείται να σε δώσει αβίαστα στη μέρα.

Έξω η πόλη ξύπναγε από τους θορύβους και μας υποδεχόταν ξάγρυπνους, αλλά και μεθυσμένους. Το τρένο μάς έφερνε σε μια κοινωνία υποκριτική γεμάτη παράλογες δοξασίες και άχρηστες απαιτήσεις. Ο παραλογισμός αυτός με έσπρωχνε να απομακρυνθώ. Όμως στη ζωή, όπως και στον έρωτα, δεν υπάρχουν σύνορα. Δεν υπάρχουν "δεν". Αισθάνθηκα τα χέρια μου να την δένουν περισσότερο, σαν κινήσεις ναυαγού αντίθετες στο κύμα.

Η νύχτα τα μεταφέρει όλα στη σφαίρα της ψυχής. Φέρνει μπροστά, σε πρώτο πλάνο, το "μέσα". Όπως ένα φεγγάρι που στον μικρόκοσμό σου, έχεις την αίσθηση ότι ταξιδεύει στα βράδια τόσο φωτεινά μόνο για σένα. Που σου κρύβεται και σε παίζει πίσω από βουνά και σπίτια κι εσύ αναρωτιέσαι. Σαν θέατρο σκιών που σου γελάει ο χάρτινος ήρωας πίσω απ' το πανί κι εσύ ζωντανεύεις. Στο ρυθμό και στις μουσικές από τα ηχοχρώματα των αισθήσεων. Ξημέρωσε και στα χείλη τραγούδησαν οι λέξεις..

" Κάποιο απόβραδο σε ράγες μ' έχει δέσει
μα οργανώνω τη φυγή μου
στο περίπου
τα μάτια κλείνουν στο τραγούδι που σ' αρέσει
και κάνω πάλι του γιαλού σου τον περίπλου…"

Ο **Βασίλης Πουλημενάκος** γεννήθηκε το 1967 στη Λευκωσία Κύπρου. Κατάγεται απ' την Μάνη, ζει στην Χαλκίδα κι εκεί γράφει τις ιστορίες του. Σπούδασε Πολιτικός Μηχανικός κι εργάζεται σ' αυτό τον κλάδο. Διηγήματα και ποιήματά του έχουν δημοσιευτεί στο διαδίκτυο και στίχοι του έχουν μελοποιηθεί από διάφορους συνθέτες. Έχει συμμετάσχει στο 1ο ψηφιακό μουσικό βιβλίο ποίησης "Για ένα σου χαμόγελο" (2009) και το διήγημά του «Το πέρασμα στη Νίσυρο», τιμήθηκε με διάκριση το 2009 στον 1ο διαγωνισμό διηγήματος του πολιτιστικού περιοδικού «Ως3». Το 2010 κατέλαβε την 4η θέση στον διαγωνισμό στίχου του δικτύου νέων δημιουργών ¨Μουσική Άμιλλα¨, για "Το εισιτήριο". Για επικοινωνία στο μπλογκ: vasilis67.wordpress.com

Μαρία **Ρογδάκη**

Ραντεβού για δείπνο

Η ΠΟΡΤΑ ΔΕΝ ΠΡΟΛΑΒΕ ΝΑ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙ και η μυρωδιά εισέβαλε στις αναπνευστικές τους οδούς, σχεδόν χυδαία. Βιάζοντας τις μύτες των αστυνομικών που είχαν εμφανιστεί στην είσοδο του σπιτιού πάνοπλοι, έτοιμοι για όλα.

Το δωμάτιο ήταν φωτεινό και τακτοποιημένο. Η εικόνα που έβλεπαν δεν ταίριαζε με εκείνη τη φριχτή μυρωδιά. Ήταν ένα τόσο κοριτσίστικο σαλόνι, με τα μαξιλάρια και τα λουλούδια του, τη φορτωμένη βιβλιοθήκη και τους δυο πίνακες με ζωηρά γήινα χρώματα στον τοίχο που αντίκρισαν απέναντι τους. Δυο πίνακες εξπρεσιονιστών θα έλεγε ο αστυνομικός, αν ήξερε τον όρο, ο ένας δεξιά και ο άλλος αριστερά από μια πόρτα μισάνοιχτη - σαν στόμα έκπληκτου ανθρώπου.

Και τι δύσοσμο που ήταν! Θεέ μου! Μια πόρτα, μάλλον σαν στόμα έκπληκτης ύαινας, με κρέας σάπιο από μέρες σφηνωμένο στα δόντια της.

Η μικρή ομάδα προχώρησε προς το δωμάτιο που, όπως ανακάλυψαν σύντομα, ήταν μια στενάχωρη κουζίνα. Αυτό το δωμάτιο δεν ήταν φωτεινό και σίγουρα δεν ήταν άδειο. Ένα πολύ μεγάλο τραπέζι με δύο καρέκλες να καταλαμβάνουν σχεδόν όλο το χώρο στο μακρόστενο δωμάτιο. Ο πάγκος, η ηλεκτρική κουζίνα και το ψυγείο, όλα πεντακάθαρα και απλωμένα κατά μήκος του μακρύτερου τοίχου του δωματίου. Στο δωμάτιο ακουγόταν ένα σταθερό αλλοπρόσαλλο βουητό, που ο αστυνόμος υπέθεσε ότι ερχόταν από το ψυγείο. Κι ύστερα πρόσεξε τον καταψύκτη, τεράστιο και μισάνοιχτο να προσπαθεί να επαναφέρει στην προτεραία κατάσταση το πτώμα που ανέδιδε αυτή τη φριχτή μυρωδιά.

Το πτώμα;! Ο αστυνόμος αυθόρμητα έκανε το σταυρό του, όταν συνειδητοποίησε ότι αυτό το πράγμα που είχε πέσει από τον καταψύκτη, κρατώντας την πόρτα του ανοιχτή είχε –σχεδόν– σχήμα ανθρώπου.

Σίγουρα έφταιγε το μισοσκόταδο, τα μάτια που δεν είχαν συνηθίσει ακόμα, οι κόρες που δεν είχαν διασταλεί, σαν να αρνούνταν το αποτρόπαιο θέαμα. Γιατί αν η κουζίνα

ήταν τόσο φωτεινή, όσο το χωλάκι, θα είχε ήδη καταλάβει ότι επρόκειτο για δυο πτώματα. Έναν άντρα και μια γυναίκα. Και οι δύο παγωμένοι. Και οι δύο νεκροί.

Μόνο που εκείνος βρέθηκε λίγα λεπτά αργότερα, πεσμένος πάνω της, να καλύπτει το σώμα της με το δικό του σχεδόν ερωτικά και να προσπαθεί να κόψει ένα κομμάτι από το στήθος της με τα δόντια. Πολύ αργότερα, στο τραπέζι του ιατροδικαστή έμαθαν ότι η καρδιά του ήταν που δεν είχε αντέξει και σταμάτησε να χτυπά.

Μόνο που εκείνη ήταν λειψή – ποια γυναίκα δεν είναι λειψή στον Έρωτα; Μεγαλύτερα και μικρότερα κομμάτια έλλειπαν από τα μπούτια, τα μπράτσα, την κοιλιά και το πρόσωπό της. Πολύ αργότερα, στο τραπέζι του ιατροδικαστή έμαθαν ότι η κοπέλα δεν είχε καρδιά.

Ο αρχηγός της επιχείρησης, ένας μεσήλικας Αρχιφύλακας, έκανε τα στραβά μάτια, όταν οι άντρες του προσπάθησαν αποτυχημένα να συγκρατήσουν τον εμετό τους.

Κοιτώντας αλλού και ο ίδιος, είδε το σημείωμα στο ψυγείο – στερεωμένο με ένα μικρό μαγνήτη σε σχήμα γάτας, λες και ήταν η λίστα για τα ψώνια μιας εργένισσας. Αυτά τα κίτρινα χαρτάκια έφερναν πάντα στο μυαλό του Αρχιφύλακα τη φράση "να μην ξεχάσω" – φαίνεται ότι όποιος έγραψε το σημείωμα είχε κάνει τον ίδιο συνειρμό.

«Θυμήσου να ανοίξεις τον υπολογιστή». Γράμματα στρογγυλά, φροντισμένα, σχεδόν καλλιγραφικά. Γραμμένα και σβησμένα πολλές φορές, για να επιτευχθεί το τέλειο σχήμα. Ένα λαμπάκι κινδύνου άναψε στο μυαλό του αστυνομικού, που το αγνόησε. Προφανώς κάτι δεν πήγαινε καλά με το σημείωμα – όμως ήταν δίπλα από δύο πτώματα και αυτό του έφτανε για τώρα.

Ο ήχος της υποδοχής ήταν πανομοιότυπος σε δεκάδες υπολογιστές που είχε ανοίξει στη διάρκεια της καριέρας του, όμως στο παράταιρα χαρούμενο χωλ ακούστηκε σαν κρώξιμο.

Δεν άργησε να ανακαλύψει αυτό που έψαχνε. Υπήρχε μόνο μια συντόμευση στην επιφάνεια εργασίας. Ένα αρχείο ήχου. Διπλό κλικ.

Η σταθερή φωνή ενός άντρα. Μπορεί να έπαιρνε κοφτές ανάσες όταν παθιαζόταν, μπορεί να γελούσε υστερικά κάποιες στιγμές, όμως η φωνή του επέστρεφε κάθε φορά στον ίδιο σταθερό τόνο. Η φωνή τρομακτικά σταθερή και η εκφορά των λέξεων αργή. Σαν να

εξηγούσε μια πολύπλοκη έννοια σε ένα νήπιο και τα εκκεντρικά σκαμπανεβάσματα δεν ήταν παρά σχόλια για τον εαυτό του, όχι για τον ακροατή.

Ή σα να ήξερε πως κάποιος πιο ώριμος θα άκουγε εκείνο τον παράφορο μονόλογο και όλη η θεατρικότητα αφορούσε αυτά τα ξένα αυτιά και μόνο. Λες και ο ρόλος τον δικαίωνε μπροστά σε έναν τρίτο.

Κάποτε τα πάντα διαρκούσαν για πάντα. Πότε; Όταν ήμουν παιδί.

Μη γελάς. Θυμάσαι τότε που όλα ήταν καινούργια και όλα ήταν αιώνια; Υπήρχαν πριν από μένα – και όσο υπήρχα και εγώ. Από πάντα και για πάντα.

Κι ύστερα άρχισαν να τελειώνουν, ένα – ένα. Από τον παιδικό έρωτα που μ' έκρυψε, ως το σχολείο που μ' έθρεψε, ως το σπίτι, που με παρηγόρησε. Όλα τέλειωσαν. Ακόμα και το καλοκαίρι.

Έμαθα να ζω με αυτή την απώλεια, όπως άλλοι πριν από μένα και άλλοι τόσοι μετά. Έτσι μπήκα στο φθινόπωρο της ζωής μου.

Ξέρεις τι συμβαίνει στα νεαρά δεντράκια το φθινόπωρο αγάπη μου; Χάνουν για πρώτη φορά τα φύλλα τους. Αν οι μαθητές σου δεν ξέρουν τι σημαίνει αναπόδραστος, αυτό το παράδειγμα έπρεπε να τους δίνεις: Αναπόδραστος, όπως ο θάνατος των φύλλων. Όπως ο θάνατος του καλοκαιριού. Όπως ο θάνατος των ονείρων. Όπως ο θάνατος.

Μικροί θάνατοι το Σεπτέμβρη. Εκατοντάδες από δαύτους. Εκατομμύρια. Κι αν η θερμοκρασία είναι σωστή, δεν το παίρνει καν χαμπάρι το δεντράκι. Μπορεί να νομίζει ότι είναι ακόμα καλοκαίρι. Αν είναι αρκετά αλαφροΐσκιωτα. Σαν και μένα. Δε θα το προσέξουν. Ότι το σκοτάδι μεγαλώνει. Πέφτει όλο και πιο νωρίς.

Συγνώμη. Δεν ήθελα να μακρηγορήσω τόσο. Ελπίζω να έχεις ακόμα υπομονή. Το ξέρω ότι δεν είναι άνετη η θέση σου. Συγνώμη. Θέλω όμως να καταλάβεις. Συγνώμη.

Δεν ξέρω καν πώς να σου το περιγράψω. Δεν ξέρω καλά να εξηγώ. Ίσως για τους άλλους ανθρώπους η διαδικασία να είναι ανώδυνα αργή. Όπως όταν αλλάζει κάποιος που τον βλέπεις κάθε μέρα και τελικά δεν το μαθαίνεις ποτέ.

Όχι όμως για μένα. Το κατάλαβα απότομα και με τον πιο πεζό τρόπο. Δεν ήταν το πρωί που κοιτάχτηκα στον καθρέφτη, όπως το λένε πάντα δραματικά. Δεν ήταν που βαριόμουν να πάω στη δουλειά. Ούτε που ξύπνησα μόνος. Ήταν που το παράθυρο έμοιαζε να έχει κάγκελα. Καθησυχαστικά

κάγκελα. Ξέρεις τι λέω; Σου έχει συμβεί; Να αγαπάς τη φυλακή σου. Και να τη μισείς. Τι δράμα, θεέ μου!

Συγχώρα το γέλιο μου, δε σε κοροϊδεύω. Απλά ήταν αυτή η σκέψη που εκείνο το απόγευμα αναβόσβηνε στο μυαλό μου. Το παιδί μου έχει τελειώσει. Το παιδί τελείωσέ μου. Τελείωσε το μου παιδί. Παιδί μου το τελείωσε. Ξανά και ξανά και ξανά. Και τα κάγκελα στο παράθυρο με κοίταζαν μητρικά. «Κάτσε εδώ και εμείς θα σε φροντίσουμε».

Και τότε το κατάλαβα στ' αλήθεια: Το όνειρο τελείωσε. Όνειρο το τελείωσε. Τελείωσε όνειρο το. Τέλος.

Οι μεγάλοι έχουν επιθυμίες. Τα παιδιά έχουν σαράκια. Δεν είναι καν σαράκι. Είναι σαν ψείρες.

Ένα γαμημένο παράσιτο!

Συγνώμη. Δεν ήθελα να μιλήσω έτσι. Δεν ήθελα τίποτα χυδαίο στις τελευταίες μας στιγμές. Αλλά δεν μπορώ να εξηγήσω καλύτερα το αυτονόητο. Δεν μπορώ. Και εσύ δεν μπορείς γαμώτο να καταλάβεις!

Ας το ονομάσουμε έτσι. Γαμημένο Παράσιτο. Για χάρη της συζήτησης. Για ευκολία.

Στο τέλος του δρόμου ανακαλύπτεις ότι έχεις ταΐσει το Γαμημένο Παράσιτο μπουκιά – μπουκιά την ψυχή σου και το πότισες σταγόνα – σταγόνα το αίμα σου. Και τότε το ρολόι του κόσμου χτυπάει μεσάνυχτα.

Και εκείνο πεινάει ακόμα. Και θέλει κι άλλο. Θέλει πρόσβαση στα ζωτικά σου όργανα. Να πάρει! ΈΧΕΙ πρόσβαση στα ζωτικά σου όργανα και γλεντάει. Τα τραγανίζει.

Εκτός αν το σταματήσεις.

Γι' αυτό είσαι εδώ καλή μου κοπέλα. Αγάπη μου. Παιδικό μου όνειρο. Μικρό Γαμημένο μου Παράσιτο.

Για να πεθάνεις πριν από μένα. Για να σε φάω πριν με φας.

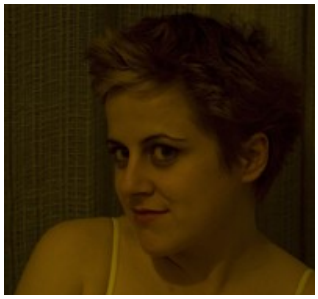

Η **Μαρία Ρογδάκη** γεννήθηκε στο Ηράκλειο της Κρήτης το 1981. Σπούδασε Επικοινωνία και Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης στην Αθήνα, όπου και κατοικεί αυτή τη στιγμή. Αρθρογραφεί σε περιοδικά και στο διαδίκτυο και τις ελεύθερες ώρες της ταΐζει τα δικά της παιδικά όνειρα.

Ελ **Ρόι**

Έμα

Με λενε Εμα. Τους τελευταιους μηνες ζω κάτω από φορτηγά. Χωμένος στα καυτά σπλάχνα του σιδερένιου γίγαντα, ταξιδεύω προς τη γη των υποσχέσεων. Οπουδήποτε να 'ναι, αρκεί να 'ναι μακριά από την πατρίδα.

Όσο μακρύτερα γίνεται.

Το σασί ζεματάει· τα χαρτόνια τελικά δεν κάνουν τίποτα. Μόνο λιγάκι στην αρχή βοηθάνε, τότε που στα κρυφά - συνήθως μέσα στο σκοτάδι - επιλέγεις το μεταλλικό συνονθύλευμα που θα σε καταπιεί. Η πρώτη ώρα κάτω από το φορτηγό περνάει εύκολα και γρήγορα. Σου δημιουργείται η εντύπωση ότι δεν είναι και τόσο τραγικά σαν τις περιγραφές αυτών που κατάφεραν να μεταναστεύσουν στη γη της αφθονίας με αυτόν τον τρόπο. Τα χαρτόνια - τα οποία πρέπει, βέβαια, να είναι αρκετά παχιά· δύσκολα βρίσκεις τέτοια στους κάδους - είναι αναπαυτικά αλλά μόνο για λίγο. Μέχρι να ξυπνήσει το θεριό και να αρχίσει να βρυχάται για τα καλά.

Όσο φεύγουμε - λέω "φεύγουμε"· έγινα ήδη καλός φίλος με τα χοντροκομμένα αλλά άκακα φορτηγά - μακριά από την πατρίδα, τόσο εγκαταλείπουμε τους φασαριόζους χωματόδρομους προς χάριν της απρόσωπης ασφάλτου. Κάποιες στιγμές ήδη μου λείπει ο θόρυβος του χωματόδρομου. Κάναμε καλή παρέα· τόσες ώρες μαγκωμένος κάτω, ένιωθα ότι μου μιλούσε. Και τα πετραδάκια που πετάγονταν με ορμή από το δρόμο πάνω μου: ένιωθα λες και ένα χέρι με χτυπούσε φιλικά στην πλάτη. Η άσφαλτος, βέβαια, σε σώζει από την πραγματικά ανυπόφορη σκόνη, αλλά φαντάζει περισσότερο απειλητική.

Μετά από ατέλειωτες ώρες στα σωθικά του φορτηγού, σε υψηλές ταχύτητες πολλοί, αποκαμωμένοι από την ανελέητη ζέστη και τον βρόμικο αέρα, πέφτουν χάμω βρίσκοντας φρικτό θάνατο. Στο χωματόδρομο υπάρχουν κάποιες, ελάχιστες, πιθανότητες να γλιτώσει κανείς - τραυματιζόμενος συνήθως σοβαρά - λόγω της μαλακής επιφάνειας του οδοστρώματος (με την προϋπόθεση, βέβαια, ότι θα ξεφύγει από τις πίσω ρόδες και τα διερχόμενα οχήματα). Στην άσφαλτο απολύτως καμιά.

"Πώς νιώθει κάποιος κάτω από το φορτηγό;" ρωτάνε μερικοί Δυτικοί. "Όπως νιώθει ζώντας στην πατρίδα" απαντώ. "Φλερτάρει με τον θάνατο καθημερινά · μόνη του έγνοια είναι η επιβίωση. Ζει στη σκόνη και στη σκουριά. Ίσως ακόμη χειρότερα: Ζει χωρίς ελπίδα για το αύριο. Τουλάχιστον κάτω από το φορτηγό, ελπίζεις σε κάτι" συμπληρώνω εφόσον ο Δυτικός κερδίσει την εμπιστοσύνη μου.

Φεύγουμε από την πατρίδα συνήθως μόλις γίνουμε γονείς και οι τυχεροί θα επιστρέψουν 15 ή και 20 χρόνια μετά για να συναντήσουν τις οικογένειές τους και τα παιδιά τους, που τα είχαν αποχωριστεί βρέφη ακόμα. Θα τα δούνε μεγάλα πια, έτοιμα (τα αρσενικά) για το μεγάλο ταξίδι. Δε θα έχουν χρόνο να τα χαρούνε, αφού η δική τους ώρα θα είναι κοντά. Οι γυναίκες μένουν πίσω.

Αυτή είναι η τραγική μας μοίρα.

Η τραγική μοίρα ενός μετανάστη.

Τα πλοία είναι η όασή μας. Εκεί βρίσκεις χρόνο για ξεκούραση, καθώς το φορτηγό ακινητοποιείται για ώρες και μπορείς να γλιστρήσεις έξω από το σώμα του. Φυσικά παραμένοντας σκεπασμένος από τον όγκο του, μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα. Αν είσαι τυχερός και έχεις παρκάρει στη γωνία του πλοίου, δύσκολα γίνεσαι αντιληπτός. Καλύπτεις πολύ ευκολότερα τα νώτα σου ελέγχοντας μόνο 90 μοίρες για απρόσκλητους επισκέπτες.

Απρόσκλητοι ίσως τελικά να είμαστε εμείς.

Μα και αναίτια κυνηγημένοι.

Για φαγητό ψάχνουμε το βράδυ στα σκουπίδια του πλοίου. Αποφάγια και τέτοια. Συνηθισμένοι. Νερό βρίσκουμε σχεδόν πάντοτε άφθονο στους κάδους · οι Δυτικοί ποτέ δεν το πίνουν όλο από το πλαστικό τους μπουκάλι.

Όταν είσαι στον αυτοκινητόδρομο είναι πολύ πιο δύσκολα. Μένουμε νηστικοί και διψασμένοι για ώρες. Εξαρτιόμαστε από τις στάσεις του οδηγού, ο οποίος δε γνωρίζει βέβαια ότι είμαστε συνεπιβάτες στο ίδιο όχημα, για την εκπλήρωση των βασικών μας αναγκών.

Μου λείπει ο γιος μου.

Όταν είδα το χρώμα των ματιών του ήρθε η ώρα μου. Ήταν μελί.

Έπρεπε να είχα φύγει νωρίτερα, τη στιγμή που γέννησε η γυναίκα μου - παρά τη δυσοσμία ακόμη η μυρωδιά της έχει σκαλώσει στα ρουθούνια μου. Μα καθυστέρησα λίγες

βδομάδες μέχρι το βρέφος να μπορέσει να ανοίξει εύκολα τα μάτια του και με καθαρή όραση να καρφώσει το βλέμμα του πάνω μου. Δε μπορούσα να φύγω αν δεν ένιωθα το αγγελούδι μου, έστω και για λίγα λεπτά, να επικοινωνεί μαζί μου. Είμαι σίγουρος ότι κατάλαβε αυτά που σαν χείμαρρος έβγαιναν από τα μάτια μου, πλημμυρίζοντας τη ψυχούλα του. "Ο πατέρας σου είμαι, γιε μου. Φεύγω για σένα. Για να σε γλιτώσω από τα δικά μου δεινά · δε θέλω να ζήσεις τη δική μου αγέλαστη ζωή. Θα φτάσω μέχρι το μεγάλο νησί διασχίζοντας όλη την Ευρώπη. Θα προσπαθήσω να μη σου λείψει τίποτα. Και όταν θα επιστρέψω, ας δω σε αυτή εδώ τη γωνιά, σε κρεβάτι όμως και όχι χάμω στο πάτωμα, ένα άλλο αγγελούδι σαν και εσένα · το δικό σου παιδί: Για να ζήσω τη ζωή που δεν έζησα".

Τελικά έφυγα ένα βράδυ μέσα στο καλοκαίρι.

Παραμόνευα κάμποσες μέρες, αφού περπάτησα αρκετές μέρες μακριά από το χωριό, στο κοντινότερο βενζινάδικο, πάνω στον κεντρικό δρόμο για τη Δύση. Δεν πείραξα καθόλου τις προμήθειές μου - το ταξίδι κάτω από το φορτηγό είναι πολύ σκληρό είχα ακούσει - και τρεφόμουν αποκλειστικά με τα σκουπίδια των περαστικών. Είχα ήδη εξοικειωθεί με τα σωθικά του φορτηγού εξασκούμενος σε κάτι παρατημένα κουφάρια πίσω στο χωριό. Με την πρώτη ευκαιρία γλίστρησα στην πρώτη νταλίκα που μόλις φόρτωσε με προορισμό τις παρυφές του δυτικού κόσμου.

"Λαθρομετανάστης".

Επειδή δεν έχουμε έγγραφα να καταθέσουμε στα σύνορα, σαν αντιστάθμισμα, καταθέτουμε την ίδια μας την ύπαρξη: Ανταλλάσσουμε το "άνθρωπος" για το "λαθρομετανάστης" · αυτή είναι η νέα μας ιδιότητα στη Δύση. Μα δεν πειράζει. Οπουδήποτε να 'ναι, αρκεί να 'ναι μακριά από την πατρίδα. Όσο μακρύτερα γίνεται. Για την εξασφάλιση μιας καλύτερης ζωής για αυτούς που αφήνουμε πίσω.

Αυτοί που είναι σίγουροι ότι δε θα αντέξουν τη δοκιμασία του φορτηγού, ξεπουλάν μέρος του εαυτού τους στη μοναδική αγορά που ακμάζει τις τελευταίες δεκαετίες στην πατρίδα, την αγορά οργάνων, αν είναι τυχεροί για κάποια χιλιάδες ευρώ, τα οποία στη συνέχεια δίνουν στο λαθρέμπορο.

Εγώ πάλι πήγα με αυτούς που ονειρεύονται κάτω από το φορτηγό.

Αχ, το αγγελούδι μου...

Και η Φατιμά, η γυναίκα μου...

Πόσες μέρες άραγε θα περάσουν ακόμη μέχρι να ακούσω τις φωνές τους; Λυγίζω κάποιες στιγμ

(διακόπτεται απότομα η αφήγηση στο σημείο αυτό)

Σημείωμα Ελ Ρόι:

Βρήκα το αιματοβαμμένο τετράδιο στον εθνικό δρόμο Κορίνθου - Πάτρας λίγο έξω από την πόλη και το παρέδωσα στην αστυνομία. Η σωρός του Έμα Τζαφάλ, όπως είναι ολόκληρο το όνομα του άτυχου μετανάστη που έχασε τη ζωή του πέφτοντας από το φορτηγό, βρέθηκε λίγα μέτρα παρακάτω σε άθλια κατάσταση. Το σώμα του είχε διαμελιστεί από τα διερχόμενα οχήματα. Εκτός από το παραπάνω κείμενο - το οποίο έγραφε όσο ήταν κάτω από το φορτηγό προφανώς όχι μόνο για να περάσει η ώρα, αλλά κυρίως έχοντας ανάγκη για επικοινωνία - στο τετράδιό του είχε κολλημένη μια φωτογραφία ενός μωρού στην αγκαλιά μιας γυναίκας.

Δε μπορώ να πω αν το μωρό του ήταν πραγματικά όμορφο.

Χρειάζεται ένα ειδικό υγρό για να αφαιρέσει, χωρίς να καταστρέψει το πρόσωπο, το παγωμένο αίμα πάνω στη φωτογραφία.

Ο **Ελ Ρόι** είναι μία αινιγματική φιγούρα. Το 2008 κυκλοφόρησε η ιστορία του Νεμάνια (εκδ. D(en)orizetai) και το 2010 η Γιορτή (εκδ. Εφύρα – www.stigiorti.gr). Το Φθινόπωρο 2011 θα εκδοθεί το πολυσυλλεκτικό βιβλίο του "Φορτηγό" από τις Βορειοδυτικές εκδόσεις (http://voreiodytikes.blogspot.com), μέρος του οποίου αποτελεί και η ιστορία του Έμα. Το "Φορτηγό" θα συνοδεύεται από ένα soundtrack με τη συμμετοχή πολλών μουσικών και 11 ασπρόμαυρες φωτογραφίες του Έλιος (www.flickr.com/eliosk).

Ελένη **Σεμερτζίδου**

«Σελήνη – Εκάτη – Άρτεμις»

«Ο ΡΘΗ, ΩΣ ΣΥΝΝΕΦΟ ΓΥΜΝΗ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΑ μέσα εις την ολόχρυση ωχρότητά της
Που την αντανακλά το φουσκωμένο κύμα της μακριάς, κυανής της κόμης,
Μέσα εις του δρυμού το ξέφωτο όπου αστροσκορπίζονται τα βρύα
Κοιτά η Δρυάς τον σιωπηλό ουρανό.
Διστακτική, η πάλλευκη Σελήνη αφήνει τον πέπλο της να κυματίζεται
Εις του Ωραίου Ενδυμίωνος τα πόδια,
Και του αποθέτει το ηδύ της φίλημα με μίαν χλωμήν αχτίδα»

Αυτός ο τελευταίος στίχος του Ρεμπώ τής δημιουργούσε, πάντοτε, το ίδιο δίλημμα: Το ηδύ φίλημα αφήνει, τις περισσότερες φορές, πίσω του, μία χλωμή αχτίδα; Και εκεί όπου αστροσκορπίζονται τα βρύα, φαντάζουν, μήπως, όλα πιο γυμνά και ονειροπόλα; Έπρεπε να ετοιμάσει τις σημειώσεις της για τους φοιτητές του εαρινού εξαμήνου, αλλά το μυαλό της δεν έμενε συγκεντρωμένο στο «επίμαχο» θέμα.

…*«Η Σελήνη ονομάζεται και Μήνη, όνομα από το οποίο παράγονται οι λέξεις μην (μήνας) και έμμηνος ροή. Μην, ονομάζεται επίσης ένας Θεός που ελατρεύθη εις την Ιωνία…».* Ήθελε, αφάνταστα, να ξεφύγει από όλα αυτά, που την κρατούσαν σφηνωμένη βασανιστικά στο γραφείο της, στον τόπο της, στους δικούς της. Ήταν και ο Μαγιάτικος ήλιος…

«Μία σκιά εσκοτείνιαζε πάντοτε το ευγενικό του βλέμμα, ως εάν είχε γεννηθεί με το σημάδι της Σελήνης, το οποίο προοιωνίζετο τον μεγάλο έρωτα που καθόριζε τον βίο του…». Άλλο, πάλι, ερώτημα να την τριβελίζει: Τα ευγενικά βλέμματα διατηρούν άραγε τη σκοτεινιά μιας σκιάς; Ενός μεγάλου έρωτα, που καθορίζει ή θα καθορίσει και τον βίο τους; Τον σκέφτηκε… Τον είδε μπροστά της… Θυμόταν, με κάθε λεπτομέρεια, εκείνη τη μέρα, στην εξοχή… Δεν ήταν μόνο η σκιά στο βλέμμα του… Ήταν και η σκιά στο δικό της βλέμμα… Μετά ήρθε και η νύχτα… Μετά ήρθαν και άλλες μέρες… Και άλλες νύχτες… Αλλά… Το μυαλό εκεί… Στην ίδια ανάμνηση… Εκείνο το πρωινό στην εξοχή… *«Η Θεά Σελήνη στέλνει τις αχτίδες της να τον ξυπνήσουν και ενώνεται κατόπιν μαζί του σε μία πράξη ερωτική που ούτε οι*

ποιητές καιρών αλλοτινών δεν άντεξαν ποτέ να περιγράψουν. Λέγεται πως ο πτερωτός Θεός Ύπνος επίσης ερωτεύθη τον Ενδυμίωνα και του εχάρισε την δυνατότητα να κοιμάται με τα μάτια ανοικτά…». "Κοιμάται όρθιος...", είχε ακούσει, αρκετές φορές, τη μητέρα του να λέει για κείνον, με τον θυμό, που δεν είναι παρά η ανασφάλεια της μάνας για τον γιο της, που δεν μοιάζει με τους συνηθισμένους νέους της εποχής του. Η ίδια είχε αρκεστεί τότε να της πει να μην ανησυχεί για κείνον. Ήταν πολύ ώριμος για την ηλικία του. Θα τα κατάφερνε. Αλλά δεν είχε τολμήσει να της πει το άλλο… «*Η Σελήνη τον είδε μία νύκτα να ονειροπολεί σε έναν δρυμό της Ηλείας. Τον ερωτεύθηκε με όλο της το νυκτερινό πάθος*»… Αλλά… Και αν ακόμη της το έλεγε, τι νόημα θα είχε; Ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα; Ή μάλλον το ήξερε το αποτέλεσμα που θα είχε… Το αποτέλεσμα που είχε ήδη…

Είχε περάσει περίπου ένας χρόνος. Ένας χρόνος που δεν είχαν συναντηθεί. Υπήρξαν κάποια αραιά διαστήματα επικοινωνίας, μέσω μηνυμάτων, αλλά και αυτά ήταν για ανταλλαγή πυρών και πικρών «φιλοφρονήσεων». Πολλές φορές αισθανόταν κάποιες ενοχές για ό,τι της είχε πει - ήταν και αυτά τα είκοσι χρόνια που τις χώριζαν - αλλά βαθιά μέσα της δεν σκόπευε να τη συγχωρέσει ποτέ. Και αυτό ήταν που της προξενούσε τη μεγαλύτερη απορία: Πώς ήταν δυνατό να μην μπορεί να τη συγχωρέσει. «… *Τις νύκτες, όταν η πανσέληνος βασιλεύει εις τους σκοτεινούς δρυμούς και τα ξέφωτα αυτά του Είναι από όπου δυνάμεθα να δούμε και να γνωρίσουμε τα όντα, και όταν των λύκων τα ουρλιαχτά ως να μας καλούν σε χώρες αλλόκοτες, σε πρωτόγνωρους τόπους ονείρου, ο Θεός Παν, παίζοντας με τον μαγικό του αυλό που εζήλεψε κάποτε ο Μότσαρτ και συνέθεσε ένα από τα αριστουργήματά του, ακόμη προσπαθεί να συγκινήσει με την μουσική του την σοφή Σελήνη που ομοιάζει να περισυλλέγει εντός της όλους τους απωλεσμένους έρωτες, όλους τους ανεκπλήρωτους πόθους…*».

Έβαλε στην τσάντα της τα χαρτιά της. Της ήρθε η φράση: *"Ο ήλιος εβασίλευσε..."*. Ναι, ο ήλιος είχε *"βασιλεύσει"*. Τίποτα, πλέον, δεν είχε τη λάμψη εκείνου του πρωινού στην εξοχή. Το νόμισμα είχε γυρίσει από την άλλη όψη του και είχε φανεί και το άλλο πρόσωπο της ζωής, αυτό του αδιαπέραστου κενού, που θολώνει το νου και νεκρώνει τα αισθήματα. Και, όμως… Έπρεπε να έχει αισθήματα. Κάθε μέρα είχε να κάνει με νέα παιδιά, αφυδατωμένα μεν από την αποστέωση της εποχής - οπωσδήποτε, όμως, νέα – και, πολλές φορές, και πολύ ώριμα. Θα έμπαινε μέσα στο μικρό αμφιθέατρο. Θα την κοιτούσαν από πάνω μέχρι κάτω. Ήταν από τις αγαπημένες τους καθηγήτριες. Θα φαντασιώνονταν, στα είκοσι και κάτι χρόνια τους, ένα σωρό πράγματα για την προηγούμενη μέρα της – πολύ περισσότερο δε

για την προηγούμενη νύχτα της. Θα κοιτούσαν λίγο ερωτικά, λίγο θαυμαστικά, λίγο ερωτηματικά το σώμα της, τα ρούχα της, το πρόσωπό της και ό,τι το πλαισίωνε, και, στο τέλος, η «ετυμηγορία» τους θα ήταν, πάντα, η ίδια – λίγο εκκεντρική και μυστηριώδης, αλλά ελκυστική και αγαπημένη παρουσία, ωστόσο…

«Τα λόγια μου αυτά λοιπόν
Δεν συντηρούν το ψέμα
Μα θέλουνε τον λυτρωμό
Για κάθε σκέψη και λυγμό
Που τυραννάει εσένα»

Ο ποιητής το έλεγε ξεκάθαρα. Αυτή δεν μπορούσε να το δει έτσι. Για κάθε πράγμα, για ό,τι συμβαίνει στη ζωή ενός ανθρώπου, το αλύτρωτο δράμα, μάλλον, δεν βγάζει πουθενά. Ο λυτρωμός του ενός λυτρώνει και τον άλλο. Παρόλα αυτά, ήθελε να λυτρωθεί; Ο λυτρωμός είναι το αλάφρωμα από ένα βάρος αδιευκρίνιστο. Αυτή, ωστόσο, ήθελε και το βάρος, και είχε έτοιμη και τη «διευκρίνιση»: Δεν θα συγχωρούσε ποτέ. Η ίδια είχε ζητήσει, αρκετές φορές, από εκείνη να τη συγχωρέσει, και εκείνη, ίσως, ως μεγαλύτερη, και να το είχε κάνει – με βαριά και «κρύα» καρδιά. Πάντα της δημιουργούνταν ένα φορτίο τύψεων και ενοχών, ως νεότερη, όταν διαπληκτίζονταν, και η εκτόνωση απαιτούσε μια «συγχώρεση» από τη «μεγάλη φίλη» της, μετά το πέρας του καυγά. Όλα αυτά, όμως, τότε… Στην αρχή… Τώρα… Καμία συγχώρεση, ούτε ζητούσε ούτε ήταν διατεθειμένη να «παράσχει». Μετά από τα λόγια, τα τελευταία, το «βάρος» διατηρούσε τη «βαρύτητά» του, και δεν έπρεπε, επ' ουδενί, να τη χάσει. Θυμήθηκε και πάλι τις φράσεις της: «*…δεν τον έχω για πέταγμα!… Κανένας άρρωστος είναι;… Μόνο μια διεστραμμένη θα σκεφτόταν έτσι!…*» και άλλα… και άλλα... Σφυροκοπούσαν τα μηνίγγια της, κάθε φορά που τα θυμόταν. Και εκεί άρχιζε και τελείωνε το *αλύτρωτο δράμα*…

Είχε φτάσει στην πόρτα, έτοιμη να βγει έξω. Όχι, δεν είχε διάθεση να μπει στο μικρό αμφιθέατρο. Το ξανασκέφτηκε. Μετάνιωσε. Ούτε τις σημειώσεις για το εαρινό εξάμηνο επιθυμούσε να τελειώσει. Ένα περιστέρι κούρνιαζε στο παράθυρο του μικρού κελιού της. Ένα κελί έγιναν, ξαφνικά, όλα. Μια φυλακή. Πόσο θα 'θελε να δραπετεύσει; Αλλά, πώς;… Πώς;… «*Αχ, περιστέρι μου! Πώς να πετάξεις!*». Και αν κατάφερνε, τελικώς, να πετάξει, πού να

πήγαινε; Εκείνο το πρωινό, στην εξοχή, δεν θα ερχόταν ποτέ ξανά… Ποτέ πια… Επέστρεψε στο γραφείο και σωριάστηκε στην καρέκλα της. Έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της και άρχισε να κλαίει. Λυγμοί τράνταξαν, για λίγα λεπτά, την πλάτη και τους ώμους της. Ύστερα, σταμάτησε. Τα κλάματα δεν βγάζουν πουθενά, σκέφτηκε. Το ήξερε καλά. Το ένιωθε. Όποτε είχε κλάψει, το είχε κάνει υπό μορφή εκτόνωσης. Κατά τα άλλα, τα δάκρυα ήταν ανώφελα. Δεν οδηγούσαν πουθενά…

«Πού οδηγεί αυτός ο διάδρομος, σας παρακαλώ;». Σκούπιζε τα μάτια της, όταν ένας καλοστεκούμενος κύριος, «αγνώστου προελεύσεως», άνοιξε την πόρτα του γραφείου της - χωρίς να χτυπήσει; Χτυπώντας; - Ούτε και ήξερε. Στη θέα των δακρύων της, έμεινε μετέωρος.

- *«Συγγνώμη… Δεν ήθελα να σας ενοχλήσω…»*.
- *«Οδηγεί στο γραφείο του Προϊσταμένου του Τμήματος, του κ. Σακελαρίου»*.
- *«Πολύ ωραία. Εκεί θέλω να πάω. Σας ευχαριστώ πολύ και… Σας ζητώ συγγνώμη και πάλι»*.

Κούνησε το κεφάλι της συγκαταβατικά, προσπαθώντας να του χαμογελάσει, σε ένδειξη συμπάθειας. Το αποτέλεσμα, μάλλον, τη «δικαίωσε», γιατί, στο επόμενο λεπτό, χαμογελώντας και εκείνος, της είπε, πάλι, καλοκάγαθα, αυτή τη φορά:

- *«Είστε πιο ωραία, όταν χαμογελάτε. Δεν αξίζει τον κόπο να…»*.
- *«Όντως, δεν αξίζει. Έχετε δίκιο. Σας ευχαριστώ πολύ»*.
- *«Και εγώ σας ευχαριστώ. Καλή σας μέρα»*.
- *«Καλημέρα»*.

Σκούπισε τα μάτια της επιμελώς και κοίταξε το ρολόι της. Άλλα πέντε λεπτά και άρχιζε το μάθημά της. Σήμερα, θα τους μιλούσε για το τρίπτυχο *«ΣΕΛΗΝΗ – ΕΚΑΤΗ - ΑΡΤΕΜΙΣ»*. Και για τον Ενδυμίωνα;… Τι να τους έλεγε, στ' αλήθεια, για τον Ενδυμίωνα; Τι μπορεί να πει κανείς για κάτι που "*ευρίσκεται εντός*"; Σίγουρα, θα τους έλεγε ότι η Θεά Σελήνη, η οποία θεωρείται συγγενής προς την Αρτέμιδα, συνδέεται και με την Θεά Εκάτη που, επίσης, συγγενεύει προς την Αρτέμιδα. Αυτό. Και μετά; Αν την ρωτούσαν για τον έρωτα της Σελήνης με τον Ενδυμίωνα; Τι θα τους απαντούσε; Ότι, επειδή ήταν πολύ νέος και όμορφος, τον ερωτεύθηκε; Ότι, επιθυμώντας να τον κρατήσει παντοτινά στη ζωή της, του χάρισε τον αιώνιο ύπνο, που όμως δεν είναι θάνατος; Και, έκτοτε, ο Ενδυμίωνας κοιμάται μέσα σε ένα σπήλαιο, αλλά κάθε νύκτα η Θεά Σελήνη στέλνει τις αχτίδες της να τον ξυπνήσουν;… Να τον ξυπνήσουν… Να τον ξυπνήσουν… Και όταν ξυπνάει… Τότε…

Τι βλέπει;… *«Ο Ζευς εχάρισε εις τον Ενδυμίωνα την δυνατότητα να ορίζει τον θάνατό του, μέσα από τον αιώνιο ύπνο του»*. Σ' αυτή τη φράση περικλείονταν τα πάντα! Πόσο δύσκολο, όμως, είναι να πεις *΄΄τα πάντα΄΄* σε μία φράση! *«Να ορίζει τον θάνατό του…»* …Και έπειτα, ήρθαν και πάλι στ' αυτιά της τα σκληρά λόγια *της*. Τα λόγια *εκείνης*… Τα μηνίγγια της άρχισαν, περιέργως, να σφυροκοπούν. *Εκείνης* που δεν θα συγχωρούσε ποτέ. Όχι, δεν θα *τη* συγχωρούσε ποτέ! *Της* το είχε πει άλλωστε. Δεν θα τη συγχωρούσε, μέχρι να πεθάνει!…

…«Οι άλογες αναγωγές και οι ταυτίσεις είναι προϊόντα υπεραπλουστεύσεων που αρμόζουν περισσότερο εις την μονοθεΐα παρά εις την πολυθεϊκή σκέψη. Έχοντας κατά νου λοιπόν την θεμελιώδη αυτήν αρχή του παγανισμού, ημπορούμε εις την συνέχεια να προχωρήσουμε και να ομιλήσουμε για μία βαθειά συγγένεια που συνδέει τις δύο διαφορετικές μεταξύ τους Θεές, την Αρτέμιδα και την Σελήνη. Όταν όμως αποκαλούμε την Αρτέμιδα με το όνομα της Σελήνης, το κάνουμε μόνον ποιητική αδεία»… Μονολόγησε μέσα της: *«Μακάρι να μπορούσαμε να ζήσουμε τη ζωή μας ΄΄ποιητική αδεία΄΄!»*. Πόσο πιο αγνά και όμορφα θα ήταν όλα, αναρωτήθηκε. *«Αν περιπλανιόμασταν τη νύχτα στους δρυμούς!… Και, κατά την Ιερά Νύκτα της Ελευσίνας, ήμασταν «παρόντες»!… Αν διασχίζαμε τη Χώρα των Φλεγύων και την Χώρα της Φωκίδας, σύμφωνα με τον χρησμό του Μαντείου των Δελφών, ακολουθώντας την αγελάδα εκείνη που θα έφερνε επάνω της τα σημάδια της Σελήνης, στην προσπάθειά μας να βρούμε τη ΄΄χαμένη αδελφή΄΄!… Τη χαμένη αδελφή ψυχή μας!…»*. Πόσο πιο εύκολο θα ήταν τότε, για την ίδια, να μιλήσει και στους φοιτητές της για τον Ενδυμίωνα! Και τον Έρωτα της Σελήνης για Εκείνον… Αν η ζωή διάγονταν *ποιητική αδεία*… Τελικά, έπρεπε να το παραδεχτεί, ήταν μια «αθεράπευτη» ποιήτρια. Δεν θα γιατρεύονταν ποτέ από αυτή τη «νόσο». Όσο θα ζούσε, αυτός ο πόνος θα έμενε αγιάτρευτος. Και η *ποιητική αδεία* θα τη βασάνιζε πάντα στην πεζή καθημερινή πραγματικότητα των ανθρώπων… Της ήρθε, πάλι, να κλάψει, αλλά, αυτή τη φορά, δεν είχε το περιθώριο του χρόνου. Έπνιξε τον λυγμό μέσα της. Ο χρόνος έτρεχε τόσο γρήγορα και οι φοιτητές της ήταν, ήδη, στο μικρό αμφιθέατρο…

…«Ο Κάδμος ακολούθησε την συμβουλή του Απόλλωνος και οδηγήθηκε από την αγελάδα ως την Θήβα. Εκεί εθυσίασε την αγελάδα και ίδρυσε την Ακρόπολη των Θηβών. Η Σελήνη λοιπόν συνδέεται και με τα Μυστήρια των Καβείρων»… Δεν ήθελε να τον «θυσιάσει». Όχι… Όχι… Ή ίσως… Και να ήθελε… Αλλά όχι μπροστά στους φοιτητές της. Ο Ενδυμίωνας, με ασημένιες σπίθες φωτός να λούζουν τα μαλλιά και τα μάτια του, έβγαινε μέσα από τον αθάνατο βυθό του, εκεί όπου τα νερά σκάνε στην ακτή και μια αλυκή κρυσταλλωμένων αλάτων

ιριδίζει τα διάφανα ύδατά της. Στην κόκκινο-καφέ άμμο της άγονης αυτής ακτής, και σήμερα το βράδυ, θα περιμένει καρτερικά τη Σελήνη του να φανεί, για να τον οδηγήσει στην τελευταία δοκιμασία του προς την Αναγέννηση, πριν το ανοδικό ταξίδι του προς τη Νέα Αυγή. Η εικόνα, πολλές φορές, ξεγελά: Τα κατοικίδια σκυλιά μπορεί να είναι άγρια και οι λύκοι ευγενείς. Πέρα από τα ζώα, όμως, βρίσκονται και τα παράξενα, αλλόκοτα βότανα - θεραπευτικά ή δηλητηριώδη; Θα προσφέρουν αθανασία ή θα φέρουν το θάνατο στον Ενδυμίωνα; Η μέση οδός οδηγεί ανάμεσα σε επιβλητικούς πύργους, από τους οποίους μπορεί να δεχτεί κάποια επίθεση, αλλά μπορεί και να προστατευθεί, όταν θα έχει φτάσει στην απομακρυσμένη γη της επαγγελίας, που δείχνει γόνιμη και δελεαστική, αν και η θέα της είναι κρυμμένη από παραπλανητική ομίχλη. Στην ημισέληνο, στο ασημένιο αλλά ωχρό φως της, θα βρει το δρόμο του μέσα στο σκοτάδι. Και η Σελήνη, μαζί με την Εκάτη και τις πανίσχυρες μάγισσές τις, θα τον βοηθήσουν στην αναζήτησή του… Όχι! Όχι! Ο Ενδυμίωνας δεν θα πεθάνει ποτέ! Δεν θα τον αφήσει η Σελήνη του να χαθεί! Ο αργόσχολος άνεμος δεν θα πάρει ποτέ στο διάβα του τα ίχνη των ποδιών του στην άμμο. Ο Ενδυμίωνας, κάθε δειλινό, θα περπατάει σ' αυτή την ακτή – την άγονη κι ασημοφωτισμένη… Και εκεί η Σελήνη θα τον ερωτεύεται κάθε φορά, σαν να είναι η πρώτη φορά… Η πρώτη για Εκείνη… Η πρώτη για Εκείνον…

- *«Πρώτη φορά που αργήσατε, Κυρία!», φώναξαν δυο - τρεις, μόλις την είδαν να μπαίνει στο αμφιθέατρο.*
- *«Άργησα, γιατί δεν είχα διάθεση για διδασκαλία».*
- *«Τι σύμπτωση!», πετάχτηκαν πάλι κάποιοι «Ούτε και εμείς!».*
- *«Και ξέρετε γιατί;».*
- *«Γιατί;», φώναξε, σύσσωμο, το αμφιθέατρο.*
- *«Γιατί είμαι ερωτευμένη».*
- *«Ζήτω! Υπέροχα!», μερικοί φοιτητές και φοιτήτριες είχαν σηκωθεί όρθιοι και χειροκροτούσαν.*
- *«Με κάποιον που…», δεν ήξερε αν έπρεπε να συνεχίσει.*
- *«Με κάποιον που δεν είναι ερωτευμένος μαζί σας; Ω! Έτσι συμβαίνει τις περισσότερες φορές, Κυρία! Μην στεναχωριέστε! Έχουμε φάει χυλόπιτες εμείς! Η καρδούλα μας το ξέρει!», φώναζαν κάτι αγόρια και τα κορίτσια γελούσαν και κουνούσαν το κεφάλι τους συγκαταβατικά.*

- *«Η χυλόπιτα τείνει να γίνει το εθνικό μας φαγητό!», είπε, μ' ένα μπλαζέ ύφος, μια φοιτήτρια που καθόταν σε ένα από τα μπροστινά έδρανα και στριφογυρνούσε τους βόστρυχες των μαλλιών της με αφέλεια.*

- *«Βλέπω ότι οι περισσότεροι έχετε τις ''απώλειές'' σας σ' αυτόν τον τομέα».*

- *«Απώλειες! Απώλειες! Μας έχει αφήσει πολλές πληγές και απωθημένα αυτός ο πόλεμος, Κυρία!», είπε ένα αγόρι, αυτή τη φορά, και όλοι ξεκαρδίστηκαν στα γέλια.*

… *«Απωθημένα»*… Αυτή ήταν, ίσως, η πιο σκληρή λέξη στο λεξιλόγιο των ανθρώπινων ψυχών…

Η μορφή *της* ήρθε και στάθηκε, ξανά, νοερά απέναντί της. Όχι, δεν θα *τη* συγχωρούσε ποτέ. Δεν θα *τη* συγχωρούσε, γιατί δεν κατάλαβε τον *Έρωτα* της *Σελήνης* και του *Ενδυμίωνα*. Αυτόν τον *Έρωτα* που ξέρει να *ορίζει τον θάνατό του*… Αυτόν τον *Έρωτα* που γεννιέται και πεθαίνει μεσ' το αίμα του, αφήνοντας τη σκιά του σε μια κόκκινο-καφέ ακτή… Δεν θα τη συγχωρούσε ποτέ…

Όσο ζούσε… Όχι…

Η **Ελένη Σεμερτζίδου** γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Είναι Διδάκτωρ Λογοτεχνίας του Ιόνιου Πανεπιστημίου. Σπούδασε Αρχειονομία - Βιβλιοθηκονομία στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο και Βιβλιοθηκονομία στο Τμήμα Βιβλιοθηκονομίας του Ανώτατου Τεχνολογικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος Θεσσαλονίκης. Εργάζεται ως Υπεύθυνη σε Ιατρική Βιβλιοθήκη. Αρθρογραφεί στην εφημερίδα "Ελευθερία", καθώς επίσης και σε ελληνικά και ξένα επιστημονικά περιοδικά. Ασχολείται με τη λογοτεχνική μετάφραση και τη συγγραφή θεατρικών έργων. Τα έργα της περιέχονται στο προσωπικό της blog: http://www.seeleni.blogspot.com

Παναγιώτης **Σιμιτσής**

Το Αηδόνι και τ' Αστέρι

Και συνεβη εκεινο τον καιρο να πέσει μια τρομερή αρρώστια και να χάνονται τ' αστέρια ένα - ένα απ' το νυκτερινό ουρανό και να καταβαραθρώνονται στην υγρή γη και να χάνονται για πάντα. Ήταν τέτοια η φύση εκείνης της τρομερής ασθένειας που τ' αστέρια έχαναν σιγά - σιγά τη λάμψη τους και έπαιρναν ένα χρώμα σταχτί σα να 'τανε να 'χαν πάρει φωτιά και να απανθρακώνονταν. Κι αφού καρβούνιαζαν κι έσβηναν, δεν είχαν πια άλλη δύναμη για να κρατηθούν καρφωμένα ψηλά στο στερέωμα και ξεκολλούσαν, όμοια όπως ξεκολλά ένα αντικείμενο από τον τοίχο, όταν η κόλλα που το κρατά ξεραίνεται. Ήταν μια τρομερή εποχή, μια τρομερή αρρώστια.

Οι άνθρωποι κάτω στη γη σήκωναν με δέος το βλέμμα τους τη νύχτα κατά τον ουρανό, κατά 'κει όπου συνέβαινε το θανατικό και σταυροκοπιούνταν μουρμουρίζοντας προσευχές και κάνοντας δεήσεις για να μην έρθει το Τέλος. Μάταια, όμως… Κάθε νυχτιά ο ουρανός σκοτείνιαζε ολοένα και περισσότερο, έτσι που άρχιζε πλέον να μοιάζει με μια απειλητική άβυσσο που έλεγες πως θα ρουφούσε τον αέρα, το χώμα και τις θάλασσες και θα εξαφάνιζε κάθε ζωή επί της γης. Ο φόβος πως η επόμενη αυγή δε θα 'ρχόταν ποτέ κυριαρχούσε σε όλες τις πόλεις και τα χωριά και άρχισε να παίρνει διαστάσεις πραγματικού τρόμου και πανικού.

Τα παιδιά έχασαν τον ύπνο τους. Έτσι όπως ξάπλωναν τη νύχτα στα κρεβάτια τους και, κοιτώντας κατά τον ουρανό, έβλεπαν τ' άστρα να εξαντλούνται και να λιγοστεύουν, δεν μπόραγαν διόλου να κοιμηθούν. Σφάλιζαν με πείσμα τα μάτια τους περιμένοντας τα γλυκά όνειρα να έρθουν, μα 'κείνα σε πείσμα δεν έλεγαν να 'ρθουν. Γιατί τα όνειρα πηγάζουν από τ' αστέρια και σαν ακτίνες διασχίζουν τη νύχτα και διαπερνούν τα σφαλιστά βλέφαρα και φυτεύονται μες στο νου για να ζωγραφίσουν τις πολυποίκιλτες ιστορίες τους. Αφού, όμως, τ' άστρα είχαν αρρωστήσει βαριά και πέθαιναν ένα - ένα, τα όνειρα όμοια κι αυτά λιγόστευαν και τα παιδιά, μη μπορώντας να ονειρευτούν, σταμάτησαν να κοιμούνται.

Εκείνο το ζοφερό, δυσοίωνο καιρό, σε μια φτωχική καλύβα ζούσε ένας γέρος παντέρημος, δίχως γυναίκα και δίχως παιδιά. Μια κακοφορμισμένη, τρισκατάρατη αρρώστια του είχε στερήσει τα πολυαγαπημένα του πρόσωπα το ένα μετά το άλλο. Δεν είχε καμία απολύτως συντροφιά παρά μονάχα ένα μικρό αηδόνι. Είχε φτιάξει για δαύτο ένα περίτεχνο ξύλινο κλουβάκι για να ζει εκεί μέσα και να του κάνει συντροφιά. Χρόνια τώρα είχε χάσει τον ύπνο του. Όχι, δεν έφταιγε η αρρώστια των αστεριών γι' αυτό. Ήταν η πολύχρονη θλίψη για το χαμό της γυναίκας και των παιδιών του που του πήρε την ικανότητα να κοιμάται. Οι νύχτες αργοσέρνονταν απελπιστικές στη μικρή του κάμαρα κάτω απ' το τρεμάμενο φως ενός κεριού. Κι αφού δεν μπόραγε να κλείσει μάτι, καθόταν απέναντι από το ξύλινο κλουβί και κουβέντιαζε με το αηδόνι.

Είχε κι εκείνος παρατηρήσει το δυσοίωνο φαινόμενο του θανάτου των αστεριών στον ουρανό και του είχε προξενήσει μεγάλη απορία. Αν και το καλύβι του ήταν φυτεμένο στη μέση της ερημιάς, μάθαινε συχνά - πυκνά τα νέα του κοντινού χωριού. Γνώριζε για τον τρόμο που είχε κυριεύσει τους ανθρώπους εκεί, για τα παιδιά που είχαν πάψει να κοιμούνται και να ονειρεύονται, για τις δοξασίες που διαδίδονταν σαν επιδημίες ότι τάχα θα έφτανε το Τέλος του Κόσμου ετούτου και ότι το φαινόμενο αυτό ήταν τάχα η εσχάτη Τιμωρία, έργο του ίδιου του Σατανά. Τα ήξερε όλα αυτά και παρατηρούσε κι εκείνος τον ουρανό μέσα απ' το ξεχαρβαλωμένο του παραθύρι. Κι αναρωτιόταν… αναρωτιόταν αν θα έσβηναν όλα τα αστέρια κάποτε και θα έπεφταν όλα τους καταγής στον επίγειο τάφο τους.

«Βλέπεις αηδόνι μου εκεί ψηλά τα άστρα; Βλέπεις τους αστερισμούς;» ρωτούσε τον φυλακισμένο του σύντροφο. Το αηδόνι ανοιγόκλεινε τα χάντρινα κατάμαυρα ματάκια του και τιτίβιζε. Κελαηδούσε μονάχα τη νύχτα, γι' αυτό και ήταν ο καλύτερος σύντροφος του γέρου. Έτσι όπως κουνούσε σπασμωδικά και ακατάπαυστα το κεφαλάκι του και ανοιγόκλεινε τις μαύρες του χάντρες, θαρρούσες ότι σε άκουγε και σε καταλάβαινε. «Λένε ότι τ' αστέρια αρρώστησαν τελευταία και ότι ξεκολλούν από τα ουράνια και πέφτουν κατάχαμα σβησμένα». Το αηδόνι συμφώνησε με ένα μικρό τίναγμα της κεφαλής κι ένα τιτίβισμα. «Όπως και να 'χει δεν ανησυχώ. Αυτά που λέει ο κόσμος είναι καθαρές δαιμονοληψίες, βλακείες και τίποτε άλλο», κατέληγε ο γέρος κι έπειτα η φιγούρα του έμενε σχεδόν απόλυτα ακίνητη να τρεμοφαίνεται κάτω απ' το φως της φλόγας του κεριού που λικνιζόταν στο παραμικρό τρικύμισμα του αέρα μες στο δωμάτιο. Κι έτσι, κοιτώντας

μία το πουλί μες στο κλουβί, μία τον ουράνιο θόλο μες απ' το παραθύρι, περίμενε νωθρά ως το χάραμα για να ξαναβγεί απ' την καλύβα του και να πάει για δουλειά στο χωράφι.

Μια νύχτα, όμως, ο γέροντας βλέποντας τον ορφανεμένο ουρανό ανησύχησε πραγματικά. «Αηδόνι μου, βλέπεις απόψε τον ουρανό; Σου φαίνεται ίδιος όπως και χθες;». Το αηδόνι κούνησε το κεφαλάκι του και ανοιγόκλεισε τα μάτια του όπου καθρεφτιζόταν η μορφή του γέρου, αλλά δεν έβγαλε τον παραμικρό ήχο. «Ώστε συμφωνείς κι εσύ φιλαράκο ότι κάτι το πρωτοφανές συμβαίνει… Κοίταξε! Η Μεγάλη Άρκτος έχει μείνει κολοβή. Και ο Πολικός Αστέρας… πού πήγε; Μήπως εσύ τον βλέπεις;». Έτριψε τα μάτια του θαρρείς και είχανε θαμπώσει και δε μπορούσανε να δουν τα αυτονόητα. Ξανακοίταξε επικεντρώνοντας το βλέμμα του. Αίφνης, τέσσερις ουρές φωτιάς εμφανίστηκαν στον ουρανό, τέσσερα πεφταστέρια. «Θεέ μου!» αναφώνησε πηδώντας από την πολυθρόνα του. «Η Μεγάλη Άρκτος δεν υπάρχει πια!».

Από το βράδυ εκείνο κι έπειτα δεν μπορούσε να καθίσει σε χλωρό κλαρί. Μπαινόβγαινε στο καλύβι του σα νευρόσπαστο και μουρμούριζε ακατάληπτες φράσεις, άλλοτε καταριώντας και βρίζοντας και άλλοτε παρακαλώντας. Το αηδονάκι τον κοιτούσε, μονάχα τον κοιτούσε και δεν κελαηδούσε πια τα βράδια φοβούμενο την εκνευρισμένη στάση του γέρο-φίλου του. Είχε λουφάξει στο κλουβάκι του και έμοιαζε μαραζωμένο και δυστυχισμένο. Μάλιστα, ο ενδόμυχος φόβος που είχε αρχίσει να το κυριεύει του είχε κόψει ολότελα την όρεξη και δεν έτρωγε πια. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ο γέρος είχε νευριάσει τόσο πολύ τελευταία. Αφού δεν του καίγονταν καρφί για το τι συνέβαινε στον ουρανό, τι είχε πάθει ξαφνικά; Ώσπου ένα βράδυ κατάλαβε…

«Τα βλέπεις εκείνα τα τρία αστεράκια που αχνοτρεμίζουν εκεί πάνω κατά το Βορρά;» ρώτησε ο γέρος το αηδόνι. Εκείνο κούνησε το κεφαλάκι του. «Αυτά τα τρία αστέρια είναι δικά μου! Το μεγαλύτερο απ' αυτά είναι η γυναίκα μου και τ' άλλα δύο μικρότερα, αλλά πιο λαμπερά και πιο όμορφα, είναι ο γιος μου και η κορούλα μου». Μια θάλασσα από δάκρυα και στεναγμούς φουρτούνιασε αίφνης εντός του και η φουσκονεριά της του προκάλεσε ένα μικρό κόμπο κατάκεντρα στο στήθος του, σ' εκείνο το κοκάλινο κλουβί όπου είχε φυλακίσει την γερασμένη καρδιά του σαν άλλο αηδόνι. Έκλαψε. Έκλαψε γοερά με όλη τη δύναμη της καρδιάς του εκείνο το βράδυ, μέχρι που στέρεψαν τα αποθέματα των δακρύων εντός του και σκλήρυνε και πάλι η όψη του, μια όψη ρυτιδιασμένη κι

αυλακωμένη από τους καημούς και τους μόχθους μιας ζωής. Και τότε το αηδόνι μίλησε. Δεν κελάηδησε όπως κελαηδούν τ' αηδόνια, μόνο μίλησε μ' ανθρώπινη λαλίτσα:

«Μη στεναχωριέσαι γέρο-φίλε μου. Εγώ θα διορθώσω την κατάσταση!». Ο γέρος έμεινε εμβρόντητος. Για κάμποση ώρα κοιτούσε το πουλί αποσβολωμένος, δίχως να μπορεί να ψελλίσει ούτε ένα σύμφωνο, ούτε ένα φωνήεν. Κι αφού απέδωσε την πρωτόφαντη εμπειρία στα γεράματά του και στο ξεκούτιασμα του ταλαιπωρημένου του μυαλού, απάντησε: «Και πώς θα γίνει αυτό;».

«Μη γνοιάζεσαι 'συ. Ξέρω τον τρόπο. Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι ν' ανοίξεις το κλουβί μου και να μ' ελευθερώσεις». Ο γέρος συλλογίστηκε κάμποση ώρα. Έπειτα χαμογέλασε πονηρά και ανέκραξε: «Δε σφάξανε! Αν σε ελευθερώσω, ποιον θα έχω για παρέα; Το ξέρεις πως είμαι μονάχος στη ζωή και ότι εσύ φιλαράκο είσαι ό,τι πιο πολύτιμο έχω. Άραγε, τόσο πολύ βαρέθηκες την παρουσία μου που θέλεις να το σκάσεις;». Το πουλί έβγαλε ένα αναστεναγμό απογοήτευσης κι απάντησε: «Όχι, καλέ μου φίλε! Σ' ολάκερη τη ζήση μου είσαι ο μοναδικός μου φίλος. Για σένα κελαηδώ ακούραστα κάθε βράδυ. Για να σου κάνω συντροφιά, για να σε παρηγορήσω. Δεν έχω άλλο λόγο να υπάρχω. Μη με παρεξηγείς, λοιπόν. Το μόνο που θέλω είναι να βοηθήσω τόσο εσένα, όσο και όλους τους ανθρώπους. Μονάχα εγώ ξέρω τον τρόπο…». Ο γέρος ήταν αμετάπειστος. «Δε με νοιάζει για τον ουρανό, ούτε για τα αστέρια του. Δε μου καίγεται καρφί για τους άλλους ανθρώπους, ούτε και για τα όνειρα των παιδιών! Εμένα, εξάλλου, οι δικοί μου έχουν φύγει για πάντα! Είσαι ο μοναδικός μου φίλος, ο μονάκριβός μου σύντροφος. Δε θα επιτρέψω να μου φύγεις!».

Κι έτσι πέρασαν δύο ακόμη νύχτες παγερές και σκοτεινές. Και το θανατικό ψηλά στον ουρανό εξαπλωνόταν. Την τρίτη νύχτα ο γέρο-χωρικός δεν γύρισε στο σπίτι του. Το αηδονάκι ξενύχτησε μονάχο κι έρημο μες στο σκοτάδι με σβησμένο το κερί. Κελάηδησε πολλή ώρα. Με το τραγούδι του καλούσε το φίλο του που είχε ξεμείνει στο λιβάδι και βάλθηκε να κοιτά τον ουρανό με τέτοια αγωνία που η καρδιά του πήγαινε να σπάσει. «Χριστέ κι Απόστολοι, Παναγία μου Παρθένε, για δες τα πώς σβήνουν και κατρακυλούν! Αλίμονο, δε θ' απομείνει ούτε ένα άστρο στον ουρανό!». Κάποια στιγμή εκείνη τη ζοφερή απόκοσμη νύχτα απέμειναν μονάχα τρία αστέρια. Κι αυτά δεν ήταν όποια κι όποια, ήταν τα δικά του, τα τρία ολόδικά του αστέρια. Ο γέρος πέρασε ολάκερη τη νύχτα στο λιβάδι, μακριά απ' το καλύβι του και δεν έκανε τίποτε άλλο από το να παρακαλά τον ίδιο το Θεό

και τους Αγίους για ένα θαύμα. Θυμήθηκε όσες προσευχές είχε λησμονημένες στ' αμπάρια του νου του. Άλλες τις έλεγε ολόκληρες κι άλλες μισές, συμπληρώνοντας τα κενά με δάκρυα και παρακαλετά. Πάντοτε τελείωνε με τη φράση: «Κάνε Θεέ μου να μην πεθάνουν τα αστεράκια μου, η καλή μου η γυναίκα, ο γιόκας κι η κορούλα μου!».

Τα τρία αστέρια τον έβλεπαν από ψηλά, μες στην ολύμπια αταραξία τους δίχως ν' ακούν τις προσευχές του που δεν έφταναν στα ύψη τους. Και έξαφνα, έχασαν κι αυτά τη λάμψη τους κι έπεσαν στη γη.

Για μια στιγμή ο Ουράνιος θόλος κρεμόταν κυριολεκτικά από μια λεπτή κλωστή. Απειλούσε να πέσει με όλο του το βλοσυρό ανυπολόγιστο βάρος πάνω στους ανθρώπους, στα ζώα και στα λουλούδια, πάνω στα βουνά, στις πεδιάδες και στις θάλασσες, μιας και δεν είχε, πλέον, κανένα στήριγμα, κανένα αστέρι καρφιτσωμένο πάνω του. Και τότε εισακούστηκαν οι προσευχές του γέρου και το μαράζι πλήγωσε τόσο πολύ την καρδιά του που δεν άντεξε και ράγισε, ακινητώντας για πάντα μες στο οστέινο κλουβί της πρησμένη και μπλαβιασμένη. Ο γέρος ξεψύχησε εκεί έξω, πάνω στις δροσοσταλίδες του χορταριού, μες στη νύχτα, κάτω από τον κατάμαυρο ουρανό που σε λίγο θα έπεφτε και θα τύλιγε τον Κόσμο σα μαύρο σάβανο. Έπειτα από λίγο, η ψυχή του γέρου ξετρύπωσε λαμπερή από το άψυχο κορμί του και αναδύθηκε σαν την κορδέλα του καπνού ψηλά, ώσπου έφτασε στο ψηλότερο σημείο, εκεί όπου μονάχα τ' άστρα μπορούν να ζουν, και καρφώθηκε εκεί. Έγινε αστέρι και κόλλησε στον ουρανό. Κι έτσι γλίτωσε προσωρινά η ανθρωπότητα, έτσι πήραν οι άνθρωποι μια ανάσα ζωής, έστω για λίγες στιγμές.

Όμως, τ' αστέρια που γεννιούνται απ' τις ψυχές των ανθρώπων δε μπορούν να ξεφύγουν από τη μοίρα της αρρώστιας που είχε εξαπλωθεί εκείνο τον καιρό σαν επιδημία ανάμεσά τους. Γιατί κανενός ανθρώπου η ψυχή δεν είναι εντελώς αμόλυντη και άδολη. Μονάχα μια ψυχή πάναγνη κι αμόλυντη θα μπορούσε να είναι απρόσβλητη από τη νόσο.

Το αηδονάκι μες στο κλουβί κατάλαβε τι έγινε. Ένιωσε την απώλεια του μοναδικού του φίλου βαθιά μες στην μικρή του καρδούλα. Άκουσε το κάλεσμα ψηλά στον ουρανό. Τότε βάλθηκε ν' ανοίξει το κλουβί και να πετάξει. Χτυπούσε με όλη του τη δύναμη το κορμάκι του στα ξύλινα κάγκελα και πλήγωνε τις φτερούγες του μες στην απέλπιδη μάχη που έδινε για να λευτερωθεί. Ώσπου ένα ανάλαφρο αεράκι μιανής μακρινής και άγνωρης πηγής άγγιξε με τα αόρατα ακροδάχτυλά του το κλουβί κι το πορτάκι άνοιξε διάπλατα και το πουλί ελευθερώθηκε. Εκείνο ευθύς αμέσως πέταξε ψηλά κελαηδώντας τον τελευταίο του

σκοπό. Πέταξε προς τον ουρανό, προς το λαμπερό του φίλο και όσο ψηλότερα ανέβαινε, τόσο λιγόστευε ο αέρας και πνιγόταν στην προσπάθειά του ν' ανασάνει. Φτεροκοπούσε τον λιγοστό αέρα που είχε απομείνει κάτω από τις φτερούγες του για να κερδίσει ώθηση ενώ, παράλληλα, έπαιρνε μικρές ρουφηξιές με το ράμφος του για να γεμίσει τα μικροσκοπικά του πνευμόνια. Έδωσε μια μεγάλη ώθηση και άλλη μια. Έπειτα και μια τρίτη. Κοίταξε κάτω του. Η Γη είχε μετατραπεί σε μια τεράστια μπάλα και οι κάμποι και τα βουνά, οι λίμνες και οι θάλασσες είχαν γίνει ένα μωσαϊκό. Αποθαύμασε τη θέα και με το τελευταίο του απόθεμα δυνάμεων φτερούγισε μια τελευταία φορά ωθώντας το κορμάκι του ακόμη πιο ψηλά, ώσπου έφτασε στο σημείο που ήταν ο γέρο-φίλος του και αγκάλιασε τ' αστέρι του ξεψυχώντας.

Από την ένωσή τους προέκυψε ένα ολόλαμπρο άστρο που δεν είχε πια να φοβηθεί την αρρώστια των αστεριών, που ήταν απρόσβλητο από κάθε αρρώστια.

Έτσι ο Ουρανός έμεινε στη θέση του και η Γη γλίτωσε από τον αφανισμό. Από εκείνη την εποχή κι έπειτα κι άλλα αστέρια ξετρύπωσαν σταδιακά στο θόλο και πλημμύρισαν και πάλι με τη λάμψη τους τις έναστρες νύχτες μας. Οι άνθρωποι έπαψαν να φοβούνται τον ερχομό του Τέλους και τα παιδιά ξανάδαν γλυκά όνειρα…

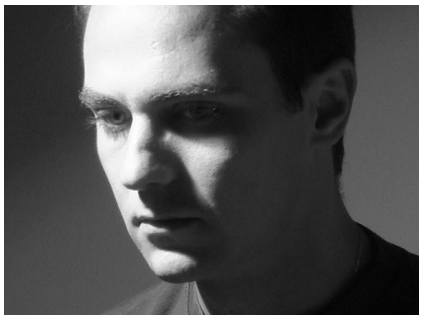

Ο **Παναγιώτης Σιμιτσής** γεννήθηκε στα Τρίκαλα Θεσσαλίας το Νοέμβριο του 1978. Είναι Ιατρός και ειδικεύεται στην Καρδιολογία. Είναι μέλος της Ελληνικής Εταιρείας Καρδιοαναπνευστικής Αναζωογόνησης και διδάσκει σε σεμινάρια Βασικής και Εξειδικευμένης Αναζωογόνησης. Το 2002 έγραψε ένα μυθιστόρημα που τιτλοφορείται "Χίμαιρας Εγκώμιον" και διατίθεται, πλέον, δωρεάν στο διαδίκτυο υπό μορφή ιστολογίου, καθώς και διηγήματα και παραμύθια για μεγάλους που είναι αναρτημένα στο προσωπικό του ιστολόγιο με τίτλο "Panos Notebook": http://panosnotes.blogspot.com

Νικόλας **Σμυρνάκης**

Ένα «τώρα» με πολύ παρόν

Ο κυριος Λακης ποτε δεν καταφερνε να τελειωσει τις ιστορίες του. Κι αυτή ήταν πάντα η δυστυχία του. Σαρανταπέντε χρονών, έμοιαζε σχεδόν γέρος. Άσπρα ημίσκληρα και αραιά γένια ήταν σπαρμένα εδώ και κει στα μάγουλα του. Το μυτερό πηγούνι του σημάδευε μόνιμα το στήθος του, μια και είχε τη συνήθεια να κοιτά συνεχώς το έδαφος. Άλλοτε μετρούσε τα πλακάκια στο δρόμο κι άλλοτε έσκυβε, απλά για να βολευτούν καλύτερα οι σκέψεις μέσα στο μυαλό του. Κάθε μέρα, όπως όλοι οι άνθρωποι, έχανε και μια μέρα από τη νιότη του. Μόνο που στον κύριο Λάκη, η διαφορά στο πρόσωπό του, ακόμα κι αυτή της μίας ημέρας, ήταν λίγο πιο αισθητή. Ανθρώπους παρατηρητικούς δίπλα του δεν είχε, αλλά ο πάντα ειλικρινής, γι' αυτό και πολλές φορές ενοχλητικός φίλος του, ο καθρέφτης του μπάνιου, σπάνια είχε έναν καλό λόγο να του πει κάθε πρωί που ξυπνούσανε μαζί.

Βάθαιναν οι γραμμές του προσώπου του, γίνονταν πιο έντονα τα ζυγωματικά του, το πρόσωπό του αποστεωνόταν αργά, κιτρίνιζαν τα μάγουλά κι άσπριζαν κι άλλο οι τρίχες του. Παρ' όλη την αισθητή στον ίδιο καθημερινή του μεταμόρφωση, ήταν απόλυτα συμφιλιωμένος με την εμφάνισή του. Τα είχε βρει με τη φθορά θεωρώντας τη φυσικό επακόλουθο της εξέλιξης. Δεν ενοχλούνταν με το χρόνο και το άδικο φέρσιμό του. Αν σ' αυτή τη σχέση κάποιος είχε πρόβλημα, αυτός ήταν ο ίδιος ο χρόνος.

Ο κύριος Λάκης θεωρούσε τις μισές του ιστορίες καταπληκτικές, μα οι ημιτελείς προθέσεις του έγιναν σιγά - σιγά στάση ζωής, σμιλεύοντας την κράση του. Όλα τα έκανε στο περίπου. Ακόμα και το περίπου, στο περίπου το έκανε. Ένα «δε βαριέσαι», ένα «αύριο θα», ακολουθούσε τις δυο από τις πέντε προτάσεις που ξεστόμιζε. Αυτές που ποτέ δεν κατάφερε να βάλει σε μια σειρά ώστε να τελειώσει τις ιστορίες, που πάντα άφηνε πριν το τέλος, κοντά σε κείνο το «περίπου» που μοιάζει με μέση. Και είχε ωραίες ιδέες ο κύριος Λάκης.

Οι πράξεις του, μάλλον οι απραξίες του, δεν ήταν αποτέλεσμα μιας εγγενούς αδιαφορίας γι' αυτό που οι άνθρωποι αποκαλούν ουσία, αλλά ένας ανομολόγητος φόβος

για την αποτυχία. Με τις γυναίκες, για παράδειγμα, κατάφερνε να προβάλλει χιλιάδες δικαιολογίες ώστε να μην τις ρίξει στο κρεβάτι, ενώ έκανε τα αδύνατα δυνατά για να φτάσει ως αυτό.

Ο κύριος Λάκης - που έγραφε από είκοσι χρονών παιδί - αρκετά εμφανίσιμο και καθόλου σκυφτό τότε - στερούσε από τις ιστορίες του, όπως ακριβώς και με τις γυναίκες, την ολοκλήρωσή τους. Η ιδέα της αποτυχίας τον κατέτρεχε, σε κάθε κίνηση στη ζωή του, η οποία πάντα ακολουθούνταν από μια ζωηρή ακινησία.

Του αρκούσε ότι θα ήταν καλός, αν… «Θα» και «αν». Να δυο λέξεις κλειδιά στη ζωή του κυρίου Λάκη. Υπήρχε όμως κι άλλος ένας λόγος γι' αυτή του την ιδιαιτερότητα. Η έλλειψη υπομονής. Μόνο με την ιδέα του χρόνου τα είχε βρει και ανέμενε καρτερικά τις επιδράσεις του. Ίσως γιατί δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Για όλα τ' άλλα ήταν τόσο ανυπόμονος! Ούτε μια καραμέλα δεν κατάφερνε να γλύψει. Την κατάπινε ολόκληρη.

Στην περίπτωση του κυρίου Λάκη, η ανυπομονησία του συνδυαζόταν με μια έμφυτη τάση οκνηρίας, με αποτέλεσμα να βιάζεται, όχι να τελειώσει, αλλά να βαρεθεί. Ήθελε να ολοκληρώσει τις ιστορίες του, πριν τις ξεκινήσει και τις ολοκλήρωνε, αν όχι πριν τις αρχίσει, εκεί κάπου στη μέση. Οι ήρωές του έμοιαζαν σταματημένοι στο χρόνο, λογοτεχνικά αγάλματα με σπασμένες απ' την αχρηστία αρθρώσεις.

Ίσως και η μέση… να είναι ένα τέλος. Θέλω να πω, η πρόταση «ο κύριος Λάκης δεν τέλειωνε τις ιστορίες του, φτάνοντάς τις μόνο ως τη μέση», εμπεριέχει την έννοια του ανολοκλήρωτου. Αλλά η φράση «ο κύριος Λάκης τέλειωνε τις ιστορίες του ακριβώς στη μέση», ενώ έχει το ίδιο νόημα με την προηγούμενη, εμπεριέχει την έννοια της ολοκλήρωσης. Γιατί, ίσως και η μέση… να είναι ένα τέλος.

Η παράξενη ιστορία που ακολουθεί είναι μια απ' αυτές που έζησε ο ίδιος ο κύριος Λάκης. Και βρισκόμαστε ακόμα στην αρχή της. Στα σαρανταπέντε του χρόνια πια, ένιωθε τον εαυτό του να γερνά αφύσικα γρήγορα. Είχε όμως αποδεχτεί τη μοίρα του και δεν τον απασχολούσε ιδιαίτερα η άκομψη και επιλεκτική συμπεριφορά του χρόνου. Ήλπιζε μόνο όταν θα έρθει η ώρα του, να μην καταλάβει πόνο.

Και κάτι άλλο. Να προλάβει να απαντήσει σε ένα βασανιστικό ερώτημα, το οποίο ήταν και το θέμα των περισσότερων ανολοκλήρωτων ιστοριών του. «Η έννοια του χρόνου υπάρχει γιατί ο ήλιος κάνει την καθημερινή του βόλτα ή γιατί βρέθηκαν οι άνθρωποι να τον μετράνε;».

Μια μέρα, κι ενώ καθόταν στο παλιό ξύλινο γραφείο του, πάνω στην καρέκλα με τη σχισμένη δερμάτινη επένδυση, μονολόγησε σε μια κρίση αυτογνωσίας. «Πώς να καρτεράς αυτό που δεν προσπαθείς; Με ποιο δικαίωμα; Περιμένω και το μόνο που καταφέρνω είναι να περιμένω κι άλλο, γιατί το μόνο για το οποίο προσπαθώ είναι να μην προσπαθώ για τίποτα, αν και τα πάντα περιμένω». Είχε ωραίες ιδέες ο κύριος Λάκης κι αυτό είναι κάτι που δε σας έκρυψα απ' την αρχή.

Ο μισοϊστοριογράφος, συνέχισε να μονολογεί. «Περιμένω και περιμένω.. Ποιος; Εγώ ο ανυπόμονος. Ο χέστης δε λέω καλύτερα». Και τότε πήρε μία απόφαση. Να προσπαθήσει λίγο παραπάνω μήπως και για πρώτη φορά κατάφερνε να τελειώσει μια ιστορία. Αυτή τη φορά θα έδινε βάση μόνο στον προορισμό, φτάνει να ήταν τελικός. Αποφάσισε να δοκιμάσει κάτι απλό. Θα έγραφε την ιστορία μια ημέρας, περιγράφοντας τι έζησε καθ' όλη τη διάρκειά της. Ίσως έτσι, η ολοκλήρωση που τόσο χρόνια περίμενε, να ερχόταν να τον βρει, εκεί που δε θα το περίμενε.

Θα έγραφε την ιστορία του σε δύο δόσεις. Η πρώτη το μεσημέρι κι η δεύτερη το βράδυ. Κατά το μεσημέρι, μετά απ' την πρωινή βόλτα που αφορούσε την περισυλλογή στοιχείων, έκατσε στο γραφείο της «μεσότητας», με το σημειωματάριο ανοιχτό. Από εκείνο το γραφείο είχαν ξεκινήσει όλες οι μισές ιστορίες του.

Έγραψε: «Μια ανιαρή ημέρα». Ο τίτλος τού φάνηκε αρκετά ανιαρός και ευχαριστημένος για την επιλογή του, ξεκίνησε να εξιστορεί την απλή καθημερινότητα ενός απλού ανθρώπου που λεγόταν κύριος Λάκης και που είχε μια συνήθεια που τον ακολουθούσε εδώ και χρόνια. Δεν ολοκλήρωνε ποτέ τις ιστορίες του. Θεώρησε χρέος του να περιγράψει τον καθημερινό αυτόν κύριο, τη σχέση του με το χρόνο, τους λόγους που άφηνε τις ιστορίες του παραπονεμένες και τους ήρωές του σαν παγωμένους σε μια μετέωρη αιωνιότητα. Έπειτα, έγραψε για την απόφασή του να περιγράψει μια μέρα απ' τη ζωή του, με στόχο να ολοκληρώσει την πρώτη ιστορία του.

Περιέγραφε πως ξύπνησε πολύ νωρίς και βγήκε έξω από το σπίτι με ένα σημειωματάριο στην εξωτερική τσέπη ενός παλιού, χρώματος γκρι, πουκαμίσου, για να καταγράψει τις σημαντικές στιγμές μιας – ήλπιζε – ανιαρής ημέρας. Πήγε στη λαϊκή και ψώνισε βιολογικές ντομάτες, πέντε ολόκληρα ευρώ το κιλό, αλλά που του φάνηκαν οι πιο ζουμερές και κόκκινες ντομάτες που είχε δει ποτέ. Πήρε και μεγάλα πετροκέρασα –

βρισκόμαστε κι αυτό παρέλειψα να το αναφέρω αρχές Ιουνίου ενός έτους, ο προσδιορισμός του οποίου δεν είναι εύκολη υπόθεση – κι ένα μεσαίου μεγέθους καρπούζι.

Μετά πέρασε απ' το Πέραμα, χαιρέτησε τους παλιούς του γνωστούς απ' την ιχθυόσκαλα που δούλευε για δέκα συναπτά έτη, πριν πεθάνει ο άκληρος θείος του Αριστομένης και του αφήσει ένα διώροφο στην Καστέλα. Έπειτα, ήπιε έναν καφέ στον καφενέ του κυρίου Στέλιου και γύρισε σπίτι.

Μέσα στο λεωφορείο της επιστροφής σκεφτόταν πόσο ωραία θα ήταν να μπορούσε να πάρει με το μέρος του το χρόνο, αξιοποιώντας περισσότερο τις στιγμές του κατά τη διάρκεια της κάθε ημέρας.

Αυτά σκεφτόταν ο ήρωας του κυρίου Λάκη, αυτά σκεφτόταν κι ο ίδιος ο κύριος Λάκης, ο ήρωας της δικιάς μας ιστορίας, που έχοντας πια φτάσει στο σπίτι της Καστέλας, κατέγραφε τις σκέψεις του. Καθόταν τώρα στο γραφείο της «μεσότητας» κι έγραφε τις τελευταίες αράδες του πρώτου μισού της ιστορίας του: «…Άλλωστε, τι νόημα έχει ο χρόνος κι η ακούραστη πορεία του αν δεν τον εκμεταλλευόμαστε προς όφελός μας; Χρόνος χαμένος, χρόνος νεκρός. Να πεθάνεις χρόνε, αν δε μ' αγάπησες ποτέ..».

Ο κύριος Λάκης είχε ολοκληρώσει το πρώτο μισό του έργου του. Χαρούμενος, άφησε το στυλό πάνω στο γραφείο και έστειλε το ενθουσιασμένο βλέμμα του απέναντι στον τοίχο, να συναντήσει ένα μεγάλο ρολόι, το οποίο κρατούσε τα ηνία του χρόνου μέσα σε κείνο το σπίτι, τα τελευταία τριάντα χρόνια.

Λατινικοί χαρακτήρες αντικαθιστούσαν επάξια μια ντουζίνα νούμερα. Το σκούρο χρώμα της κορνίζας που πλαισίωνε το ρολόι πλημμυριζόταν από τα ξύλινα νερά μιας ανοιχτόχρωμης απόχρωσης του καφέ. Κάθε φορά που το κοιτούσε νόμιζε ότι έβλεπε και μια νέα γραμμή στο ξύλο της βελανιδιάς. Ήταν λες και πάλιωνε κι αυτό, κάθε στιγμή, μαζί με τον κύριο Λάκη. Ο δείκτης των δευτερολέπτων κινούσε αργά προς το XII και ήταν θέμα χρόνου, οπωσδήποτε θέμα χρόνου, να χτυπήσει ο παλιός αλλά πάντα αξιόπιστος μηχανισμός τρεις φορές, όσες κι οι ώρες που είχαν περάσει από το μεσημέρι.

Στον τρίτο χτύπο του ρολογιού οι δείκτες πάγωσαν. Δηλαδή αυτός των δευτερολέπτων, συμπαρασύροντας στην ακινησία και τους άλλους δύο. Αναγκαστικά. Ήταν τρεις ακριβώς και μόλις είχε τελειώσει το πρώτο μισό από την εξιστόρηση των συμβάντων μιας μέρας ανιαρής. Του φάνηκε πολύ ωραία σύμπτωση αυτή. Για λίγο σκέφτηκε να μην επέμβει στην απόφαση του χρόνου να σταματήσει. Μα άλλα ρολόγια, είτε στο σπίτι του είτε πάνω του, ο

κύριος Λάκης δεν είχε. Το ρολόι εκείνο ήταν ο μόνος τρόπος για να νιώθει ότι ελέγχει με κάποιο τρόπο τον χρόνο κι ότι δεν τρέχει προς το μέλλον με φρενήρεις, σχεδόν αφύσικους ρυθμούς. Κάτι για το οποίο επισταμένα προσπαθούσε να τον πείσει ο πρωινός του καθρέφτης. Γι' αυτό και αναζήτησε τελικά, ένα ζευγάρι μπαταρίες. Αντικατέστησε τις παλιές και… τίποτα.

Οι δείκτες ακίνητοι, αρνούνταν να δείξουν άλλη από την, όπως φαινόταν, αγαπημένη τους ώρα. Λες και οι αρνητικοί πόλοι των δύο μπαταριών είχαν καταφέρει να επιβάλλουν τις άχαρες διαθέσεις τους. Βέβαια, υπήρχε μια πιο απλή και πιθανή εξήγηση. Το ρολόι είχε χαλάσει.

Ξαφνικά, ένα περίεργο συναίσθημα ανέμειξε τα κεράσια και το καρπούζι που είχε δοκιμάσει νωρίτερα, δημιουργώντας μια ζουμερή ανακατωσούρα μέσα στο στομάχι του. Πετάχτηκε στο παράθυρο του γραφείου της «μεσότητας», παραμέρισε της γρίλιες και είδε:

Αυτοκίνητα ακινητοποιημένα στη μέση του δρόμου, ανθρώπους ακίνητους σαν εκθέματα ενός μεγάλου μουσείου κέρινων ομοιωμάτων, σύννεφα και καπνούς ασάλευτα στον αέρα της πόλης να παραμένουν σε μόνιμους σχηματισμούς λες και στήνονταν μπροστά σε φωτογραφικό φακό υψηλής ευκρίνειας, πουλιά και δέντρα να ποζάρουν, μέρος μιας εικόνας ενός τεράστιου ζωγραφικού πίνακα. Η κοινή συνισταμένη όλων; Η ακινησία. Το τοπίο ολόγυρά του χαμογελούσε ατάραχο μπροστά στο φακό του χρόνου, βγάζοντας αναμνηστική φωτογραφία. Κι αυτό συνέβαινε τώρα. Δηλαδή στο «τώρα» του κυρίου Λάκη, που για εμάς είναι ένα μακρινό «τότε». Εκτός κι αν θεωρήσουμε ότι αυτή η σκηνή ακινησίας συνεχίστηκε ως το δικό μας «τώρα». Να πως ένα «τότε» κι ένα «τώρα» μπορούν να μπλεχτούν τόσο, ώστε να καταλήξουν να μη ξεχωρίζουν το ένα απ' το άλλο. Όπως σας είπα και νωρίτερα, ο χρονικός προσδιορισμός αυτής της ιστορίας είναι ακόμα και για μένα δύσκολη υπόθεση.

Και πώς να μην είναι όταν κάθε «πριν» προς αυτό το «τώρα» βάδιζε αλλά και γιατί – ανήκουστο πράγματι – δεν υπήρχε μετά. Ο χρόνος κείτονταν νεκρός στο κρεβάτι του σύμπαντος ή απλώς ξαπόσταινε αποκαμωμένος; Τι σημασία είχε; Συνέβαινε, συνέβαινε στ' αλήθεια. Και ο κύριος Λάκης ήταν ο μόνος που βρισκόταν ακόμα σε κίνηση, διαφεύγοντας από την ιερή αυτή ακολουθία που όλα τα παρέσερνε.

Ανάστατος και σιωπηλός, αποφάσισε να βγει στο δρόμο και να παρατηρήσει το περίεργο, σχεδόν φοβιστικό αυτό φαινόμενο, από κοντά. Τόλμησε να αγγίξει μια γριούλα

στα εβδομήντα πέντε, στο δρόμο απέναντι από το σπίτι του. Ο χρόνος δεν άλλαξε τα σχέδιά του, δεν άρχισε να κυλά ξαφνικά, όπως και είχε σταματήσει. Το χέρι της ηλικιωμένης κυρίας έμενε στη θέση που το κατεύθυνε ο κύριος Λάκης. Η παράξενη αυτή αρχιτεκτονική που έπαιρνε το ανθρώπινο σώμα στα χέρια του, τον έκανε να νιώθει ότι είναι μέρος ενός συμπαντικού παιχνιδιού, μιας κοσμογονικής φάρσας που μετέτρεπε τους ανθρώπους σε εύπλαστες μαριονέτες, σε πήλινα κατασκευάσματα. Το μυαλό του γύρισε πίσω στη δημιουργία του κόσμου και στη θέση του Θεού, είδε τον εαυτό του. Η τελευταία αυτή διαπεραστική σκέψη ταρακούνησε το μυαλό του και ένας θείος φόβος τον συγκλόνισε.

Ο κύριος Λάκης δυσκολευόταν να αναγνωρίσει μια ένδειξη ζωής στα ακίνητα έμβια όντα. Άνθρωποι σε ανισόρροπες θέσεις, ένας γάτος ακινητοποιημένος στη διαδρομή προς την κορυφή ενός φράχτη, πουλιά σφηνωμένα στον αέρα, δέντρα σαν ζωγραφισμένα σε γκρίζο φόντο... όλα του φαίνονταν κενά. Σαν να είχαν εκπνεύσει όλη τη ζωή τους μέσα σε ένα δευτερόλεπτο, με το τρίτο χτύπημα του ρολογιού.

Έτρεξε – όσο του επέτρεπαν οι ασθενικές κλειδώσεις του – πίσω στο σπίτι της Καστέλας, σαν να του είχε ξαφνικά ανατεθεί μια βαρυσήμαντη αποστολή. Έκατσε στο γραφείο της μεσότητας κι αναζήτησε τις τελευταίες προτάσεις της ημιτελούς ιστορίας του. «…Άλλωστε, τι νόημα έχει ο χρόνος και η ακούραστη πορεία του αν δεν τον εκμεταλλευόμαστε προς όφελός μας; Χρόνος χαμένος, χρόνος νεκρός. Να πεθάνεις χρόνε αν δε μ' αγάπησες ποτέ..». Μια τρελή ιδέα του πέρασε απ' το μυαλό. Ότι γράφοντας τις τελευταίες λέξεις της μισής ιστορίας του είχε, με κάποιον ακατανόητο τρόπο, προκαλέσει αυτό το αφύσικο φαινόμενο. Είχε σκοτώσει το χρόνο.

Αυτή η ιδέα τού φάνηκε ακόμα πιο τρελή από τα γεγονότα που βίωνε τα τελευταία λεπτά. Μη με ρωτάτε πόσα ήταν αυτά. Ακόμα και να ήθελα, δε θα μπορούσα να τα υπολογίσω, χωρίς ταυτόχρονα να κατηγορηθώ ως αναξιόπιστος ή ακόμα ως ψεύτης.

Τελικά, η έννοια του χρόνου υπάρχει γιατί ο ήλιος κάνει την καθημερινή του βόλτα ή γιατί βρέθηκαν οι άνθρωποι να τον μετράνε;

Καθόλου αόριστο και πολύ σαφές είχε γίνει για τον κύριο Λάκη το γεγονός ότι είχε άθελά του καταφέρει να διακόψει τη φρενήρη πορεία του χρόνου στο άπειρο και τώρα – ένα τώρα που διαρκούσε ώρα τώρα – έπρεπε με κάποιον τρόπο να επανορθώσει. Πήρε το στυλό και αναζήτησε μια άμεση λύση στο πρόβλημα του σύμπαντος.

Άλλαξε παράγραφο και έγραψε: «Ο χρόνος άρχισε πάλι να κυλά σε φυσιολογικούς ρυθμούς». Άρπαξε βιαστικά τις κόλλες με τη μισή ιστορία, το στυλό με το οποίο την είχε γράψει και τα κλείδωσε στο τρίτο από πάνω, συρτάρι του γραφείου του.

Μέρες μετά, σε ένα τετράδιο αυτή τη φορά κι όχι στις γνωστές λευκές του κόλλες, με ένα νέο στυλό, έδινε τίτλο σε μια νέα ιστορία που ξεκινούσε. «Το δεύτερο μισό μιας ανιαρής ημέρας». Αλλά αυτή η ιστορία δεν αφορά τη σημερινή μας αφήγηση, καθώς ούτε ο κύριος Λάκης, ούτε οι ήρωές του δε βιάζονται πια να τελειώσουν τις μισές τους ιστορίες. Μετά την εμπειρία τους κατάλαβαν, σχεδόν ταυτόχρονα μπορώ να πω, ότι οι μισές ιστορίες τους δεν έχουν να ζηλέψουν σε τίποτα αυτές που δήθεν φέρουν την υπογραφή της ολοκλήρωσης, ειδικά σε έναν κόσμο φτιαγμένο να βιάζεται να τελειώσει το οτιδήποτε, μήπως κι έτσι ξεγελάσει ή έστω προλάβει τη φθορά. Δε βιάζονται πια, γιατί κατάλαβαν ότι η μέση μπορεί να είναι ένα τέλος, ένα τέλος που δεν έχει ανάγκη το άλλο του μισό για να ολοκληρωθεί ή να τελειώσει.

«Το δεύτερο μισό μιας ανιαρής ημέρας», ο τίτλος της νέας ιστορίας που δε γράφτηκε ποτέ, μια και ο κύριος Λάκης δεν απειλείται πια απ' τον χρόνο και το αδυσώπητο συνεπακόλουθό του, τη φθορά. Κι όσο περνάει η ώρα – αν είναι κάτι τέτοιο εφικτό – μέλλον και παρελθόν μοιάζουν τόσο στο παρόν, που ο χρόνος σηκώνει τα χέρια ψηλά. Γιατί όταν έχεις χρόνο, απ' τον ίδιο το Χρόνο πιο πολύ, δεν μπορεί παρά να τ' αφήνεις όλα για αργότερα. Όλα, όπως και τις μισές ιστορίες που γράφουν οι ήρωες των ηρώων σου. Άλλωστε, το «αργότερα», δεν είναι παρά μια ακόμη έκφραση του «τώρα» και η μέση, εκτός από τέλος, μπορεί να γίνει αφετηρία μιας νέας αρχής.

Κι όλα αυτά τα σκέφτομαι τούτη την ώρα. Τούτη την ώρα που δεν είναι άλλη από τις τρεις ακριβώς. Και γι' αυτό μπορώ να σας διαβεβαιώσω. Κι ας έχει περάσει καιρός από τις τρεις ακριβώς ως τώρα, τρεις ακριβώς ακόμα παραμένει η ώρα ετούτη, ώρες, μέρες, ίσως και χρόνια τώρα.

Ο **Νικόλας Σμυρνάκης** γεννήθηκε το 1982 και κατάγεται από το Ηράκλειο Κρήτης. Στα δύο του βρέθηκε στη Γερμανία στην πόλη Schweinfurt (Γουρουνούπολη), η οποία επηρέασε καταλυτικά την προσωπικότητά του. Σπούδασε οικονομικά στην Αθήνα και μετά από 7 χρόνια φοιτητικής φαγούρας, επέστρεψε στο Ηράκλειο, στο οποίο και εργάζεται σαν καθηγητής. Αρθρογραφεί στην εφημερίδα πόλης Monitor. Το 2008 έγραψε μια σειρά ποιημάτων με τον κατατοπιστικό τίτλο «Μουσικές Πατρίδες Παντού» που παρουσιάστηκαν μεταφρασμένα σε Βιβλιοθήκη του Στρασβούργου. Έχει υπάρξει τραπεζικός υπάλληλος, χορευτής, διαφημιστής, υπεύθυνος σύνταξης, ραδιοφωνικός παραγωγός. Πάσχει από διαγνωσμένη σύγχυση ρόλων και επιδίδεται καθημερινά στις ασκήσεις ψυχοθεραπείας: «σκέφτομαι και γράφω, γράφω, ξαναγράφω». Το 2009 έλαβε χαριστικά έπαινο Ποίησης σε Παγκρήτιο διαγωνισμό και το «Κελαινώ» βραβείο μυθιστορήματος (μέρος της θεραπείας). [nsmyrnakis@gmail.com]

Γιάννης **Φαρσάρης**

"Δ.Ε.Κ.Α."

Το κεφαλι του ηταν λιγο βαρυ απο το αλκοολ, βρισκόταν όμως σε μια υπέροχη διάθεση. Γύρισε και κοίταξε το πανέμορφο – προσφάτως εστεμμένο στα καλλιστεία – κατάξανθο πλάσμα που είχε αποκοιμηθεί δίπλα του στον καναπέ και χαμογέλασε. «*Έχω την ομορφότερη γυναίκα στην Ελλάδα, αλλά την αξίζω*», μονολόγησε αυτάρεσκα και έσυρε τα διάσημα πόδια του ως το ψυγείο για μια μπύρα. Μόλις είχαν γυρίσει από τον ολονύχτιο πανηγυρικό εορτασμό της κατάκτησης του πρωταθλήματος. Εκείνος, ως αρχηγός, δεν άφησε στιγμή από τα χέρια του την κούπα και τα μπουζούκια σείστηκαν όταν τραγούδησε – παράφωνα, χωρίς κανείς να ενοχληθεί – τον ύμνο της περήφανης ομάδας του.

Ακούμπησε το στέρνο του στο πάσο της κουζίνας και κατέβασε, με περίσσιο στυλ, μια τεράστια γουλιά από το μπουκάλι. Ήταν κουρασμένος, μα ήξερε πως η υπερένταση δεν θα τον άφηνε να κοιμηθεί. Τα μάτια του γυάλιζαν στο ημίφως από ικανοποίηση. Είχε μόλις περάσει με φόρα τη στροφή των τριάντα και όλα του τα όνειρα είχαν εκπληρωθεί. Δεν πρέπει να υπήρχε Έλληνας που να μην ήξερε το επίθετό του – αρχηγός στη μεγαλύτερη ελληνική ομάδα και στην εθνική ήταν, αλίμονο. Δέος, θαυμασμός και υστερία συνόδευαν την κάθε του εμφάνιση και μερικά εκατομμύρια ευρώ στον λογαριασμό του τεμπέλιαζαν μέχρι νεοτέρας.

Βόλεψε την πλάτη του δίπλα στο εικοσάχρονο κορμί και άρχισε να διαβάζει τα δεκάδες μηνύματα στο κινητό του. Συγχαρητήρια και θαυμασμός από όλους: παλιούς συμμαθητές απ' το χωριό, συμπαίκτες σε προηγούμενες ομάδες, επώνυμους από κάθε χώρο που συναναστρεφόταν, γυναίκες που μοιράστηκε νύχτες μαζί τους. Έκλεισε τα μάτια κι ένιωσε πλήρης, όσο ποτέ στη ζωή του.

Άνοιξε την τηλεόραση μήπως καταφέρει ν' αποκοιμηθεί. Έπεσε πάνω στις πρωινές ειδήσεις. Κόσμος στους δρόμους, πύρινες αναταραχές, κυβέρνηση παραπαίουσα, κοινωνικό αδιέξοδο. Η ψυχή του μάγκωσε από τα απελπισμένα βλέμματα και συμμερίστηκε το θυμό τους. Ήταν λαϊκό παιδί στην καταγωγή, με πατέρα χειρωνάκτη, άσχετα αν οι τρίπλες τού γέμισαν τις τσέπες ως τα δισέγγονα. Έπαιξε λίγο με το

τηλεκοντρόλ στα υπόλοιπα κανάλια, καθώς στον δικό του κόσμο των προπονήσεων και των αγώνων δεν είχε πάρει χαμπάρι. Κόσμο έβλεπε μόνο στις εξέδρες των γηπέδων, εφημερίδες διάβαζε μόνο αθλητικές, στην τηλεόραση έβλεπε μόνο ματς και αστυνομικές σειρές και στα μέρη που σύχναζε τα φθηνότερα παπούτσια κόστιζαν ενάμιση βασικό.

Άφησε την τηλεόραση να παίζει και βγήκε ξυπόλητος και κακόκεφος στο μπαλκόνι. Είχε γνωρίσει από πρώτο χέρι τις αντιδράσεις της μάζας: το χειροκρότημα και το γιουχάισμα, την αποθέωση και το βρισίδι, τον παράδεισο και τα τάρταρα. Ήταν λαϊκός ήρωας κι είχε μάθει να τρέφεται και ν' αναπνέει από τις διαθέσεις του πλήθους. Τον είχε αγγίξει η λαϊκή δυσαρέσκεια και η αναζήτηση ηγέτη να εκφράσει τα όνειρα και τις ελπίδες ενός ολόκληρου έθνους. Σήμερα στην απονομή του πρωταθλήματος τον αποθέωνε όλη η χώρα, πέρυσι όμως όλοι οι παίκτες έτρεχαν να κρυφτούν μετά την ήττα από τον αιώνιο αντίπαλο, που σήμαινε χαμένο πρωτάθλημα. Κι εκεί ήταν που έδειξε χαρακτήρα νικητή: Βγήκε μπροστά στα κανάλια για συνεντεύξεις, συναντήθηκε με τους οπαδούς και υποσχέθηκε τη μεγάλη επιστροφή στο θρόνο. Σήκωσε στις πλάτες του μερικά εκατομμύρια πικραμένων μαζί με την αποψινή κούπα. Γεννημένος ηγέτης, αυτό ήταν και το παραδέχονταν ακόμα και οι αντίπαλοί του.

Καιρό τώρα είχε αρχίσει να σκέφτεται το μέλλον της καριέρας του, την επόμενη μέρα της ζωής του μακριά από τα γήπεδα. Προπονητής δεν ήθελε να γίνει, καθώς ούτε ταλέντο είχε, ούτε τα βολτ της ηλεκτρικής καρέκλας άντεχε. Όταν πήρε μεταγραφή στην τωρινή του ομάδα, ο τότε αρχηγός τον πήρε υπό την προστασία του και λίγο καιρό αργότερα τον αποχαιρέτησε με μια συμβουλή: "Να φύγεις από την ενεργό δράση με το κεφάλι ψηλά, μην ξεπέσεις λεβεντόγερος σε ομάδες Β' και Γ' Εθνικής". Κι αυτό είχε σκοπό να κάνει.

Την ώρα ακριβώς που ξημέρωνε, εκεί στο μπαλκόνι με την υπέροχη θέα, πήρε τη μεγάλη απόφαση. Ήταν η μέρα που όλες οι εφημερίδες θα είχαν πρωτοσέλιδη τη φωτογραφία του να σηκώνει την κούπα. Αναζήτησε το κινητό του και πήρε τον κολλητό του φίλο και προσωπικό μάνατζερ που εμπιστευόταν απόλυτα. Μετά από αλλεπάλληλες προσπάθειες κατάφερε να τον ξυπνήσει.

«Ξέρω ότι κοιμάσαι, είναι όμως τεράστια ανάγκη να έρθεις τώρα αμέσως στο σπίτι μου», τον γκάζωσε για τα καλά, καθώς δεν ήθελε να χάσει στιγμή. Σήκωσε την αγαπημένη του στα χέρια να τη μεταφέρει στο κρεβάτι, έφτιαξε έναν δυνατό καφέ και κάθισε στο μπαλκόνι να

απολαύσει το ξημέρωμα. Η δροσιά της αυγής χάιδευε τα αξύριστα μάγουλά του και τον ξεχείλιζε ευφορία.

Μισή ώρα αργότερα, δύο άνδρες και δύο κούπες καφέ κάθονταν απέναντι, με μια περίεργη επισημότητα να σκεπάζει την ατμόσφαιρα.

«Πήρα μια απόφαση σήμερα το πρωί και θέλω τη βοήθειά σου. Είδα στις ειδήσεις πως ο κόσμος έχει βγει στους δρόμους εξαθλιωμένος και μουντζώνει τους πολιτικούς. Ο λαός χρειάζεται ηγέτη να πιστέψει και νομίζω πως ήρθε η ώρα να βγούμε μπροστά. Θα φτιάξουμε ένα κόμμα, θα μαζέψουμε ανθρώπους που αγαπούν οι νέοι και θα κατέβουμε στις εκλογές. Τα χρόνια μου στο ποδόσφαιρο είναι μετρημένα και ξέρεις καλά πόσο μ' αρέσουν οι προκλήσεις». Τα μάτια του έκαιγαν από το πάθος, καθώς ξεστόμιζε τ' όνειρό του.

Ο μάνατζερ έμεινε για ώρα να τον κοιτά αμίλητος. Τη μέρα της μεγάλης δόξας τον είχε ξυπνήσει χαράματα, δυο ώρες μετά τα επινίκια μπουζούκια, να του ανακοινώσει την πρόθεσή του να ιδρύσει κόμμα.

«Το σκέφτηκες καλά αυτό που πας να κάνεις;», ήταν το μόνο που κατάφερε να ψιθυρίσει.

«Η ιδέα μου είναι απλή. Θα μαζέψω πέντε – δέκα προβεβλημένους φίλους και θα βγούμε στον κόσμο. Τα κανάλια θα μας παίζουν μέρα – νύχτα και θα εκφράσουμε το όραμα μια νέας καθαρής Ελλάδας, μακριά από τους πολιτικούς. Δεν χρειαζόμαστε ούτε γραφεία, ούτε τίποτα. Ένα όνομα, ένα όμορφο σήμα και μερικές συγκεντρώσεις. Λεφτά έχουμε όλοι μας να ρίξουμε, κονομημένοι είμαστε, οργάνωση θέλουμε μόνο και αυτό θα το αναλάβεις εσύ»

«Ποιους σκέφτεσαι να καλέσεις στο νέο κόμμα;», τον ρώτησε σκεπτικός.

«Ούτε έναν πολιτικό, ούτε έναν γιατρό – δικηγόρο – μηχανικό, μόνο ανθρώπους της show biz που αγαπάει ο κόσμος. Μόνο εμείς μπορούμε να σώσουμε τη χώρα», του απάντησε με αποφασιστικότητα.

«Δώσε μου είκοσι τέσσερις ώρες καιρό και θα σου φέρω έτοιμη την πρότασή μου», του ζήτησε ο μάνατζερ και σηκώθηκε από την καρέκλα του.

Ένα πλατύ χαμόγελο σκέπασε τα κουρασμένα μάτια του αρχηγού, που σφάλισαν μερικά λεπτά αργότερα σε έναν ύπνο γεμάτο πολύχρωμα όνειρα.

Ένα πανάκριβο λάπτοπ άνοιξε, ένα ακριβό τσιγάρο άναψε και η παρουσίαση ξεκίνησε να προβάλλεται στην οθόνη το επόμενο πρωί.

«Καταρχήν για όνομα προτείνω το "Δ.Ε.Κ.Α.", που τα αρχικά του σημαίνουν "Δημοκρατικό Ενωτικό Κίνημα Αποφασισμένων". Εσύ θα είσαι ο αρχηγός, στην πλάτη φορούσες το νούμερο 10, και θεωρείσαι από τα καλύτερα δεκάρια που πέρασαν από τα ελληνικά γήπεδα. Ο κόσμος αναφερόταν σε σένα ως "το δέκα το καλό", που θα είναι και το κυρίαρχο σλόγκαν μας. Και τα τέσσερα συστατικά του ονόματος είναι μελετημένα και εκφράζουν αυτό ακριβώς που θέλουμε. Κοινότυπες λέξεις, φορεμένες, που όμως θα έχουν απήχηση στο θυμικό των ψηφοφόρων. Έμφαση θα δώσουμε στην λέξη "Αποφασισμένοι", δεν χρειάζεται να εξηγήσω γιατί, έχει βουίξει ο τόπος με τους αναποφάσιστους.

»Χρειαζόμαστε μια δεκάδα επιφανών στελεχών πρώτης γραμμής, που να δίνει το στίγμα και το χαρακτήρα της προσπάθειάς μας. Τα πρόσωπα θα τα διαλέξεις εσύ, εγώ σου προτείνω τις ιδιότητες: Ποδοσφαιριστής, ηθοποιός, τραγουδιστής, συγγραφέας, τηλεοπτικός παρουσιαστής, μοντέλο, blogger, σεφ, επιχειρηματίας και επιστήμονας.

»Το λογότυπο προτείνω να είναι ένα ανθρώπινο χέρι που θα σχηματίζει το σήμα της νίκης και το χρώμα που θα μας χαρακτηρίζει θα είναι το πορτοκαλί. Το ιδρυτικό μανιφέστο αρχών και θέσεων θα το ονομάσουμε "Δέκα εντολές" και θα δίνει ένα γενικό περίγραμμα των στόχων μας – θα το γράψω εγώ μην ανησυχείς. Τέλος, χρειαζόμαστε έναν τεχνολογικά προηγμένο διαδικτυακό τόπο ως σημείο αναφοράς, μιας και δεν θα έχουμε γραφεία. Έχω τους ανθρώπους να το αναλάβουν υπεύθυνα. Πώς σου ακούγονται όλα αυτά;», ολοκλήρωσε θριαμβευτικά την πρότασή του ο μάνατζερ.

«Είσαι άψογος! Δεν είχα καμία αμφιβολία για τις οργανωτικές σου ικανότητες. Όταν γίνω πρωθυπουργός, θα σε κάνω υπερ-υπουργό άνευ χαρτοφυλακίου», είπε πολύ σοβαρά, όσο σοβαρά είχε πάρει και την όλη προσπάθεια.

«Όλο το μυστικό της επιτυχίας του κινήματός μας βρίσκεται στην επιλογή των πρωτοκλασάτων στελεχών της δεκάδας. Έχω ετοιμάσει εδώ μερικές πρόχειρες λίστες για να επιλέξουμε», φώναξε αποφασιστικά και άνοιξε ένα νέο αρχείο στον υπολογιστή.

Το επόμενο βράδυ, στην τραπεζαρία του σπιτιού του αρχηγού έντεκα καρέκλες στρώθηκαν για τη μεγάλη συνάντηση, δέκα για τα στελέχη και μία για τον μάνατζερ. Τα κινητά είχαν πάρει φωτιά σε καθεστώς άκρας μυστικότητας και οι εννιά μελετημένες προσκλήσεις έγιναν μετά από πολύωρη επιλογή. Ένας – ένας άρχισαν να καταφτάνουν οι διάσημοι καλεσμένοι, απορημένοι για την συνάντηση και ξαφνιασμένοι για τα υπόλοιπα πρόσωπα που συναντούσαν. Αφού σερβιρίστηκε το προσεγμένο φαγητό και το πανάκριβο κρασί, τα βλέμματα έπεσαν στον αρχηγό. Ο οραματικός του λόγος κράτησε ακριβώς τρία

τέταρτα, και τελειώνοντας, έξι στους εννιά καλεσμένους σηκώθηκαν όρθιοι να τον χειροκροτήσουν. Καθόλου άσχημο ποσοστό. Δύο δήλωσαν πως είχαν προτάσεις από άλλα κόμματα και ένας απέρριψε κατηγορηματικά την εμπλοκή του στην πολιτική. Όταν άνοιξαν οι σαμπάνιες σε κλίμα ενθουσιασμού, οι έξι αυθόρμητα ανέλαβαν να πειθαναγκάσουν τους τρεις αντιρρησίες. Τρεις ώρες αργότερα, και οι έντεκα αγκαλιάστηκαν όπως οι ποδοσφαιριστές και έδωσαν τον όρκο της νίκης. Όταν έμειναν μόνοι ο μάνατζερ με τον αρχηγό, συνόδεψαν το παλαιωμένο ουίσκυ με ένα κουβανέζικο πούρο για να το γιορτάσουν.

Όλα τα τηλεοπτικά κανάλια διέκοψαν τη ροή του προγράμματός τους και συνδέθηκαν με το Ζάππειο μέγαρο για να μεταδώσουν την ιδρυτική διακήρυξη του νέου κόμματος. Οι Έλληνες καρφώθηκαν στους δέκτες για να παρακολουθήσουν τη νέα διαφορετική πολιτική κίνηση. Μετά την ομιλία του αρχηγού, έγινε η παρουσίαση των υπόλοιπων εννέα στελεχών σε κλίμα ενθουσιασμού. Άνθρωποι φωτογενείς και αγαπητοί – είδωλα του κόσμου – χαμογελούσαν με αυτοπεποίθηση μπροστά στο φακό, εκφράζοντας τη νέα ελπιδοφόρα πνοή στον πολιτικό στίβο. Όλη η χώρα είχε μείνει με το στόμα ανοικτό.

Ένας εξηντάρης με μακρύ άσπρο μαλλί και ένα ποτηράκι τσίπουρο στο χέρι, παρακολουθούσε την εκδήλωση στη μικρή τρεμάμενη οθόνη του παλιού καφενείου. Είχε φάει τα νιάτα του στους δρόμους και στα αμφιθέατρα να συζητά και να αγωνίζεται για την ιδεολογία και το όραμα μιας δίκαιης κοινωνίας. Κάπνισε σκεφτικός τρία τσιγάρα μέχρι να ολοκληρωθεί η παρουσίαση του νέου κόμματος κι έπειτα μούντζωσε την οθόνη και με τα δυο του χέρια.

«Πάρτε δέκα, να μη σας τα χρωστάω φλώροι, που θα σώσετε εσείς τη χώρα!», φώναξε υποτιμητικά.

Οι επτά από τους οκτώ θαμώνες του καφενείου γύρισαν και τον κοίταξαν ενοχλημένοι. Ένας παππούς μόνο έπαιρνε έναν ηχηρό υπνάκο στη καρέκλα του, απέχοντας από τα τεκταινόμενα. Ένιωσε τα βλέμματά τους απειλητικά πάνω του και σάστισε. Η πανηγυρική επανεμφάνιση του αρχηγού στην οθόνη, τους έστρεψε ξανά στο γυαλί και ξέσπασαν σε χειροκροτήματα.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή συνειδητοποίησε πως το νέο κόμμα θα γινόταν σύντομα κυβέρνηση και ταράχτηκε. Σηκώθηκε όρθιος, πέταξε ένα τσαλακωμένο χαρτονόμισμα πάνω στο τραπέζι και σύρθηκε προς την έξοδο.

«Εκεί που έχεσε η μεταπολίτευση, φύτρωσε το λάιφ στάιλ», μονολόγησε πικρά.

Ο **Γιάννης Φαρσάρης** γεννήθηκε στην Ιεράπετρα το 1973. Σπούδασε Επιστήμη Υπολογιστών στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και Εκπαίδευση Ενηλίκων στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Ζει στο Ηράκλειο Κρήτης και εργάζεται ως Καθηγητής Πληροφορικής. Το μυθιστόρημά του με τίτλο "Johnnie Society" και η συλλογή μικρών ιστοριών "Εβδόμη Εσπερινή" διανέμονται ελεύθερα σε μορφή ψηφιακού βιβλίου στον δικτυακό τόπο www.openbook.gr

Μιχάλης **Χαραλαμπάκης**

Πεθαίνεις μόνο μια φορά

Αν θελεις να γινει σωστα η δουλεια, θα κάνεις αυτό ακριβώς που σου λέω. Δε θα μιλάς, δε θα ρωτάς, απλά θα ακολουθείς τις οδηγίες μου, σαν αυτά που σου λέω να είναι οι Δέκα Εντολές και εγώ ο Θεός. Έτσι θέλω να με σκέφτεσαι, σαν τον Θεό και αν κάτι δεν πάει καλά, να ξέρεις ότι θα το ξέρω, πριν καν σκεφτείς πώς να τα μπαλώσεις. Μπορείς να με λες Θεό ναι, αλλά να 'σαι βέβαιος ότι είμαι από εκείνους που δεν συγχωρούν.

Στο φάκελο που θα βρεις στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου σου, υπάρχουν διευθύνσεις, ονόματα και οδηγίες. Το δικό σου το όνομα δεν χρειάζεται να το ξέρεις, θα μπορούσε να είναι αριθμός, χρώμα ή κάποια ινδιάνικη ονομασία, χωρίς την παραμικρή διαφορά. Έτσι και αλλιώς, ξέρεις ήδη ότι σε αυτό το παιχνίδι που εσύ ονομάζεις ζωή, τις περισσότερες φορές το όνομα που κουβαλάς είναι κάποιο που σου δίνεται παρά κάποιο που εσύ επιλέγεις, οπότε μην μπεις καν στον κόπο να συστηθείς, άσε τη μοίρα να παίξει το δικό της παιχνίδι. Όλα τα άτομα που θα συναντήσεις στο δρόμο σου, έχουν λόγο που υπάρχουν στο συγκεκριμένο μέρος την συγκεκριμένη στιγμή και αν δεν ήταν αυτά, θα ήταν κάποια άλλα. Κάθε επιλογή που κάνεις την έχω κάνει εγώ πριν από σένα και αν αρχίσεις να αυτοσχεδιάζεις, θα είναι επειδή εγώ θα σε έχω ωθήσει σε αυτό το σημείο.

Ξέρω ότι φοβάσαι. Αυτό διαχωρίζει εσένα από μένα, ο φόβος. Και αυτό αισθάνεσαι τώρα που παίρνεις όλες αυτές τις οδηγίες, ένα συναίσθημα που κάνει τους παλμούς σου να αυξάνονται και κάνει το ύφασμα που περιβάλλει το μέρος της καρδιάς σου να πάλλεται. Όμως δεν έχεις επιλογή να μη φοβάσαι, δες το ως διαταγή ή ως ευλογία, ώστε απόψε να νιώσεις πιο ζωντανός. Ο φόβος σου είναι αυτός που απόψε θα σου δίνει παλμό.

Θα ακολουθήσεις το αυτοκίνητο που προπορεύεται. Μην του ανάψεις τα φώτα αν πηγαίνει σιγά, μην του κορνάρεις αν αργεί να ξεκινήσει στο φανάρι, κράτα μια απόσταση και πάνω από όλα μην κάνεις τίποτα που θα τον κάνει να αλλάξει τον ρουν της διαδρομής που έχει επιλέξει ή τον έχει επιλέξει για σήμερα και γίνε ο διπλανός κρίκος στην αλυσίδα: Να μην μπορείς να πας πουθενά αν δεν πάει και εκείνος εκεί.

Η συνοικία στην οποία θα περιδιαβαίνει ο σιωπηλός σου συνοδοιπόρος θα είναι κάποια στην οποία δεν έχεις πάει πρόσφατα, αλλά θα ‘ναι γνώριμο το ξένο τοπίο, όσο και αν δεν θα μπορείς να θυμηθείς πότε ή αν έχεις ξαναβρεθεί εκεί. Το προπορευόμενο αυτοκίνητο θα στρίψει σε ένα μικρό δρομάκι. Εσύ θα σβήσεις τα φώτα και θα ακολουθήσεις από απόσταση. Ο τύπος θα κατέβει και θα μπει από μια μεταλλική πόρτα με κόκκινο χρώμα, όπου η φωτεινή επιγραφή από νέον θα τρεμοσβήνει. Φτάνοντας πιο κοντά, θα συνειδητοποιήσεις ότι η επιγραφή έχει σχεδόν σβήσει ολοκληρωτικά και τα μόνα δύο γράμματα που δεν έχουν ακόμα πάρει την απόφαση να πεθάνουν είναι τα ίδια με τα αρχικά του ονόματός σου και αυτό μάλλον φτάνει για να σιγουρευτείς: Είσαι στο σωστό μέρος.

Θα προχωρήσεις μέσα και θα αντιληφθείς ότι είναι ένα μπαρ, σαν αυτά που βλέπεις στις ταινίες με κάτι τύπους τελειωμένους που δε θα γύριζαν να κοιτάξουν ποιος μπήκε μέσα, ούτε αν κράταγες πιστόλι στο οποίο βίδωνες γεμιστήρα φτιαγμένο από θόρυβο, σημαδεύοντας με ύφος που δεν φέρει οίκτο, κορμιά που κείτονται γερμένα προς την μπάρα. Θα παραγγείλεις ένα ποτό, οποιοδήποτε ποτό που είσαι σίγουρος ότι ο μπάρμαν θα έχει εύκαιρο, χωρίς να χρειαστεί να μπεις σε διαδικασία συζήτησης μαζί του. Τα κοκτέιλ απαγορεύονται, το ποτό που έπαιρνες πάντα για να εντυπωσιάσεις τις γκόμενες επίσης, εδώ θα πιεις το πιο συνηθισμένο, απλό ποτό που θα χυθεί στο ποτήρι σου μόνο του, χωρίς να κάνει τον παραμικρό θόρυβο και το οποίο δε θα κάνει την παρουσία σου ξεχωριστή. Ο τύπος από το προπορευόμενο αυτοκίνητο θα κάθεται στην άλλη άκρη του μπαρ και θα είναι και αυτός παράταιρη πινελιά όπως εσύ. Πριν προλάβεις να αναρωτηθείς ποιος είναι αυτός και γιατί έπρεπε να τον συναντήσεις, θα σου κάνει νόημα να πλησιάσεις.

Θα δυσκολευτείς λίγο να τον καταλάβεις στην αρχή, γιατί η φωνή του θα είναι μπάσα και γερασμένη, ενώ η ανάσα του θα βρωμάει ταμπάκο, με τα επτά προηγούμενα τσιγάρα του να έχουν πάρει διαφορετικές πόζες θανάτου στο τασάκι που θα έχει δίπλα στο ποτό του. Οι λέξεις αρχικά θα βγαίνουν με δυσκολία και για άλλο ένα λόγο όμως. Γιατί αυτά που θα σου πει δεν θα είναι εύκολο να τα πει κάποιος, αλλά θα δεις ότι μετά από τρία ουίσκι θα έχει αποκτήσει τέτοια ευφράδεια και τέτοιο ειρμό, σαν να ήταν λέκτορας πανεπιστημίου. Θα σου πει ότι για να είσαι εσύ εκεί αυτή τη στιγμή, ένας από τους δύο σας θα πρέπει να είναι ήδη νεκρός, γιατί "η ζωή του ενός σημαίνει τον θάνατο του άλλου.

Αν εσύ είσαι ζωντανός, τότε εγώ που κουβαλάω το ίδιο όνομα, γεννήθηκα από την ίδια μάνα, την ίδια ώρα και ημέρα θα πρέπει να είμαι νεκρός. Το μόνο που θα με έσωζε είναι να είσαι εσύ νεκρός και να μην το ξέρεις". Ο κόσμος σου θα ταρακουνηθεί, θα προσπαθήσεις άμεσα να σκεφτείς αν μπορεί να είναι αλήθεια αυτό που σου είπε, αν όντως είσαι νεκρός ή αν μιλάς με κάποιον νεκρό και αν είσαι νεκρός και ο άλλος ζωντανός, πώς το ζεις όλο αυτό, πώς μιλάς, πώς σκέφτεσαι, πώς νιώθεις συναισθήματα των ζωντανών. Οι άμυνές σου δε θα σε αφήσουν να αφήσεις κάποιον άλλο στο βασίλειο των ζώντων και εσύ να πας στο υπερπέραν και θα του πεις ότι μάλλον ήπιε πολύ και δεν ξέρει τι λέει.

Εκείνος θα συνεχίσει: "Θα πεθάνεις σε ένα φριχτό αυτοκινητιστικό ατύχημα. Μαζί σου θα είναι και η γυναίκα σου και οι δύο σου κόρες που θα σωθούν γιατί η σύγκρουση θα είναι πλαγιομετωπική από την θέση του οδηγού και μάντεψε ποιος θα οδηγάει. Όχι, δεν θα δεις κανένα από ψηλά, όχι δεν θα μάθεις αν σε έκλαψαν και ποιοι στην κηδεία σου. Όταν θα πεθάνεις, θα σημαίνει ότι πέθανες. Μαύρο, κενό, απόλυτο τίποτα και όλες τις απορίες θα τις πάρεις μαζί σου στον τάφο. Όμως, μετά από χρόνο που δεν μετριέται και ο οποίος δεν υπολογίζεται, θα επιστρέψεις. Θα θυμάσαι λίγα από το παρελθόν σου, αλλά θα έχεις επίγνωση του παρόντος, στο οποίο θα συμβαίνει το εξής παράδοξο. Κάθε μέρα που θα περνάει, θα γίνεσαι νεότερος. Σαν κάποιο περίεργο παιχνίδι, το οποίο θα μιμείται τη ζωή, στο οποίο ξεκινάς γέρος ή πιο σωστά από το τέλος της κανονικής ζωής σου και σταδιακά προχωράς, προς την αρχή. Δεν θα είναι όμως η ίδια η ζωή, η οποία θα ξετυλίγεται αντίστροφα, αλλά η χρονική σειρά των πραγμάτων, όπου η κλεψύδρα που άδειασε, γυρνώντας από την άλλη πλευρά αδειάζει για δεύτερη φορά, κάθε μέρα και πιο πολύ, ξεκινώντας πλήρης ημερών ή αν θες κόκκων και σταδιακά αφανίζεται, φέρνοντας όπως και στην κανονική ζωή, το τέλος πιο κοντά μέρα με τη μέρα, με μόνη διαφορά, ότι ξεκινάς από την τελευταία σου υπαρκτή κατάσταση".

Η αίσθηση ότι ακούς πράγματα πολύπλοκα, θα εξισορροπηθεί από μια πιο δυνατή αίσθηση ασφάλειας, ότι μπορείς να τον εμπιστευτείς, ότι δεν είναι τρελός που τα ήπιε και άρχισε να λέει ό,τι του κατέβηκε στο κεφάλι, αλλά κάποιος που σου έχει πει πράγματα ικανά να σου ταρακουνήσουν τον κόσμο, χωρίζοντας με μια σπαθιά το χρόνο σε πριν και μετά από εκείνη ακριβώς την στιγμή.

Θα τον ρωτήσεις ποιος τον έφερε σε αυτό το μπαρ στη μέση του πουθενά και θα αναγνωρίσεις τα σημάδια μου. Πως κάποιος του έκανε μια πρόταση που δεν μπορούσε να

αρνηθεί για να παίξει σε αυτό παιχνίδι που δεν ήξερε αν και κατά πόσο είναι παιχνίδι ή αποστολή αυτοκτονίας, άλλα έχοντας ήδη πεθάνει μια φορά δεν είχε τίποτα να χάσει. Οι κανόνες ήταν να πάρει το αυτοκίνητο, να περάσει από τον συγκεκριμένο δρόμο, να βεβαιωθεί πως ένα λευκό σεντάν τον ακολουθεί, πως θα πρέπει να πάει από την παλιά συνοικία, να περάσει από το μικρό δρομάκι και να μπει στο παλιό μπαρ από την πίσω πόρτα με την ξεφτισμένη επιγραφή από νέον. Πως θα έπρεπε να μιλήσει σε κάποιον που θα έμπαινε λίγο πιο μετά από αυτόν και πως θα τον καταλάβαινε γιατί κάτι θα του θύμιζε η φυσιογνωμία του, ενώ κατέληξε…

"Μόνο τότε και εφόσον ακολουθούσα τις οδηγίες του κατά γράμμα, χωρίς να αλλάξω τίποτα στο σχέδιο και στην προδιαγεγραμμένη ροή της ιστορίας, μόνο αν ακολουθούσα την πορεία που μου δινόταν και η οποία ήταν η μόνη ασφαλής και όλα τα υπόλοιπα θάνατος, τότε μόνο θα μπορούσα επιτέλους να δω ποιος ήμουν στην προηγούμενή μου ζωή, να δω ότι εσύ είσαι αυτός που ήμουν πριν έρθω εδώ και ότι εσύ θα γίνεις αυτό που είμαι εγώ όταν όλα τελειώσουν".

Θα συνειδητοποιήσεις ότι ο απέναντί σου είναι ο μελλοντικός σου εαυτός, το αντεστραμμένο είδωλο της κλεψύδρας στην αντίθετη πλευρά του χρόνου και θα αισθανθείς ένα νέο συναίσθημα, κάτι σαν μίγμα λύτρωσης μαζί με φόβο. Θα βάλεις το χέρι σου στην τσέπη και θα βρεις ένα κομμάτι χαρτί με έξι λέξεις που θα διαβάσεις για πρώτη φορά, από τις συνολικές επτακόσιες δώδεκα. "ΜΗΝ ΦΟΒΑΣΑΙ, ΠΕΘΑΙΝΕΙΣ ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ".

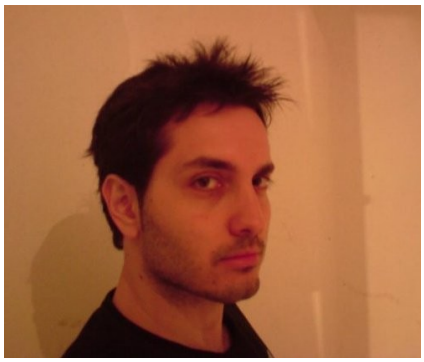

Η πόλη και το τσιμέντο, οι άνθρωποι και οι ιστορίες τους, τα δίπολα και οι αντιθέσεις, οι συμπτώσεις και οι εναλλακτικές πραγματικότητες, είναι κάποια από τα πράγματα που εμπνέουν τον **Μιχάλη Χαραλαμπάκη** και είναι κάποιες από τις θεματικές πάνω στις οποίες ξεδιπλώνει τον συγγραφικό του λόγο, στον οποίο συνυπάρχουν η φαντασία, το χιούμορ και οι διαρκείς ανατροπές της πλοκής και του ύφους. Κείμενα του υπάρχουν στον διαδικτυακό του χώρο http://urbanpoetic.wordpress.com τον οποίο δημιούργησε το 2009, ενώ γράφει και στην εφημερίδα πόλης Monitor του Ηρακλείου Κρήτης, όπου και γεννήθηκε πριν από 29 χρόνια.

ISBN 978-960-99990-0-7